

OECONOMIA CHRISTIANA,

Edur

Huss-Tabla,

sem sierhverium i sinu Stande þann rietta Christendomsens Veg fyrer Sioner leider

I Liodmæle samsett

Af

Þem Heidursverduga og Haagafada Guds Manne
Sal. Sira
Jone Magnussyne,
Fordum Soknar Preste ad Laufaase vid Eyafiord.



Prentud i Kaupenhafn,
Anno 1734.

APPROBATIO.

Þesse kvæda Bok, sem inneheldur Ellefu Kvedlinga, þess Æruverduga Haagafada og Miögvellærda Kiennemafis, Saliga Sira Jons Magnussonar (godrar minningar) fordum Soknar Prests ad Laufaase, er mier fyrer Sioner komen: Og so sem þeirra efne er utvaled, ollum Stiettum vidvijkiande, af þvi H. Guds Orde, so er og þess sama Efness uppbygging, af Authore gudrækelega og Loflega i Verk sett, til Lærdoms, Huggunar, og Christelegs Lijfernis Uppörfunar, ad einn og sierhvör hvada Stands og Stiettar hann er, gietur hier af lært og sied, hvort ad sie Verk hans kallanar. Er so þetta Verk af mier til Þryckingarennar approberad, so þad kunne ad verda til Gagns Guds Christne hier i Lande, sem af Hiarta oska i Gudrækne ydkad sie, hvar til eg, uppa Guds vegna, Alla, siinn Velferd kiært hafande, vinsamlega aminne.

Hoolum þann 25 Aug. Anno 1732.

Stein Jonsson.
Sup: Hoola Stiftes.

Goodfwsum Lesendum

Oskast Naadar og Fridar af Gude og Drottne vorum JESU Christo!

Hversu stor sie nytseme og hypparleike Liossens, gefur siaalf Natturan nogliga ad skilia: Og þo einna best þær Samlijkingar, sem af þvi eru dregnar i Guds openberada Orde; i hveriu (ad ødrum Merkingum undanfelldum) Fødur Liossanna Jacob: 1, 17. hefur þoknast ad kalla sitt Saluhialpliga Ord: Lios Mannanna Psalm 119, 105. hvar af þad er an efa medal annars komed, ad sa Eingetne Sonur Fødursens, sem allra fullkomlegast hefur Synduguin monnum lyst med þessu Liose, nefner sig ei einasta sialfan, Lioos Heimsens Joh. 9, 5. helldur og sijna Postula Matth. 5, 14. Sama Tignar nafne meiga riettelega nefnast, aller þeirra Eptirkomendur, sem af Hiarta stunda ad feta i þeirra Fotspor, med lys

ingu Guds Orda, fyrer ollum
þeim, sem i Husenu eru Matth.
5, 15. þad er/ siinum tiltrwada
Søfnude og Tilheyrendum, ad
þeir mege og so verda Lioos i
Drottne Eph: 5, 8.
Hier af er audsied med hvad
ypparlegre Nafnbot Gud hafe
prydt siina Þiona; Liika og ein-
nen, ad so sem vande fylger Veg-
semd hverre, so fylge og þeirre
virdingu, er Þionustumenn
Guds hafa af þessare Nafnbot
hloted, so mikell vande, ad þeim
sie bued vid andlegu myrkre eil-
iifs Straffs 2 Pet. 2, 17. nema
þeir giallde varhuga vid, og gan-
ge i Lioosenu, þad er, þecke Gud,
og breite þar epter Es. 2. 5.
Matth. 5. 16. Phil. 2. 15. Þeir
somu, er þannveg, sem nu er sagt,
hafa vered annara Lioos i þessu
Liife, þeirra somu Sool og Pry-
de mun Gud sialfur verda i odru
Liife Es: 60. 19, og þeir munu
skiina, sem Himensens Birte,
og so sem Stiornur, i Riike Himn-
anna

'anna Dan. 12. 3. Hver sem slijkt ur bytum ber, hann hefur bored Nafn med Rentu.

Þetta hefur medal annara Guds Astvina og Þiona, miked gaumgiæfelega athugad sa Heidurs verduge og haagafade Guds Madur, Salige Sira Jon Magnusson (sællrar Minningar); Hver ed eige einasta a siijnum Hierviistar dogum, hefur af øllum kroptum stundad, so leides ad bera þessa Nafnbot, ad hann feinge i flestra Hiörtum uppkveikt Lioos þeckingar Guds, 2 Cor. 4, 6. med hreinne Kienningu Guds Orda, ai til heyrelegum tijmum, epter hverre hans Tilheyrendur kynne daglega ad rietta sitt Lijferne og frammferde; Helldur og einnin haft um̃hyggiu fyrer, ad Christne Guds, kynne, ad sier lidnum, hanns Lærdoms og Gaafna, sem Gud hafde honum laanad hluttakande verda; Hvad audsæт er, so vel af þessum Bæklinge, er Ydur,

Christeleger Lesendur, kiemur hier fyrer Sioner, sem ødrum fleirum er epter Hann liggia, hverier, oskande være, ad fyrer laungu, hefdu vered a Prent utgeingner; A medal hverra eg helst tel Hans Guds-Spialls Psalma Bok, sem gnoglega giefur ad skilia, hversu ant hønum hafe um̃ þad vered, ad vinna sem flesta i Nyke Guds Sonar, iafnvel epter sinn Dag, med þeim godu Lærdomum, Huggunum og Aminningum, sem þar inne eru ad finna; so eg tvyla ecke um̃, ad flester, ja aller, er þessa Bok þeckia, og med heilu vite yfervega, mune sanna, ad hun med øllum riette kuñe ad kallast Huss-Postilla, so vel sem þesse Bæklingur Huss-Tabla; Hvert Nafn hañ sierdeiles þar af hloted hefur, ad mier syneft Hañs Haagafade Author, hafe sier i hønum sierdeiles fyrer hendur teked, hverium Riettchristnum Manne ad kienna, ecke einasta

ſins Huſſ Raadsmenſku og Forſion i þeſſu Lijfe, helldur og eiñen ſyrer ſioner ad leida, þaa riettu medferd a Guds tiltruudu Punde, er øllum þeim ber vel ad vita, ſem þvi med averte aptur ſkila vilia.

Þier meiged ecke laata ydur undarlegt þykia, Goodfuſer Leſendur, ad eg ſkrifa þeſſar Lijnur, ſo ſem Formaala framan vid þetta Kver, þar þad eige ſkiedur i þeim Þaanka, ad eg vilie Authori þeſſara Kvedlinga, nockurs ſierdeiles Hrooſs medal ydar leita, framar eñ hønum med riettu ber; þvi eg er viſſum, ad øllum mun ſynaſt, er med ſkynſemdarfullre Sannſyne um hann dæma, og Kvæda þeſſara Meiningu, gaumgiæfelegar, enn føgur Ord, athuga, ad hann haſe ſier, godfrægann Lof-ſtyr, i þeim og ødrum ſijnum Scriptis a medal vor epterlaated, hver ed ſameigen lega bere ſitt Hroos med ſiaalfum ſier: Helldur ſkiedur

þetta einaſta þar fyrer: ad eg, eptter Skylldu mins Chriſtendooms, hiaalpeſt ad med þeim, er ſier laaka ummhugad vera, Lærdra og Gudhræddra Manna Nøfn i Heidre hafa, og þeim þeirra verkum a lopt hallda, ſem Chriſtne Guds kunna ad verda til Uppbyggingar i hennar Saaluhialpar Erendum. Medal hverra eg i þeſſu Verke hellſtañ tel, Goſigann Syſlumannenn Jon Jonſſon, ſem (med ſiñe lofsverdre fyrertekt) hefur ſo miøg elſkad þeña Guds Mann: i Hans Scriptis, ad hann nu þeſſa Kvedlinga uppa ſinn eigenn koſtnad til Þryckingarennar, promoverar, einaſta fyrer þann tilgang, ſem eg hefe adur ſagt. Eñ hier hia vil eg ecke gleima þeſſ ad gieta: Ad hafe þeſſer Kvedlingar boreſt ydur fyrer ſioner, til forna, Goodfuſer Leſendur, og ydur kannſke ſynneſt, nu i faam ſtødum nockud i þeim ummbreitt vera, þa vited, ad þad er giort med raade og ad

For-

Forlage |VelEdla Hr. Biskupsens Mag. Steins Jonssonar; Ecke þo þar fyrer, ad Authoris Meining i þessum Kvedlingum, være i nockurn mata raung, hverke i þvi, sem Lærdomnum vidvykur, nie helldur Skalldskapnum, ad so miklu leite sem eg skil; Helldur þess vegna, ad þau Ord, sem burt eru teken, hafa synst nockud vandskilen fyrer fafrodann Almuga, i hverra stad ønnur eru aptur sett, sem Almeñingur audvelldlegar skilia kunne; og syneſt mier þar fyrer eingannvegen aflaga borenn Saliga Authoris Gudrækelegur Tilgangur i þessu Verke, sem an efa hefur sa vered, ad aller mættu not og gagn af þvi hafa i hanns kiæra Fødurlande. Og so vijst sem þad er, so innelega vil eg ad endingu oska: ad Gud miskunsemdanna vilie so stiorna Hiortum Barna sinna, ad þau daglega stunde epter af fremsta megne, ad giora hans Vilia, sem þeim

er i hans Heilaga Orde, so vel sem þessum Bæklinge, opinberadur; Ad þau, styrkt fyrer hans Anda i hinum Innra Mannenum Eph. 3, 16. finne hann i þvi sama Saluhialplega Orde Nadugann GUd, og i honum Lyfed og Eilijfa Saluhialp!

Kaupenhafn
þann 13 Decembr.
Anno 1733.

Ydar
Goodfuser Lesendur
skylldugur Þienare
Gisle Magnusson.

Oeconomiæ Christianæ
VIRI,
admodum Venerandi
DNI JONÆ MAGNÆI,
Pastoris qvondam Ecclesiæ Lausasensium in Patria meritissimi;

Ita gratulabundus assurgit
Beatissimi Authoris,
ejus Virtutum Cultor &
Amator devinctissimus
Ottho Magni Gerhardius.

Cedant Ausoniæ concinna
Poëmata Vatum
Dum Boreus cardo Tale Poema parit.
Illa domos validas cantant, atq; arma Virorum,
Hoc Aulam Domini cantat, & arma Dei.
Immeritò nimium tacitis hev! tempora iniqva
Celârunt tenebris hoc Pietatis opus.
Ast, modò qvi latuit demersus in æqvora Phœbus
Surgit; Sic dignum laude resurgit opus.
Qvid

Qvid magis encomii potuit Tua Vela JOHANNE
Pandere? Namq; opus hoc Te moriente viget,
Et manet in Cœlis non tantum Causa Triumphi
Sed etiam terris posthuma fama Tibi
Macte JOHANNE Tua Virtute, Macte & honore
Qvô frueris semper Contuituq; Dei.





Hioona-Speigell,

edur

Kvæde um̃ Frægd og Soma þeirrar heilogu Hionabands Stiettar, og hvernin þeir ungu og ogiptu skulu sig þar til bwa, og þar inni gudrækiliga lifa.

Fyrste Partur Kvædesins, um̃ Stiptan og Upphaf Hionabandsins.

Sjaa þu Madur og Sæta, Soma þinn og Lijfsfognud; hvernin Hag vorn bæta, hiwkrunarsamur vilde Gud, i ondverdu, þa Egtaskap ried stipta, til Frægdar vid þau fyrstu Hioon: hanns Fyrersioon, Adam Evu ried gipta.

A Veralldar vijdu laade, var ei Adams Lijke neinn. Ad þvi Gud vor gaade, gott være ei hann lifdi einn: Laatum oss (qvad liuf-

 ust

ust Þrenning) giora, Manninum kiæra Medhiaalp ha, er ma honum hia, til yndis una og vera.

Gud med hægre hende, hinn medan feste sætann Dwr, bio til blomlegt Kvende, af Beine, og tok hanns Sydu wr; fagra Jungfru færde helgum sveine: Adam kiensle a Evu bar, at uppbygd var, hanns af Hollde og Beine.

Forspaar qvad, fyrst, Kvinna, komen væri af Holldi Manns; kiærust Karlmanns Inna, kallast mætti hwn til sanns; hier epter ad hver Mann skylldi og meiga, forlaata sitt Forelldra bool, enn Fallda Sool, egta-bundna eiga.

Tvo þau, teingd med daadum, tel iast skylldu Holldid eitt, og niotast mega i naadum: Naakvæmd þeirri ei skal breitt; þvi, siaalfur Gud þad saman er bwinn ad teingia, hefur Christur siaalfur sagt, ad mannlig Magt, maa þad ecke reingia.

Villde viijst fyrer framan, vera
um̃ sagdann Raadahag; signad-
ur gaf þau saman, þann siötta
Heimsens Skøpunar Dag; til
Giptingar þeim gaf og sialfur
talde, Halld og Eigu af Heimsens
grund, i Heiman-mund; i Eden
Viist þeim valde.

Hiona-vijgslu helga, hafdi yfir
þeim, og blessa ried: Folk Guds
skyllde fiølga, fylla og pryda
Jardrijkid. Eru þess vitne Eing-
la Drottens skari. J Paradijs er
sw Skickun skied, vid Skilnings-
tried, þad glæsta Guds Alltari.

Er þvj eigi af Mønnum, up-
pafundin þesse Stiett; helldur
med Heidre sønnum, af hærstum
Gudi fyrst innsett, og blessud
strax i blomligum Heilagleika;
vill sw skickun halldist hrein, i
hverri grein, enn, svo ei megi
skeika.

Gud hinn Hiarta hreine, (so
Hionabands hin illa Synd, yrdi
ad minna meine, og manneskiun̄-
ar Fysnen blind) rijkar skordur
reist

reist hefur i Logmaale, vid o-
hreinleik, og sauruguṁ sid, ad
setiest grid, enn Heidurenn hnecke
haale.

Vert i Bodorduṁ fremur,
blessadur GUd med strangann
Riett / vid þa klæke kemur, sem
klandra þessa Helgu Stiett:
Girnd af skipar gloggt i Tijunda
Bode: i Fiorda er Ohlydne
hneckt: eñ Hoordoms Sekt, i
Siotta er sagdur Bode.

Tugt og alla æru, elskar Gud,
i Helgun Manns; med hiarta og
hollde skiæru, heidrast a þvi
Nafned hanns; þvi hann er einn
sa hreinferdugaste Andi: Eñ hin-
um sem ecke er laan þad lient, ad
lifa er hent, i Heilogu Hiona-
bande.

Lijknarlaust mun dæma, lifan-
de Drottenn Saurlijfid, þykir
siist þad sæma, signudum Gude,
ad Mannkynid, i Lausung hafi
lagnad, sem Kvikindi, til Obless-
unar ad sældist Saad, er siist
hañs Raad, fylgir afsleppt Yndi.
Lof-

Lof fyrir lækning slijka, lifanda Gude æ sie tied, er þad liet sier lijka, til Linkindar vid mannlegt gied, hia sijnum Maka sierhver mætte una; so finnande sæla Boot, vid Syndaroot, og Hollds ohreinum Bruna.

Framar, er þad til Frægdar, fromleganñ vid Egta-hag, til glede og hugarhægdar, Hionum ollum Nott sem Dag: af Giptre Mey ad Guds Son fædast villdi; Hiu-skaps-fleck so hefur afmaad, hans Heiløg Daad, bølvan burt so skyllde.

Af þvi vyst maa vænta, vel-þocknan hann leggur a, alla Eig-inn-qvænta, er sig hønum hlydna tia: Olst hann upp vid erfide þeirrar Stiettar; Eril Bws he-fur allann reijnt, sem eg fæ greint, og þrauter þeige liettar.

Vijst þvi vorkient gietur, Bok-ur, Mædu, Lwa, og Strit, þet-ta i Priaatiju vetur, þvijngade hann (sem greinir Rit) Og eptir þad i Embættid var Setstur, med

sin-

sinne Moodur og Sveinum vard, i goodann Gard, Brwdkaups bodinn Giestur.

Vantadi Vijnid sæta, Veitslu laa vid yrdi spioll; JEsus brest nam bæta, blessud sieu hans verkinn øll, af teiknagiørdum tiaad er su hin fyrsta, med þeirre, Sijnum, þaa og nu, hann talde tru, enn þo Neid meige nysta.

Hirdir Helgra Dooma, hier med villdi Egta-lijd, auka Æru og Soma, audsijnande, ad hverri a tijd, i vidløgunum vijst mun þeim sem bwa, leggja jafnan lijkn i skaut, med þungre þraut, og graat i glede snwa.

Lijfs Haa-skolann skiæra, skyrer nefna Hioonaband, þar marga List maa læra, so Lijdir faae riett Forstand, a þeim mikla Edla Leindardoome, um̃ Guddoms tignar eilijfa aast, sem alldrei braast, og hærstur er Hiuskaps Soome.

Þar Gud Fader sig gipter, med giædum øllum Himna rans, enn

enn Syndalijtum ſvipter, Saalu hvers eins Chriſtins Manns; i Skijrnenne ſitt Skaparenn Brwdkaup helldur: A eilyfum Sannleik upp er byggd, hans andleg tryggd, ef vor ei bryggd þvi velldur.

Kongurinn kraptar hæſte, Kvongade Einka Sonenn ſinn, þaa lioominn Guddoms glæſte, gaf ſig ſaman vid Manndominn; hiellt þad Brud-kaup hann i Moodur-lijfe: ein Perſoona nu eru þær, Naatturur tvær, bleſſud Hion ſem blyfe.

Af Meyar klaarum qvide, kom og ſem Brwdgume hreinn, med Naad og frægſtum Fride, Frelſarinn JEſus tvennur og einn, Gud og Madur ad giptaſt Chriſtne ſinne: Samkeyped er hans ſignad Ord; enn bleſſad Bord, er Brwd-kaups andlegt minni.

Hefur og Heilagur Andi, til Heidurs giorla vitum vær, Egta-blydu-bandi, Brwd-kaups fagrar vijſur tvær, ſamſett: Undir

Salomons Nafne eina; Adra kalla eg Davids Dict: en drott-inligt, ordtak maa hier meina.
Guds ried munnur mæla, i mentunar-frædum baadum tve-im, ad heill og heimsins sæla, hepn ist jafnan ollum þeim, i Otta Guds sem Egta-skapinn stofna, og giora a hans vege ad gaanga beint, med Hiartad hreint, i Trw og Dygd ei dofna.
Maa þad hug mans hressa, Holld, þo þiae erfidid, þrennur þad vill blessa, so þar af hafi sitt upphelldid, og hepnast laata Hws og naadugt Sæte, sem Gud mun siaalfur byggia upp best, og be-vara flest, med ununar epterlæti.
Eins sem Eiken græna, hins Edla sæta Vijnvidar, Egta Vyf-id væna, vera mun Huss til eflin-gar; Boonda prijdi mun barna-fioldinn þægur, sem vidsmiørs greiner vaxa i Hryng, saa Krans um Kryng, situr sæll og frægur.
Guds astgiofin dyra, er good og mørg ad eiga Børn, saa mun sigre

sigre styra, sem þad fær, og trausta vørn, og leinge þar med Lijfdaga sinna nytur; Þydrar Christne Þægd og Frid; og þridia Nid, sinn hier sælan lijtur.

Prydt hafa lijka og prijsad, pruder Einglar Hioonaband, til Meya virdum vijsad, og verndad so ei skadade grand: Jsaach for einn ad þeirra raadum, annan yngra Tobiam tel, hann trwde vel, Raphaels Dygd og Daadum.

Signadur Sendebode, svartann hepte Mord-Eingil, hættur Hioonavode, hindradist þar: So geingur til, nær Gud er bedenn grandi øllu ad varna, Vardhallds Andinn vijkur ei fraa, sem gloggt mun gaa, bæde Huss og Barna.

Vijda i Verølld breidre, Virduleguſtu Tignarmenn, Stiett þa høfdu i heidre, fraa Heims upphafi, sem nu enn: Spaameñ aller spakaster under Soolu, helger Fedur med Pryde þar, og Postular, Børn vid Brwdum oolu. Sex-

- Serfalldt gagn eg sége, af sign-
udum Hiwskap leida kann, a
haalum veralldar vege, Vyf og
Egtateingdann Mann: J fyrstu
kemur af fogrum aastum Ynde;
annad er Midlan iñbyrdis, og ad-
stod vist, med samhuga liufu
Lynde.

- Þæg hugsvolun þridja, er þy-
dra Hioona mille ser; þad fior-
da, ad bæde bidja, fyrer baadum
jafnt og siaalum sier; Fimta, glede
er færst af Barna-grooda; Þa
er hid Siotta, þarfleg ment, og
helgun hent, ydkun alls hins
gooda.

Er so Egta-hagur, ein hin
vænsta lyfstegund, eins og akur-
inn fagur, sem af sier giefur hver-
ia stund, Avoxtenn med Edla
tyngun nyrre, Barnanna er þad
heiløg hiord, sem Himne og
Jørd, Drottne þyker dyrre.

Hiwskap hallda lata, Heidur-
legann, vill vor Gud, ad hier sie
i hvern einn maata, Hioona-
sængen ofleckud / hægast er þa

Hrein-

Hreinlyfesens adgiæta; enn ma vel skie ef Madur er einn, ad Mey og Sveinn, raun faae meire ad mæta.

Annar Partur Kvædesens um Rettann Vidurbuning.

Hvij skal Seggur og Sæta, er sijn forløgenn ecke veit, ad grundvellenum giæta, goods farande snemma a leit, med Otta Drottens æsku-skeided pryda, siñ Adam ad svæfa fyrst, og synda-lyst, enn Guds adgiørda byda.

Og epter undannfarna, idrunarfulla Hiartans Bæn, sem haattur er Herrans Barna, med hefie ad stofna upptøk væn, so sem kienner Saru og Tobiæ dæme, og Isaachs Lijka, er uppliet muñ, vid lifanda brunn, eins true eg øllum sæme.

Hvij allar Edla-gipter, ad ofan koma oss Mønnunum, fra þeim Fødur sem skipter, fallega med oss gaafunum; enn ein hin hell-

hellſta er Egta-make þægur, ſem Aaſtvin einginn kioſa kann, fyrer Mey edur Mann, ſo une vid øll ſijn dægur.

Hier um̃ hura ættu, hverjer ſem Giptu ſtunda aa, ad horfer vijſt til hættu, ef hentugleikanum ecke naa, ſtofnar þaa under ſtærſtu Lijfſens Plaagu; enn hlotnan ſtw ef hagnar vel, þaa heppne eg tel, meſta Mannſins þaagu.

Þyker mier þvij a liggja, þeir laate ei aa Bænum freſt, af Gude ſem girnaſt þiggja, Goodvilld ſlijka og laanid beſt: Obedenn hefur hann eingvann lofad ad ſtydja, Lyder meiga lakare ſkil, ei leggia til, enn Giafarann gods ad bidja.

Þvij bleſſud Bænen gooda, bijſna miklu orka vann, med heñe er beſt ad biooda, til Brudkaups þeim ſem vill og kann, ad hugga og næra Hioonen; þad er Chriſtur, Fødurſens Dydar geiſlenn glær, ſaa Gudsſon kiær, ſijdarſtur ſem og fyrſtur.

Ædre er eingenn hroodur, eñ

eiga hann fyrer Brwdkaups
Gieſt, med ſinne ſignudu Mood-
ur, ſem hann ætijd adhylleſt;
þad er Chriſtnen þyd, og Goods
aarnande, ſem hønum flytur
Hioonobol, og hverſkins Kvøl,
ad ſtod umbidjande.

Og liufa Læreſveina, Lauſnar-
ans; þad eru Kiennemeñ, ſem
telia oſſ trwna hreina: fyrer
Twngu og hendur þeirra enn,
teinger þa Gud ſem beſt til ſam-
an eiga, þeſſara li ka þörf gioriſt,
ai vidurviſt, og þarfnaſt Menn
ej meiga.

Brwdhiona efnum baadum,
birte eg andnuvænlegaſt, ad fara
ad Foreldra Raadum, forſial-
lega, med eigann haſt, ai elldre
Dæmen Yngisfoked hlere: Iſa-
ac þokte eingin vamm, ad fara
þvi framm, ſem Fader hans hø-
num kiøre.

Eins før og hans Broodur,
Iſmael, bar þo ſti:fna lund, ſamt
liet ſijna Moodur, ſier utvelia
Egta-ſprund, Ambaatt var þoo

Agar sem hannfædde; froomur Jacob foor þann veg, sem Forelldraleg, raadlegging umrædde.

Samsom hugfest hafdi, hreinlegt spund til Egta faa, enn fyrst til fylgis krafdi, Forelldra sijna ad mætti naa, þeirrar aust, sem þocknadest hans aalite; Logen skipa Guds sanngiorn, sijn gipte Børn, Fedur: þad finst i Rite.

Med augunum skilldi einginn Egta-Brwdur velia sier, þvi vænleiks varer ei leinge, virding su er skartar hier, ai Orauðvandri, eins og Gull ai Svijni: Dalila ai sier Samson sveik, i lymsku leik, þad Flagð med føgru Tryne.

Gijrugri Gaupn edur Hende, Gipta skal sig einginn med, enn girnast giedrijk Kvende, giorst hefur opt, þa autte hun sied, forœcktun vard hinn faatæke ad heyra; þurt i Naudum betra er Braud, med eingum aud, enn med Aggi meira.

Er þvi best med Eyra, Egta-
vin

vin ad kioosa hann, um hvern þu fær ad heyra, ad hoog vær dijrke Skaparann, þvi Gudræknenne goodu er bwid ad heita, annad allt þeim æ tillegst og alldrei bregdst, sem Drottins dyrdar leita.

Kvennleg Idne og Æra, med Ord-vareygd, og miukre lund, er Meyanna Skarted skiæra, og skairstann tel eg Heimanmund, er Ogipter eiga mest tilslægiast, ad Forelldrum, vel er, gloggt sie giætt, og allre ætt, þar vid Mann villde mægiast.

Minstu Madur og Svanne, ad mattu ei birja þessa Stiett, med lausung, glense, og gamni, giör sem Drottinn hefur tilsett, fyrst ohreina fyrer þig lait ei raida, er Saru vard Bænduñ Sio til meins, og Sichem eins, hefnd þvi hreptu braida.

Hvad sem hefur fyrer stafne, Heilaga Pauls þad kieñer Brief, med Dygd i Dyru Nafne, Drottens Jesu, allt upphef, og athuga

senn hver ending þess mune bliifa, mooti løgum og Sæmdar-sid, þar siai þig vid, giora, og Gud þinn ysa.
– Upphaf gott mun enda, alla tiima goodann fai, i hofn mun hollre lenda, hver sem illu sneider hiai, og riettre Trwar-Reglu epter breiter. Allra vorra stigum stiir, þu Drottenn diir, sem allt gott villt og veiter.

Þridie Partur Kvædesens um Hioona-skylldurnar.

Heyred Hioonen bæde, er hviilu bygged eina senn, hvernig Heilog Fræde, Husfreyur, og Gipta Menn, menta hier, og minna a rietta sidi, er Hiwskaps pryda Heilagt band, og hepta grand, med sælu og sonum fride.

J soddan Sioonarglere, til synis stair hier Herrans Bod, og hvert gagn þad giore, ad giegna þvi, og luckustod, af dyrra Hioona dæmum, sem eg greine, Enn illra

illra, hvilijk vondska vijst, og hugraun hlytst, af Misklijdennar meine.

Hatur er Hioonum bannad, hvert fyrer sig nærst Gudi a, hyrlega hyllast annad, og Hiartans alwd þar til lia: lijkt sem Bein er liimt vid Holld a Manne, og Hendur tvær þær hialpast ad, i hverium stad, eins skal Seggur og Svanne.

Vid eg þann sig hier siae, Sioonar-speig'e þessum i, so ad sier hvert gaae, sinnarskylldu, og fyrst ad þvii, ad fyrer eitt Ok ern spent þau bæde, hlioota þvi ad hallda eitt, so faae fleitt, laungu Liifs armæde.

Sirach sæll þvi hroosar, ad siinum Anda liike þrennt: sem Egta er Dreings og Droosar, Dygdaseme og Astwd hent, asamt Brædra, og allra Granna hylle, þvii Gude sie bæde og þydre þiood, þad þocknan good, ad kiært sie Manna a mille.

Enn Egta-Asten liwfa, er

æskelegasta sambud þoo, sem Ein-
folld eins og Dwfa, æ skal koma
af hreinum Moo, Gallalaus, og
Grædarans svipud Astum, sem
meir elskade mig og þig, enn sialf-
ann sig, og borgade bootum
skarstum.

Asten Hiartans hiira, hugul
er og vilia good, illsku ei kann
styra, O vandlat og þolenmood,
Ogrunsøm veit alldrei sig ad
stæra, ei fagnande illre skiemd, og
osidsemd, stærfelld Fors ad læra.

Elskan ædsta su er, sem alla
hlute ber ann moods, einnen øllu
truer, æ, og jafnan vonar Goods,
hylur liika hverskyns vamm og
leste, Sanleikanum þo samfagn-
ar, og siist dodnar, allt þo annad
breste.

Salomon seger af henne, ad
so sem Daudenn hun sie sterk, eins
og Elldur brenne, all fast-tæk sem
viitis kverk, og ad hun slokne ecke i
vatne straungu, og allt sie hia
henne einkis neytt, þo være veitt
verde kaupest eingvu.

Meinte

Meinte ſaa er ſagde; ſem vid Heliu ſtendſt ei neitt, er Berſerk bæde og Flagde, banad hefur, og kiempur deydt, og Helviitid ei hremduBüte ſlepper; ſo kann aſten ſonn og frek, ad ſigra allt þrek, um̄ uppteckt einnen kiepper.

Elldureñ ollu tærer, eingenn fra honum̄ mein allt bar, eins kañ auſt ſu kiær er, uppbreña til ſoounar, hvert eitt þad i Hiwſkap ad kann ama, vinnur bæde a ſtein og ſtaal, þo ſtorlynd Sal, vid bliuga bwe til ſama.

Hollds af liootum loſta, Loge kviknar ecke ſa, vegna Kyns og koſta, Kona og Madur elſkaſt maa; þvii goodur er Nautur ad gagnlegu Egta-pare, æruſkeinkur hellſte er hans, ſem Hag ſier Mans, og eingenn agiætare.

Kann ad kaupaſt eige, Kiærleikur, fyrer Al-eigu Mans, aun hvers allt þo ſege, onytt Geinge Hioonabands: glædeſt hann af Guddoms Anda au-blæſtre, og hans god girnd allshauttud, ſem

efter Gud, Miskunar Midlun stærstre.

Po Swtarstraumurenn strange, steypest ofan i þennan Elld, og allskyns Anaud gange, yfer Astsom Hioon, so verde hrelld, alldrei þeirra Elsku-glædur deya, þo sundrest þeirra samvist kalt, fyrer sart Andlaat, og eitt verde annad þreya.

Abraham unne Saru, alltijd fram̃ i Daudans punct, eins med ynde klaaru, i Ellenne, sem þa lijf var ungt, Jsaach fieck umm bot sinna harma, med liwfre Giptingu, lesumm vier, hann liette af sier, umm Moodurmisser ad barma.

Laat so lijf þitt gledia, ad lifa med þinne Ælsku-Fru, og þitt Sinne sedia, sæta hennar Ast og Tru, under Soolu er hun þitt hlutskipte: Gaaning heñar Gods samlags, til Daudadags, skal elska hinn Eiginn gipte.

Eingenn ill Lijkinde, nie Andlits fegurd Rachelar, helldur Eg-
ta-

ta-ynde, sem innplantad af Drottne var, hins Helga Jacobs hug til Meyar knwde, so hann tilvann og laa þad liett, i laꝛgre stiett, ad þiast sem þræll fyrer Brwde.

Ad eins med Orde og Tungu, elskast meiga ei Christner Menn, þad huxe Hioonen ungu, ad Heilagt verk og Sannleikenn, vitne bera umm Vilnun Astsemennar, hver ei skal vera falen i frægd, eda friidleiks þægd, helldur i Hiarta Innar.

Um̃ Elkana eg inne, ad Onnu meir med luktann Kvid, unne, helldur enn hinne, er Hiwskaps born þo atte vid; eins skulu Hioon, ad Oskum̃ þo ei falle, lata gnæfa Elsku-art, yfer Olaun margt, þo audlegd ut af halle.

Horfest hellst til Naada, ad huxe þau og vilie eitt, og verde i Raun samraada, riett so ei bere a millum̃ neitt; þvi fra skyldu sem þijdum Gude er a Moote, og ærunne; þad fra eg þau frii, þo fylge ei þvi, og Bodord Guds ei brioote.

Fiell þvi Adam fordum, ad frekar enn Gude trwde hann, sijñar Evu ordum, ecke er vorkun þad fyrer Mann, ad skeita Konuñe, enn Skapara sijnum gleima, Christs verdugur saa er siidst, ogsu er sniist, so a siin Raad heima.

Þvii vard Salomon sæla, ad sijnum Konum unne ofdaatt, so hann þær sig liet tæla, Sviirvirdelegann ad fremia haatt: Madur og kona meiga ei rangt samhylla, i ollu skal semia ødru þeim, enn Klækia keim, og upptekt þess hins illa.

Menn og Sætur siaied, hvad Sydan er og hennar Rif, Hiartonu harla naied, hugfested þvii Mosis skrif, Ydkar a mille Astar hitenn bliife; hier afbregde hverigt Hion, i Herrans sioon, med styggd og kolldu kiife.

Af Nathans dict ma dæma, er David Konge tiade hann, um velsemd vidurqvæma, sem vid eiga ad midlast Kona og Mann,

Mann, umm Epterdæme O
Jafn-fiadra tveggia. Einn sem
hundrad atte fiar var aulna
sar, i loog tiimde ei ad leggia.
Fielaus annar atte, einstak-
ann sier liitenn saud, af sogdum
siai ei matte, sai med honum at
hans Braud, þeña sama þegn-
enn kiærann hafde, drack af kiere
siaulfs med sann, og sofande hann,
med Ormum̃ ad sier vafde.
Siaiandenn so ried meina, i
sogdum Diet um̃ þann sem hier,
Saudenn atte hiñ eina, Urias
var þad Hethiter, Brwder hans
kiær var Bersabe hin væna, daur-
lega hverre David ried, þann
Mañ og med, liifenu liika ræna.
Eins þegar Lambed liwfa, og
liikt sem Urias, ættu Hioon, eitt
vid annad bwa, eñ ecke so sem
dreke og Lioon, sins Huss Egta-
Saud med hardwd granda, hia
þeim sem hittest sambud su, eru
Satans hiu, drisen af illum̃ an-
da.
Eñ siai hvad hitt vel soomer
B6 Psal-

(Psalma skalled hanneñ kvad) ha Egta-fielagar fromer, i forliikun vel hialpast ad, fyrer Drottne er had, sem Dogg su efter Grooda, ad bæde hans liif og Blessun klar, uñ Eiliif aur, yfer Sambud sælldast gooda.

Sem Balsam best Ylmande, er Brædra og Hioona samlynded, i soddan Saudabande, sitt vill Christur tioodra sied, ad so fylgest i siinu Helgu nafne, tveir og tveir, og so med sañ, er sialfur hañ, hridie i heirra safne.

Hvert a ad heidra añad, Hofud er Madur Kvinnunar, Yfervalld Brwde er bannad, eñ Bodord Pauls so tilfylldar: hver sier annañ hafe i Virding ædra; Sitt skal Madurenn sæma Viif, sem sialfs siins liif, hau eru bijteñ Brædra.

Fatt kañ finnast verra, ef forackt millum Hioona er, hver ydar sem er Herra, hann sie minstur Christur tier, undergiefenn æ sie Konunnar vilie, Mannsens vallde, eñ midle ho, med raade og

Roo, a so alldrei skilie.

Abraham Saru sætte, so sem af Drottne til var sett, vid hana varla þrætte, er visse hun hafde ad mæla riett, Herra siñ hun hañ þo vidurkiende, og ofurraudum eingum bar, eñ audsveip var, so skulu Karl og Kvende.

Wasthi vard utreken, vondsku full og þverudar, Efter iñ þar teken, og upphafen til Drottningar, af Assvero, sem Egtamonnum skraide, Guds af Laga riettre Root, þa Riettar boot, ad Husstiorn Neckar raide.

Þesse er Heidur Hioona, hveru tveggium jafnt i vil, hun er hans Corona, hofdinu hwin sooma til: er Coronan ædsta Hofudpryde, eñ þar þad erdofed og daudt, er Diaisned snaudt, eins og Onijtt smijde.

Vid Sol a Festing frijdre, er fagurt skiin og vermer heim, lijkt er Lijnspong blijdre, til lærdoms er þad Hioonum tveim; Himenenn uppe helldur solarmitte, ef geinge

hun ecke lijnu og leid, og ſkipad ſkeid, þa dapradeſt hun og ditte.

Vid ſtødugann ſtolpa af Gulle, þar ſtioornen Hivſſer uppabyggd, Svañen Sæmdafulle, ſamliikeſt, hvii ſtadføſt Dygd, er hennar priide, i hverre hun a ad glooa: Goodre Konu giedſtilling, er gullvægt þiing, og klappar lof i loofa.

Fegurſta ſie i heime, fra eg Gulled hreint og ſkiirt, ædſt af øllum ſeime; er þad þo i virding riirt, hia hugvitugu og hollu Egta-viiſe, eingann ſiood hier eignaſt Mann, ſo agiætann, i volltu veralldar liiſe.

Fromrar Sætu ſome, er ſo ſem lios þad fagurt ſkijn, hartt i Helgedome, hus ſitt priider Silkeliin, og ſa ſem ødlaſt ſoddan Kvinnu eina, God-villd ſtora af Gude fær, og giæfu nær, Liif mun roſamt reyna.

Godann hlut eg greine, gøfigt Fliood med Dyggva lund, er, Ja, Edalſteine, ypparlegra ſoddan ſprund,

ſprund, med Heidran bwe þvii hver vid Konu ſiina, og fot trode ei ſo fiemætt þiing, med fyrerlitning, þvii þad er ſidur ſviina.

Þeſſu er þannenn vared, þeink minn Vin og Gatt a hat, Manne er miog vandfared, med mætann grip er Drottenn gaf, ad honum i ſinne heipt ei fra þier ſvipte; Ef med han þu ecke fer, ſem beſt þier ber, maiſke um margt þu ſkipter.

Eingenn veit hvad aatte, ordtak þad er daglegt Mail, fyrr enn miſte og maatte, mannſkada ſinn af hryggre ſail þreya og klaga þungum med ſøknude: ſinn vid Maka ſierhver þa, ai medann mai, une gladur i Gude.

Sem Sool med ſiñe priide, ſier ei ſkiin, nie liooſed glært, og Gull-farfenn friide, fogur Perla og Diamſned ſkiært, allt er þetta odru giort til bloma; hverſkyns Gaafu Hriings ſkal Vil, þar hallda til, ad leita ſins Mans ſoma.

Eiga Hioon ad annaſt, annars naudſyn hvert um ſig, ſoddan ſkyll-

ſkyllda ſannaſt, og ſyneſt vera Natturlig, þvii eitt Holld eru innbyrdes þau bæde; æ þvii midleſt øllu vid, uñ lain og lid, ſem fyrr er kiendt i Kvæde.

Telſt þvii tveimur þægra, til ſamans ſo hiaılpaſt ad, baıdum betra og hægra, eñ bwe einn i hverjum ſtad, hæginda ſo hefur oſſ Drottenn leitad, ad Høfuded ſkyllde hennar hañ, eñ hun med ſañ, Mannſens Medhiaılp heita.

Skulu i høfde ſkiina ſkiærleg Augu forſionar; hier med Heyrnenn fiina, er hverſkins þarfa athugar; og Munnur ſaı er uñ margann Oſid vande; og Heileñ þar ed Hugvit byr; ſem ſkørp og ſkiir, ilman adgreinande.

Bwks er Hofuded Herra, þvi hvirfill ſtaır aı manne efſt, hiaılp ma þeſſ ei þverra, er þvii af ſiñe hende gieſſt; Hnien og fætur hallda þo uppe baıdum: þaı hver einn ødrum limurenn liær, og lid ſitt fær, Natturan er i naıdum.

Høf-

Hofuded hærst þad lienar, hentuga stiornan limunum, hondeñ þrifen þienar, þarflega øllum mannenum, enn Iljar og Fætur allañ þungann bera? Madur og Kvinna er Høfud og Hønd, eñ Hiu raadvønd, verk siin viliug giora.

Med Munne og Hende hliitur, hver og einn i þessare Stiett, vera ad nockru nijtur, til Næringar sem til er sett, synd er Manne sveitalaust sig metta, einkum þeim sem ødrumm skal, i Eymdardal, vera til lids og lietta.

Adam akra fægde, Abel rakte Saudaslod, nytur Noe plægde, ad nyu efter Syndaflood, Isaac siaalfur i Ö-aurenu saade, heila mæla Himnamiøls, nam Israels, safna liidur a laade.

Christi Fostrenn friide, forsorgade Mariu og sig, trwr med Timbur smiide: Jaa, Tign i Hollde Guddomlig, aasiind þræls bar allt ad dyrdar skeide; Petur og adrer Postular, til plogs sig bar, fuß a fiske-veide. Saa

Sa er ſier kvontudumm, ſyn-jar ſtirks, i eigenn ſtad, verre er vantruudum, von hefur helg-re afneitad, Husbondenn þad hygge ad ſiin ſie Renta, ad afla til med æru og tru, og annaſt Bw, Brude og Børn ad menta.

Og þegar Sætu ſiuka, ſier up-pa, ſkal leita ad boot, af allre alwd hiukra, med andvarpande Hiart-ans root, til Læknarans, ſem liikn a Sorgar dege, heited ſiinum he-fur Lyd, ef hiaalp giefſt blyd, goſ-ga, eñ gleima eige.

Eins ſkal Egta viiſe, um̃ hug-ad i ſinne ſtiett, mæddu Mannſ-ens liiſe, medhiaalp vera, ad falle liett, baadum þeim, ſem baagt er Odru ad vinna, iñañ bæar um̃-ſioon ſliing, og utdeiling, hennar liitt maa linna.

Þvii Siegn og greidvirk bæ-de, giæten liikeſt Sylke lind, i Sa-lomons fogru fræde, vid fotvakra og þæga Hind; dægelegt er þad diir og morgum̃ fremur, med ſiin-um Kaalfum hun er hrein, og ſiall-dan

dan sein, elskar unga og temur.
Eins skal Seima Saga, (soma
eg þad og æru tel) med hirtne
hused saga, Hiu og Børnenn
aga vel, þvii tomlaat Kona, og
tem ai Orægsluna, sem rotnan
leggst og mesta Mein, i Mannsens bein, so vill miklu muna.

Edla epterdæme, af Abigael
lære fliood, þad true eg þessa ræme, hun þokktest ei til neins ofgood, med allre sæmd vid Illmenned hun breitte, Fætur baudst ai
þienurum þvo, og þad for so, hun
hærre Nafnbot neitte.

Hier skulu Hioon adgiæta,
hvert sem betur kann, þadai, um
fyrer odru bæta, alldrei þeim þad
leidast mai, so birjadar triggder
bliifanlegre stæde, er siin ai mille
bundu bliid ai Brullaups tiid,
miuku med Jaiqvæde.

Eitt mai ei annad tæla, yfer
þau hvert sem drijfur hier, Bøl
edur blessud Sæla, beggia er þad
sem annars er, hvert mai odru
Hioonanna einkis varna; þvii
svar,

svarande, þetta er mitt, eñ þu att hitt, glod sege helldur, Giarna.
Vid bolenu meiga buast, bæde Hion i þessare stiett, og miøg vid mørgu snuast, mun þau sierhvad falla liett, ef hyr samtok þau hafa i þolenmæde, ad bera so sem himneskt hnoss, þañ Herrans Kross, af sorg þo sviide og blæde.
Fyrst er ad læra ad lijda, þad leggur sialfur Drottenn ai, hans so hialpar biida, Heilog Reiinsla kallast mai, liikt sem ad eru liikamans kaun og sailar, audnuleyse, og øreigd snaud, þegar brestur braud, er sumra sinne brialar.
Obirjuskap og annad, angurlegt hafa Helger reynt, lided og leinge kannad, lidsemd komed mørguñ seint, Astmenn siina orded lika ad trega, aptur so þad goda er gaf, tok Gud þeim af, med mannraun marg viislega.
Meñ hafa margt ad liida, mest ohliidne af Børnunum; vid hatre hier mai Oviida, hreckium, stulde, og ailigum, Naidriike, og røn-

rongu morgu aumæle, ohacklæte, og illt fyrer gott, og einneñ spott, af hverium huſſgangs þræle.

Einkum oſamlynde, ef þeim ſiaulfum vill þad til, ad eitt kann eckert ynde, af ødru ad hafa, er vodaſpil; þvii Køllſke vill þau komaſt þar upp au mille: Vilie hverugt vægia þau, og vondu aſſlau, ſigur fær Satan ille.

Eñ þau ecke meiga, hid illa lauta viña ſig, Hioonenn helldur eiga, au hinu vonda ſinna ſvig, uññbera hvert annars breſt, og ſegia, med godu til, ef gieſſt ei bot, ſkal Gud af Root, bedenn til betra ad hneigia.

Hverſkijns Hamingju tægje, af hermdum raunum margt edur fautt, i meira edur minna læge, ad Mønnuñ kiemur ur hverre autt, er eingen boot vid ønnur betre eñ liida, og Chriſto ſitt ad kiæra mein, ef kiemur ſein, Herrans hiaulp, ad biida.

Þau veſøl varer ei leingur, vina og frænda adſtod haul, Guds

full-

fullting inngeingur, gledia mat þad hryggva sail; eñ þo hañ syne endur og stundum tregdur, þa er Boot og Nayd hans nærst, ad Neyd er stærst, ord sin alldrei bregdur.

Gott er Gude ad treysta, þo giore hañ Eckiu, konu edur Mañ, og siñ hug ad hreysta, vid holld þo skilie liifs audnan, vor er hann Gud, eñ vier hans sierhver skiepna, ad falla i lijknar hendur hans, er hagur Mans, tel eg þad hlutdeilld heppna.

Øllum Hioona efnum, ofka eg gods fyrer Christi blod, sem og samangiefnum, Siina Drottenn anneft þiod, blessan giefe og boot ai raunum siinum! fyrer Egtastandsens æruhag, sie aır og dag, dijrden Drottne miinum.

Driugar Bragar Bøgur, brotnar þrotne, er ordte Jon: þagnar Magnuss Møgur, miñ þegar linner Erenda soon: Hioona-Speigel heita læt eg

Kvæde; hver þad færer a hægra veg, þeim oska eg, hann Gudleg odlest giæde.

Eckiu-Roo.

Eitt Kvæde Sorgfullum Eckjum til hugfrooa.

Med lag sem Hioonasinna.

Eckjan yndeshriufa, er aust-mann liden þreir, eins og dopur Dufa, Drottens maal þu heijr, sem þier skal kienna Kvæded mitt; hverju sætre hugsvolun, hann hviislar i eyra þitt.

Þig hefur giort ad græta, Gud, þegar tok þiñ Mann, bless-adur vill þad bæta, boled, sialfur hañ, sem plagar ad snua vatne i viin: efter skur og ofañfall aptur Soolen skiin.

Minnu þad marger sanna, Mannskadenn er saar, hellst þe-gar Kvendeñ kanna, hann kugar af augum taar, Eckjudomur er aungurs sess, su þad reyner, sann-lega margt, siingur Hrygdar vers. Meina

Meina eg margt hid sama, mege beinast ad, sem ynde hennar vill ama: Eitt er sannprofad, all marger hafa adur og nu, opt sier giort vid Eckiur dælt: eg veit dæmen þriu.

Eckia ein aa dægum, Elisæi var, af synum Sorgar hægum, sig aumlega bar, þaa heimtarar skullda hreisdu þvi, ad hennar villdu hneppa Børn, hardann þrældom i.

Hræsnarar hverjer ed sautu, aa helgum Mosis Stol, med flærdum i sig autu, Eckna Høfudbol: saa ed visse sagde þad; þessara makar þeir eru enn sem þvi liikt hafast ad.

Viikur aa vor Lausnare, ad vered hafe i Borg, oheill Yfer-domari, og Eckja full af sorg, undertryckt af ofriike, allseint feck hun uppreisn mauls, opt kann sliikt ad skie.

Eckju rauner allar, otal reiknast mier; hinum limunum hallar, Høfuded burt þa fer, sem kalast

laſt Madurenn Kvinnunnar: med ſiinum Børnum, Høfudlaus Her, meiga heita Eckjurnar.

Eñ bitrann Dryck ſkal bæta, ſo beiſkiuna take ut, ef meira mai þad ſæta, mijnkar allann ſut: Sorgar kaleik ſykrar Gud, eimdum hollds hann umvendt fær, i andlegann føgnud.

Jurter godar giøra, gledelegt heilſu vijn; Drotten Diſtillerar, dapra hrygd og pijn, i giegnum Helgar Hugganer; af þeim ſætna eirnen vijſt, Eckna hugrauner.

Fagnadar Jurtena fyrſta, fiirnre eñ ſætt Anis, af vænum vide mai hriſta, ſem vex i Paradis, rijkblomgadrar Ritningar; Hiartans drypur Hunanged beſt, af hverjum kviſte þar.

Allt hvad Skrifareñ ſkrade, ſkijra Bibliu i, fagnadar fræe ſaide, fiingur Drottens þvi; ſo hier af yrde hiortun frood, med huggun efld i helgre tru, hrauſt og þoleñmod.

Guds Aſtkviñur goodar, giſt hafa forløg hørd, urdu aungurs moodar Eckjur hier a jord: Naemi er nafnkunnug; Ruth og Judith ſierhver ſu, var ſviñ og hreinferdug.

Af ſai Egtamanne, ein i Naims Stad; Syne i ſama ranne, ſijnum epter þad; ſioſinnum var Sara gipt, Raguels Dotter Eckjan ung, øllum Bænduñ ſvipt.

Maria Mey vard Eckja, Mooder Drottens hrein, hlaut þai ſorg ad ſeckja, ſaman vid ønnur Mein; hun ein lagde meſt i molld, þai Jomfrur Sonureñ Jeſus do, og iardſett var hans holld.

Fleirum froomum Kvinnum, fiell til þeſſe Neyd; lijka i Manna minnuñ, morg þann ſkada beid. Ein ai ſtiguñ ecke ert þu, gied-hogvær þig gief til frids, og grait ej leingur nu.

Vel er vidunande, ad vera i þennañ Hoop, hier med Heila-

gur

gur Ande, heidra vill þitt Oop, Guds vilie ecke grandar oss, þad er meire bate enn bøl, ad bera Drottens kross.

Onnur Edla Plooma, yrd i Motgangs skaul, gliupum leggst ai gooma, og gledur hryggva Saal: Gud ad smacka giefur hier, hverju i Orde signudu sijn, ad sætur og liufur er.

Gud i hærstum hædum, himna Kongurenn skiær, fullur af fagnadar giædum, Fader nefnest kiær, þeirra er eingann eiga hier, uppordenn er ecke sai, sem ad hans raadum fer.

Ollumm Einstædingum er þad stoor huggun, vill hann vesæling-um, veita forsorgun; Helgur David hermer frai: Faderenn gleimde, og Mooderenn mier, enn minn Gud stood mier hiai.

Eckiur einnen meiga, yfer þvi fagna hier, hiai honum ad-stod eiga, ætijd vijsa sier; þvi Domare þeirra er hann, rijkur

bæde ad raide og makt, Riett lætenu ann.

Ad aungra og ei vid rietta, Eckiu og Fodurlausann, og sie edur klæduṁ fletta, fyrerrbydur hann: i Logmauls-Bok þad lesa mau; Psalmum lijka og Salomons Dict, og Siauendanna Skrau.

Hier af hellst mau skilja, ad hefur hann þeirra svar; hann er ei hægt ad dylia, hefner alls Oriettar; Gidinga drap þvi Heidenn Her, ad asældust þeir Eckjurnar, þvi aulydkt Gud so tier:

Hver sig venur ad hvessa, harmfullrar Eckju Nid, reide mijn skal þeim ressa, og ræna hann lijssens frid, so Brwdur hans misse Bonda sinn, og þeirra Born verde þurfa menn, þad er Domur minn.

Sau nu ecke sæter, soddan forbodum, aungrada giarnan græter, med grimd og auleguṁ, banvæna mun bolvan sau: Al-
muge

muge skal vid urskurd hann, Amen segia/ og Jai.

Jllt vid Eckjur ad fremia, eda angra i nockre grein, og Gud sier þar med gremia, ad giora þeim stygd og mein/ forde ollum Faderenn klaır, einkum fromre Yfervallds stiett! þvi um tal Drottens stair.

Hier nærst hofum i agte, hailleit Drottens bod: vill hañ Mañ sig vakte, ad veita Eckjum stod, og þeirra gledja særda sail, einnen laıta þær allt skie riett, ovafed er Mail.

Hver sem Haıtijd gooda, helldur og gleđedag, Eckjum inn skal bioda, ad odlest sældar hag; so hennar Born þar hafe af not, þetta skipar Daıda dijr, Drottenn Zebaoth.

Christur hid sama kiende, er kom i Naim-borg, med Tungu, Hiarta og Hende, hepte Eckju sorg; og Johannes kiærstur Jesu Sveinn, Munadarlausa Moodur Guds, medtook ecke seinn.

Jautning Jobs af munne, er jafnan minnelig: ad hann af Hiartans grunne, hefde aumkad sig, frá æsku sinne i allann stad, yfer hrelldu Eckju Hreidre þvi, sem hier atte eingan ad.

Eckju raad so rækja, og reynast þeim i neyd, med huggun heim þær sækja, ad helldur fare þreid; og Fodurleisingjum̄ leggia lid; Guds þionusta er good og skiær; giedjast Himnasmid.

Hann á Himne og Jordu, hefur þeim umbun tied / Eckjum gagn sem giordu, gott hefur alla skied: Elias vard uppnumenn; Job feck tvoslijkt aptur allt, epter Motgang sinn.

Þridja sætleiks falla, er sijast boledi giegn / Sturlan stodvar alla, stytter upp Tára regn; Fyrer heit kalla eg fogur og hrein / Guds af Munne geingen ut, gledja Sál, og Bein.

Ef med sijnum Ungum̄, upphropar til mijn, Eckja af þela þungum, þreitt i hormum sijn, heira skal eg þann harma soon,

og hvervetna ai hiaalpartijd, hennar veita bon.

Pegar svella saireñ; (Syrachs hliodar Grein.) opt falla Eck- jum Tairenn, ofañ ai kinnnar bein; Eñ þau klaga i Himeneñ haitt, Illviigs Mans yfer sekt og synd, sem þær leikur graitt.

Er Gud einguñ siærre, er tilbidia hann, situr hveriuñ hærre, eñ horfer ai naudstadd- añ, Harmþrunged sem Hiart- ad ber; Heilags anda huggun su, harla gledeleg er.

Sañ ad siinum ordum, sialf- ur Gud hefur fært, opt; enn eittsiñ fordum, Eckjur ai litlu nært: i Sarepta ein biarglaus bio, eñ Gud fyrer henne Ool so oñ, hun ecke i Hwngre do.

Til Mariu Modur siinnar, miukuñ augum leit, þai sverd- ed sorgaremnar, sairt ai hana beit, Frelsarenn, adur eñ liet sitt Liif, biifalande besta Vin; biargþrota var Wiif.

Sairu sorgarligre, seinna ad

oſkum gieck; Judith ſætum ſig-
re, og ſæmdum hrooſa fieck, vid
gipting fagra gladdeſt Ruth;
allar þeſſar af hans naad, odlud-
uſt goodann hlut.

Hugboot hier hefe eg þrenna,
hermt i mijnum Brag, farn-
an frægſtu Qvenna, er frijdkar
Eckna hag: Guds lidſinne, og
fullting frijdt, og Heitord þad
ad heyra Bæn, hvenær ſem geing-
ur liitt.

Siaa hier nærſt þiñ Sooma,
Sætan harmatviſt: haf nu hegd-
an frooma, Heims foragta lyſt,
ſem j klaaru Orde kienner Gud, og
Helgra Eckna dæmenn dyr, af
Drottne annaalud.

Huggunar hnoſſen goodu,
hermd i Kvæde fyrſt, heyra ei
hverre Troodu, ſem hefur Mañ
ſiñ miſt, þvi vil eg ſiina Sæt-
um hier, i raadholluſtu Regl-
um Fiñ, hvad riettre Eckiu ber.

Hin fyrſta Eckiu æra, Ynde
og Saalargagn, er, Ord Guds
ydka og læra, elur þad Truar
magn:

magn: Attræd giorde Anna þad, utslijtande Eckin tijd, i Heilogum stad.

Kom þu i Kyrkju og hlusta, ai, kiær vinauttu mail, þijns andlegs Unnusta, aivarpar so Sail: ottast ecke, ertu mijn; med þier er eg i þinne neyd, þar til ad hun dvijn.

Ut hefe eg þig valed, opt þo hriote Tair; allgloggt einnen taled, ell þin Hofudhair; Ovin fær þig ei hripsad, ur hendum mier, þvi Heited þitt, hefe eg ai þar teiknad.

Mooderenn hier i Heime, af Hollds affkvæme sier, eñ eg þier alldrei gleime; ert þu fostnud mier, i Eilijfre aust og Tru; aihyggiu þinne efalaust, allre til mijn snu.

Onnur Eckiu mæte, eru ad Trua best, ai þess orda aigiæte, er allann bæter brest: sem Abraham giorde; og Svanneñ sai, er neyddest Bana Sonanna sie, sinna ad horfa uppai.

A soddan Saularprijde, sialfs Guds augum lijst, kriiner hun Christna Lijde: Kviñurnar hafa ei sijst, holpnar giorst fyrer heñar krapt, og Christi Anda; sem Sanversk Viif, þa Kvalarenn sagde tapt.

Brwdurenn Bloodfallssiuka, og blessud Maria Frw, heilsu og huggun miuka, hlutu af sinne Tru. Saular Auga hun segiast maa: sæll er hann þad setur þraatt, sialfann Christum a.

Hendur utbreidde baudar, Brudgume þiñ a kross; Sañleiks nægd og Naudar, nu blaser eñ vid oss, i Orde og Teiknum Helgum hans; med Truar fadme taktu a mot, Trygd þins Egta mans.

Þaa er i þridjalæge, þeirra prijde good, ad sier ærlega hage, i Eckiudome Fliod, verkeñ hrein so votte Tru: Skijrliifed er skrautleg Dygd, skartar vel a Frw.

Eindrægne ad uña, er Kveñsome

soome hreinn, og kiærleiks verk
ad kunna, kostur fegurste einn:
Giestrisnenn mun good laun fai;
Guds Spaimenn i gamallre tiid,
gistu Ekium̃ hiai.

Ord til Offurs lagde, Eckiu
faitækrar, Christur siaalfur og
sagde, su til Kyrkiunnar, meira
gaf eñ hinna hver; utlait smai
opt virdast vel, ef viljenn Mans
er or.

Ruth var róomsæl Kvinna, og
rijk ad hreinne Dygd; Judiths
lijtt mai linna, lof um̃ Heims-
ens Bygd: fagrann Speigil
frai eg þær. Það er fyrer Gu-
de farsæl Frw, sem i Footspor
þeirra nær.

Fiorda Jþrott og Jdja, ein-
samallrar Frwr, er Gud med
bliidu ad Bidja; Biargvættur
er hann trwr, og þai er so sem
hvijlest Hioon, ef optlega kiem-
ur til Eyrna hans, þiin aud-
miuk Hiartans boon.

David Eckium elldre, ord,
leggur i Munn, ad so med Sai-

lu hrelldre, sæke heim Raidar-brunn: Yfergief ecke i Elle mig, Volldugaste Verndarmwr, eg vona uppa þig.

Ungar i Eckiudome, idke Syrachs Boon: liifs miins Fa-derenn frome, forda minne Sioon, vid otierlegre allre lyst, so O-rickte og eigenn Bryxl, ad mier tilleggist.

Opt og iduglega, Eckiann koma skal, med hrygd og Hug-arens trega, ai Himna Guds eintal, og tiai honum sitt Tioon og brest: Obrigdul er adstod hans, eñ þo drage a frest.

Seinast eg þad sege, er sann-rar Eckiu priis: Þolenmod ad þreye; þo i vonenne viis, ad mune fyllast oll vid sig, fodurs-ens hærsta fyrer heit, fogur og truanlig.

Vonen verdur eige, Vinan-na Guds, ad smain, sorg þo mæta mege, og miinke audnu-lain, i þessare Olld; sem þratt hefur skied: Hver mun þora, þeim

þeim at mot, sem þrennür og einn er med.

Lat nu þier ei þoottast, þo Guds villd sie skied; hirdtu ei hormung ottast: Huggaren er þier med, næger oss ollum Naad-en hans; hel og Neyd ei hremm-er þig, ur hende Lausnarans.

Þo liifenu Sætan svipteft, siist skal vonen riird; Sailen Gude gipteft, i glæstre Skod-unar Diird; Egtamann þar sælann sier. Befel Drottne Hws og Hiu, og hvad sem ep-ter er.

Fagrar Fim̃ J-þrotter, Frw þier tem og lær, diirre eñ Gull-egat gnotter, i Guds Auglite eru þær, med skarte þessu skrij-de þig, þins Unnusta Heilog Hond, holl og aistudlig.

Ofka eg Ærugiæddar, Eckiur styrke Gud! hugge harme mædd-ar, og Heilagann fognud, sen-de þeim i Sinne og Briost! so hure mest um̃ Herrans Naad, hrinde stygd og þioost.

Gøfigum̃ Mønnum̃ giefe, Gud til siina Raad, ad sorger Eckna sefe, og siaie þeim veg og Raad! og um̃bune siaalfur Aeru hoot; enn forlaute hinum̃ siina Synd, sem þeim blaasa a mot!

Eckiunum Ogudlegu, sem (eins og Jessabel) ganga gløtunar vegu, giøre so Drottenn vel, liissens gøtu leide þær ai, so uppliistar af Anda Hans, ad sier lære ad gai!

Gud giefe, þo eg þagne, ad þær sem hliida Brag, i Miskun Fodursens fagne, og faie af Glede dag! bid eg þess af bliidum̃ Moo, hier skal þrotna Hroodur min̄, heite hann Eckjn-Roo.

Vaderne.

Kallast Kvæde þetta, Kiennande hver ad sie skyllda

Forelldran̄a vid Børnen̄.

Vader og Moder heijred hier, hver

hver ad Yckar skylda er; Gud hefur fiolgad Yckar Ætt, med Æru, Heill, og Blessan giædt af yckur hafed þid avoxt gieted, og einnen fædt.

Børnenn eru Guds aufkgiof; giefed hønum̃ i stadeñ lof, afkvæme og yckar kind, au sier ber siins Skapara miind; af hvær Skiirnen Adams fleck, og Erfda synd.

Ef Kongurenn einum̃ Gierseme giefur, gøfugann naut ad skeink sau hefur; Clenodium og kiorgrip þann, kieppest vid einn hyggenn Mañ, ad forvara so fargest ei, þvi kiesiod añ.

Ædste Kongur Avoxt liifs, under brioste lætur Viifs, friogast þar; og framleidest, fooster af þeirre myrkre vist, fyrer Guds handa frægann matt, og fagra list.

Drottenn hefur sinn miklad matt, og Miskun seme au þennann hatt, yckur Fromu Fedgin vid; Forelldrar nu heited þid;

þid; fyrer þvi hafed Fedra og Mædra fagrann ſid.

Børnenn eru hid fegurſta ſie, finſt ei ſliikt a Jordunne. Þau hefur Drottenn diirra keypt, eñ Drupners hagl, ſem verdur ſteypt. Fared ſo med, þid faed af Sæmd, enn flyed heipt.

Barn ſitt hver einn elſka a, ſem Eiliifur Fader Himnum a, ſiinum einka Syne añ. i Sonarens Nafne hiukra kann, arfleidingum er ſig reida uppa hann.

Helgra Manna hiortu ſiin, hafa unnad Bornum ſiin: David og Jacob drygdu grat, dapper epter Sona lat; Anna Tobiæ ſiins ſaknade, ſialldan kat.

Mæler Gud, ad Mooderen god, mun ſitt ei forlata Jood, og Faderenn aumke Sonu ſiin, ef ſier þa liida nockra piin, giefande eige griot fyrer Braud, medan goots ei dviin.

Affvæmunum til adſtodar, eru ſkiepnur mallauſar: Hæn-an

an unguum vængia vørn, veiter, so ei grande Ørn: Edled vill menn aister legge ai siin Børn.

I þann einn maita þo til sanns, ad þocka og hylle Skaparans, Æru sinne og Andar frid, eingenn loge fyrer sinn Nid, firrande sig Himna høll, fyrer Holldsens Sid.

Apinian fær eingann priis, sem of-fast klappar siinum Griis, þar til hann urvinda er: Ofermaita hvad sem skier, liidum æ til liita sniist, enn lofstiir þver.

Barnenu sai sem vel nu vill, varest hyggen Dæmen ill; skylldugur er umm tæged tvent, til Mønnunar unguum hent, liifs og Sailar Biørg sem bæte, er Braud og Ment.

Meira verd er Mannsens Ønd, enn Mage saddur og audig hønd. Fyrst af øllu fliott sem mai, skal flytja Børn ad Skiirnar Sai, og handselia þau hærstum Gude Himnum ai.

Samuels Moder Anna ein,

ønn-

onnur Maria Jomfru hrein, vid siina Nidja so hafa breitt. Sa ed truer og skiirn er veitt, i gledennar Riike geingur, og er med Gude eitt.

Adgiætslu og uppfæde, eiga Menn ad laxta i tie, vid Barn sitt medan i Omegd er, med ærlegum hattt, sem betur fer, og utvega þvi Erfda-hlut ef Audnan lier.

Þesse skyllda skiin so bert, ad Skyn leysingar hafa þad giort: Eitur kyndur bioda brioft, og Bestiiur adrar þad er offliooft, ungum siin til upphelldis, med eingann þioft.

Ad auk þessa sem omagenn þarf, (einhlytt er ei þetta starf) er Uppteptan og Age goodur, Ungdomurenn so verde frodur: frægelegre er fordilld su, enn fiairens grodur.

Ædstu Speke upphaf er, Otte Guds, þad vitum vier; til giæda allra er good og Reyt, Gudhrædslan i hverre sveit; fogur haf-

hafande forlaga tvennra fyrer=
heit.

I fogrum Aga er faled þrent:
fyrst af þvi er Kiensla og Ment,
helgra fræda; lofs med list, liuf=
ra Bæna ad Innrætest, og
Psalma saungur, gliupt so gied
til Guds hneigest.

Skipan Guds hier skilia mai,
skylldu hliidne hann ad oss ai,
talar hann fyrer Mosis Munn,
miin Bod skulud þier giora kuñ,
ørfum ydar, og opna fyrer
þeim Israels brunn.

Uñ Paiska=Lambsens Inn=
setning, allt eins hliodar Guds
Meining, sem utleidslunnar bir=
ter Book, Blessadur so til orda
took, vid Israels menn þai E=
giptalands ogner Jook:

Ceremonia su skal miin, Satt=
mails bod hiai Nidium þiin, æf=
enlega; og þegar þad, þinn
Sonur þai spyr þig ad, af hver=
juñ Rokum er Helgeteikned
handtierad.

Herma skalltu honum þai,
hven=

hvennen þier leyſtuſt Plaguiñ
frá, og lifdud fyrer Lambſens
Blood, þá lietuſt þau hin heid-
nu Food, þar af verda i becking
minne þiin Børn frod.

Hier med eiga Fedgin fus, ad
fara med Bornenn Guds i Hus,
(ad epterdæme og eggian Chriſts,
er ungur Gieck til Muſteres)
til Aflauſnar þau einnenñ leida
og Alltares.

Fodur arfur er fegurſtur ſá,
er Forelldrar lata Børnuñ
hiá, ef Sonanna brioſt er ſo
mentad, ad ſiálfer hniige Gu-
de ad, med frægre rækt, og
fram̃ veges kome i Forelldra ſtad.

Ef Børnum er þad brioſtvit
lient, til Booka náms ad verda
hent, og Forelldrar hafa faung
þar á, med ſie edur Gunſt
þeim koſte ad ná, heidur er þeim
til hærre Schola ad hallda þá.

Hinuñ vid væna Handverks
liſt, ad hallda, er beſt, ſem all-
ra fyrſt; þvi idiuleiſed ungann
Mann, til Illſku giorer fraũ-
lut-

lutann: er sæ sæll, sem alldrei hrapar i þad bann.

Lugta kieren leingst af þvi, sem lated er i þau fersk og nij, sie þad sætt eda surt og ramt: Sidur, og tiptan hafa þann skamt, þad ungur nam, mun Olldrudum verda einatt tamt.

Dæmed gott þad annad er, aganum sem ad tilheyrer: ad Sidferde hafe Forelldrar friidt; fremur er þvi enn ordum hliidt. Brædgior nema Born þad sem i Bæ er tiidt.

Dreckingar og Dauda sok, Drottenn leggur a þeirra mok, sem þiofnad bruka, lygar og last, eda liitum siinum hrooſa fast, so miitur liitel mege Born af mannspillast.

Krabbenn talar vid Krooga sinn: kreikadu ræktur Sonur minn, ansade Griis sem inner hier, alldrei sæ eg þad fyrer mier, eg læt mier nægiast, liuke Fader ad liikiast þier.

Umvondunar orden snorp, og vand-

Vandarens hirting skorp, þridie hlute agans er, aður enn lundenn verdur þver: faer eda eng- ver finnast unger fullgiørder.

Frá æskutiid med allann sañ, til ills vill hneigiast Natturan; J Ungdoms huganum bernskan biir; burt hun undan vende sliir, enn Aga laus i vømmuñ ver, sem Villudiir.

Þvi aminner Salomon sæll, ef Sonur þiñ er ecke dæll, vøndeñ lattu vinna hann fyrst, medan von er til hann leidrettest, so hyggnest Barn, og hafer þu siidan hiartans lyst.

Syrach vitur siidspekingur, somu kienning uppastingur: ecke lattu Ungdommen, allan hafa vilia sinn, so hans ofþriotska hrelle ei siidar huga þinn.

Ad Barna þiña brekum skallt, brosa ei, nie skiemtun hallt: Ovanda þeim eingann liid, i æskunne þau tem og hiid; annars hefur þu angur af þeim aar og siid.

Hoof ai þessu hitteſt liitt, i heimenum þad geingur tiidt: eiñ er of i ſtroffun ſtriidur, ſtrakſkap allann hinn ummliidur, enn ſo fer ad Ohoof badum epteraiſviidur.

Straungur age ſturlar Børn, ſtadlaus verda og ylugiørn; Foreldrar mega fara med vønd, þo fleinge ei eins og Boduls Hond, varga klærnar veikum þannen vinna Grønd.

Þeim offſkopa vidvarar, vitur Paull: þier Foreldrar, yfed ei med ertingumm, ydar Børn i Grellſkøpumm, hier bannar hann liika bølf ad hafa yfer Børnunum.

Eingu ſijdur er oflinur, agenn Barna ſkadlegur, þvi þad er Drottens Bodorda brot, ſem Bage fylger og audnu þrot, af ofmiklu hafa menn epterlæte eingenn not.

Syrach bæde og Salomon med, i ſama Anda hefur tied, ef heimſkuñ Syne hampar þratt,

hann

hann þu siidur varast mætt; idrast saa sem ungling tekur yfred dætt.

Ef Ungmenned agan brestur, olmast þad sem galinn hestur: aa Modur þess su miinkun hriin, sem miklar Fodursens Hiarta piin; þvi ofyrerlætsamt ecke lætur af upptekt siin.

Hver sem sparar ad hirta Barn, hann er ecke ræktargiarn; vid Bodord Drottens baagur og þver, enn bagalegur sialfum sier: Abirgd hefur aa unglings hag, ef illa fer.

Eins og hendte Eli Prest, arfa sinna visse brest: bæder fylltust bölfunar, blygdun eingenn med þeim var; enn hann liet þaa ei heyra til siin hostugt svar.

Sverds fyrer Eggium sæfdust þeir, synda þrælar bæder tveir, enn sem Prests ad Eijrum þaut, o-good fregn ur Stoole hraut, so herda þungenn hofuded sveigde, og hælsenn braut.

Grælyndt Barn, sem Gude er

er stygd, giører opt sinum Fødur hrygd; Odrum hneixle af þvi skier: Ovin þionar enn glatkar sier, fyrerferst, og fædingar dege formæler.

Enn sa sem ratar Mundangs Mid, og Medalhoof, um̃ Tipt og Sid, gietur sied sinn grata Son, gladur er hann iþeirre von, sijdan gledst sem Syrach spaier og Salomon.

Hirting giører hyggende, at hollidenu þo hun omiuk sie, vitur Sonur ad vijsu gledur, veika Moodur og gamlan Fødur; þvi hylle Manna og Herrans Ast er honum medur.

Sa riett venur Syne og Dætur/ sinn ovin hañ hryggiast lætur; enn Astmenn fagna sem þad sia; þo sofne Faderen burtu fra, þa er sem Loffsæll life ætiid Lande a.

Ugglaus deyr sa Madur mætur: þvi Maka sinn hier epter lætur, sem heiptar monnum hrunded fær, enn hugnast,

D og

og er vinum kiær; med frægd og heidre Fodur sins i Fotspor nær.

Fedginum med forsiaı ber, fulltijda þaı Barned er, Synenum kiosa sæmdar Raud, so Jafnræde feinge naud, leggia þar til Byte, Blessan, Bæn og Daud.

So eiga þau med sama slag, ad siaı um Dætra Rauda hag; allvel fer ad ung Kvenn Nipt, Obernskum sie Manne gipt: allmiklu er afloked þaı Aude er skipt.

Enn med þvi ad elska Mans, Age, Tilsion, Veiting hans, hverge tekur, ef hiaılpar raud, af hædum kemur ei ofan a Laud; Bæn Forelldra best utvegar Bornum Naud.

Eins og Job med Offurenn sijn, aırnade Naudar Bornum siin; Ungum Vodenn er nauˎstædur, ætiid skulu þvi Fedur og Mædur, adstodar þeim oska af Gude er ollu rædur.

Fylgia þessare Forelldra stiett, Fim̃ Skylldur, sem eg hefe sett: Elska, Foostur, Age, Jods, ad Raadstafa og Bidja Gods; svinner munu ei sodann taka sier til Mods.

Arfa sinna Egtapar, ei mega hindra Forelldrar, fyrer sitt eiged Gagn og Glis, Guds aun Boda og tilefnes; þvi Børneñ kunna ad bijda af þvi Baga og Slis.

Ef Bogna kann ad bresta Seim, og Børnen eiga ad veita þeim, med þijdu giede og þockum ber, ad þiggia þad fyrer hende er, so olle ei, þangad iñ sier smeige ovillder.

Þeir sem eiga þægeleg Food, þyker mier Lucka mikel og good; so Gumnar rate ei Giæfur Raun, Gude þacke sitt Barna laun; Manndaaduger munu þar fara mis vid smaun.

Enn þar Børn eru ostijre laut, auka Fodur og Moodur graut

grætt, eins sem Caín og Absalon, er þad Forelldrum̃ reynsla og Tioon; um̃ Brioſtgiæde þar bidja verda bæde Hion.

× Einkum vareſt Fedgin ſijn, Fwl-egg giora ur Bornum ſiin; illa fer medan upp er fædt, Eitt ſie med tilhallde klædt, enn Arfaſkipta O Josnude Annad grætt.

Forſugan eg fraatek Nid; þvi fleire høgga þarf hann vid, helldur enn ſu hlijdna Kind, ſem haſtyrdum̃ ei ſlær i Vind; verdſkulldar ſar vænna atlæte er varaſt ſynd.

Ef ein hver ber ſig oſkylldt Blood, annars mans ad foſtra Jood, ærenn vanda underbindſt: er hann ſæll ſem vel þad vinſt; ad vijſu true eg þeſſ verde opt med virding minſt.

Þar Ungbarn nockur annaſt eitt, er Chriſto ſu velgiord veitt: Fooſtren gange og Fooſtra þar, i Forelldra ſtad, ſem verda mar: Joſephs dæme Mariu Manns, ſkulu minnaſt ar. A-

Aminne eg hier einnen þann, sem ad sier tekur Fodurlausañ, viſt mai ſiai ſig vel uñkring, hañ vondt ei ſiine Guds Veſling, annars ſniiſt honum Athøfn ſiin i Ovyrding.

Ef Eckiu-Børnum eykur ſtygd, yfer hann gamla Modur hrygd, hverre hann huggun hiet i ſtad, þai hennar ſier til Egta bad: viiſt mun honum (ef vel ſkal tara) vandlifad.

Sama vanda Brwduren ber, ſem Barna manne føſtnud er; þar hun eignaſt Adaltried, eignaſt verdur kviſte med, ſo hveru-tveggium ſiina kuñe ſama gied.

Godrar Konu gliupuñ Nid, grimmelegt er ad ſtugga vid, ſem Modur kiærrar miſſer beid, Mannſkadeñ er hiartſaır Neyd; Guds þock er þai grættu ad hugga, ſo giete þreyd.

Apa mai ei Unglinginn; nie ergia vid hann Fodur ſinn; eda ræna þvi ſem Barne bar, ſu breitne full er oſæmdar; þo ha-

fe so Stiwpur heimskar giort
og hardraudar.

Take hver mark a siaulfum
sier, fyrer sitt Barn, ef hann
ætte kier, hvilijkt villde hiart-
alag, horfde ad þvi efter sinn
dag; og Munadarlausum mæle
ut helldur Milldeplag.

Hvar sem so er hauttur a, hor-
fed er annad Forelldrid frau,
vandt er þvi sem epter er (eink-
um ef sig samteinger) vid Egta-
Personu adra, so sem optlega
skier.

Einu er þau auga hætt (i
Ordskvidnum er þannem rædt)
vid Modurleising ef Fader er
faur, edur Fodurleysingeñ Mod-
er smaur; valla er von ad vanda-
lausum verdi skaur.

Stiupforelldrar strau klynder,
stort aumæle kaupa sier; Enn
Fader vondur Modurlaus
Mans, og Mooder slæm Fodur-
leisingians, med stærre skom̃ hafa
styrfenn dæme Striwthegrans.

Med riettu verdur ei Born-
um

um̃ bægt, burt frai skylldre Forelldra rækt, a hvern veg sem Afkvæmeñ, i ættena eru tilkomenn, lijka þau sem lastlega eru Laugietenn.

Annars Laga-brot er bert, og Børnunum storlega oriett giort, ef Forelldrarner fyrer sijn Volld, Fairaidlijngum verda kolld: saklaus Grijs fyrer Svijna breitne seckjar giølld.

Endast verdur Orda spiall, ai þad sier hver Barna kall. Eilijfur Gud sem allt gott mai, alla saman stydje þai, ad ala upp Børn, so ødlest føgnud epterai!

Lifande Gud sem laine rædur, lwnar stirke Barna mædur; med Unguñ legge Braud a Bord, blessest hvad eitt fyrer hans Ord! Fadernes eg feste Nafn vid Frædaspord.

Barna-Regla.

Um̃ þad, hvad þau eru skylldug Forelldrunum̃.

Børnunum bijd eg kvæde, þo bragsmijd verde sein: næm vilida eg hier næde, nockre lærdoms grein, hvernen Yngre og Elldre, eiga ad stunda gied, Fedra og Mædra med.

Eg kann upp ad telia, Atta hlute hier, og i sannleik samanvelia, sem Børnunum ber, vid Forelldra framme ad hafa, frá Ungdome strax, og allt til Andlats-dags.

Børnunum ber ad Unna, bæde Fodur og Moodur, og kiærleiks Jofnud kunna, kostur er þad godur: Edled øllum kynner, ad ei sie betur enn giort, og goods sie Vilia verdt.

Fyrst Aster ofan ad hnijga, optast nær til Joods; ef upp ei aptur stiiga, ecke er vite Goods; sa Ridie er Naturunnar, Nijdingur og Grej, sem Forelldra elskar ej.

Sijn i heidre hafa, hliota Erfinglar, Fedgin, Ømmu og Afa, am foreldrunar, af hug med

med hofde beru, hiru awarpe, Blygd, og beigdu Knie.

Og þo ypparligre, ad Aud og Nafnbot sie, og stijre sællra sigre, Sonur enn Forelldre; Fiorda Bodord bydur, ad Barned Fodurenn, Heidre i hvert eitt siñ.

J heidre Joseph hafde, hærdañ Fodur mieg, svinnur siist vidtafde, ad sækia hann uppa veg; burt ur Sæte sijnu, Salomon Kongur gieck, og Modur fagnad fieck.

Þai Moses Maige kiærum, mætte a breidre slod, liufur laut hans hærum: læred Bornen god, Forelldrum virding veita, virdta dæmenn slijk, eru dijr og dygdarijk.

Ottenn er hid þridia, eiga Forelldrar, hann, ad hverium Nidia, so hogvært gied og svar, fram vid Fedgin kome, fyrer saker þess, þau hafa einn hærre Sess.

Þau standa i storu Umbode, hins sterka Umvandarans; þad

er vidſiaut vode, ad virda ei ſkip-
un hans; þeirra ord ſkulu agta
allt eins Børnen from, ſem Yf-
er-vallds dyran Dom.

Barn med hlydne hlytur, ad
hugnaſt Forelldrum; ſijns þvi
ſierhver nytur, a ſeinne Tijmun-
um: Audſpeipnen er allra, yp-
parlegaſta Dygd, ſem varnar
Strijde og Stygd.

Hlyded Barn ad heita, heilla
veg ma tiaı: Vinſælld er kañ vei-
ta/ Virdingar Titill ſa, þeim
ſem ad þvi er kunnur, hann þockn-
aſt Forelldrum ſiin; Audlegd a
hønum hrijn.

Þo ſkal med þvi mote, Monn-
unum hlijdne tied, ad Børneñ
ecke briote, Bodord Guds þar
med, nie hnecke heidre ſijnum,
og hylle vondra ſid, ſo raſkeſt
Riettlæted.

Hitt er af dyrum̃ Dæmum,
Dygdabørnen hrein, fogrum
Forelldra rædum/ fylgi i hverre
grein, ſo vel Syner ſem Dætur,
þaı ſier ad Egta hag, leita, og
Luckuſlag.

Haſt og Hirting ſtriida (ſem Holldum virdeſt þung) Bornunum ber ad lijda, Bernſk medan eru og Ung; þvi lucka og Lijffens vegur, lijding Agans er, ſem æſkuvomiñ ver.

Eñ ſem Unga hygnar, Alldur og Reynſlan med, eñ Forelldrum hreiſten Hnignar, og af hrumleik ſturlaſt Gied, þeirra Brek um̃bera / Born eru ſkylldug þau / enn laſta ei nie lau.

Þo ſtorlynd ſteipe Bræde, a ſtygdarlauſañ Nid / ſem Breiſklegt Barna æde, þeint ſkal uppteked: þvi vid þau kappe kijta, ef kiemur i ſkapraun heit, Deilu eg veſta veit.

Eins og þau um̃baru, Ovitſku og Brek, vor a Æſkuarum, æde mörg og frek; eigum vier Elle-keima, um̃bera med ſann, ef Forelldrum Forlaſt kann.

Ef Yferbodurum eigum, illum hlijdne ad tia / vid Forelldra framar meigum, ſijngur i giegnum ſia: Ord ſa ei þeim lijdur,

alldrei bijdur hann grid, þeim
hønum þottast vid.

Þau Børn eru bueñ ad Mañ-
ast, ber þeim Forelldra siin,
þrotna ad ala og annast. Er þad
Meining mijn, ad hier fyrer
Nidiar heite, hrumra Ellestod.
þeir fylla hid Fiorda Bog.

Jacobs Bur so breitte, vid
Biarglaust Fodur Hws, nogar
Vister veitte, og var til þessa fus;
Dadid Forelldra flutte, frægur
i Moabs land, þa hræddest hel-
jar grand.

Droo hin ræktar rijka, Ruth
fyrer Naemi, þo hefde ei sie ad
sliika; Flioded lifde a þvi, sem
Trulynd tilaslade: trautt mun
þvilijk aist, hia Sonar konun-
um siaist.

Sona og Dætra er Some, ad
seilest rækt til Blods; so opt i alld-
urdome, ofte Forelldrum gods:
þvi allar adrar skylldur, ecke
hriisa var, aun Guds adstodar.

Medan Mail ei faum, nie
Mañ vit til Bænar, fyrer æsku
eiu,

einſkis gaum / oſka oſſ Forelldrar, allrar giæfu af Gude; giora þad Bornum̃ ber, þai hinum i Hrørnan er.

Þai Forelldra endaſt æfe, ørendt þeirra holld, Nidjunum hygg eg hæfe, ad hylia i vijgdre Molld, med ærlegum umbunade: ærlegt þetta ſtarf, ſeinaſt þyggja þarf.

Frægſtu Forelldra Syner, fedra groſu Lijk, þeir liufu og lijka hiner, lofaſt velgiørd ſlijk: Iſaac, Jacob, Joſeph: Jeſum ein hver bad, um̃ leiſe, ad þiona þad.

Foſtra eg forøcktun banna, ſem Forelldra ganga i ſtad, Børn ad Menta og Manna / mun þeim vandlaunad; mier ſijneſt ſo ſem under, ſama ſkilyrde, þeſſer þvi nær ſie.

Sex hluta fyrer ſaker, ſialfſkyllda þvilijk, i vitund Manna vaker/vidløgenn eru riik: Guds Bod frai eg hid fyrſta, og fogur heilræde, ſkraid i Skriftenne.

Efſt a aptara Spiallde, er vijſ-

falning ſu, (ſem Herrann vill menn hallde, af Hiarta og goodre Tru) nærſt Hugnan og Hylle, ſem heyrer Gude til, ſo Forelldrar faie ſkil.

I løgum Levitanna, lijka finſt þad ſkrad; og fyrer Munn fromra Manna, af Fridarens Anda Nad, ſo ſem ſiá mà vijda, i Salomons Ordsqvidum, og Syrachs ſannmælum.

I Tobiæ miuku Maile, mà og hittaſt þad; og ſo hiá Ste. Paile. Sierhver hygge ad, Gud og hans Eiſku Ande, af aiſt og lijka Magt, Børnum ſo hafa ſagt:

Þu ſkallt Virding veita, væna Forælldrum þijn, ſem Heidur þiñ mà heita, og hugnaſt augum Miin; med Otta og undergiefne, eiñen hlüdne tiá, enn alldrei ad forſmà.

Siin þeim Sinnis giæde, og i ſvorum einganhniod; vid þau haf þolenmæde; þar med verken good, ad Elle Añmorkumm þeirra,

ra, alldrei hæda skallt, til gooda hrumleik hallt.

J Elle skallt þau annast, enn einga veita stygd, veik so vid meige kañast, væna þiina Dygd: gled þau liifs, eñ Lidenn legg i Hviijldarstad; þad finst allt forskulldad.

Skaparen þvi nærst skylldar, Skiepnur allar til, sem ei eru Edles trylldar, ad Affvæmenn þau skil, inne heim af eru komner; allt eins Løgenn klok, maa nema i Nautturu Bok.

Heidner hafa þad Lyder, i Hugvits liooſe sied, Birdt su vel tilhliider, ad vinauttu bragd sie tied, Forelldrum, sem med fyrsta, fæda Børn i heim, og i Omegd þiena þeim.

Annall einn þad greiner, uppteiknadur i Rom, ad Karl af klæks meine, kom þar under Dom; Fiøtradann Olldung aatte, aan Næriingar Brauds, svellta senn til Dauds.

Dottur aatte hann eina, ei-

gen-

gengipt var Fliood, kvenndygd hun bar hreina, hafde a brioste Jood, hrygg fieck hvern dag leise, ad hvarfla i Prisund inn, a fund vid Fødur sinn.

Umskygnd votta eg være, af Bøkturum til sans, hvert autur eingar bære, inn til Dauda-mans: lidu so laungar stunder, lifde Karl a Folld, og liet ei hams nie holld.

Yfervalld undrast þetta, og um siider hofdu, Seima Sol til frietta, og sannleiks hier um krofdu; vard þa Brudur ad birta, a Brioste hefde Sprund, Fødur sinn fædt um stund.

Flioded fieck þau Æru, enn Faderenn Lijfsens grid: hautt var hrosad Kiæru, og ad Heidingiana sid, Biilæte tilbued, so blife dæmed liost, ad Karl saug Konu briost.

Ykt er ei nie loged, um art þa Storkurenn ber, ef Fader hans getur ei floged, nie fædu utvegad sier, a bak þann lasna legg-ur,

ur, og lætur uppi hann straι, ad næra hans Elle aι

Fugl þaι Fugle um̃bunar, foostur, er Ungur þaι; allt ofmiklu munar, ef Menn þeſſ ecke gaι, Forelldra ſiina ad foſtra, þar faung eru Bornum lied, eñ þreytter þurfa med.

Sudur i Sichel-Ey adur (ſegja þvi Bækur fraι) uppkom Elldur braιdur, i Borg Cathana; fleſter vildu forda, Fie og Dijrgripum, burt ur Brunanum.

Alldrada Forelldra aιttu, Ungesmenn þar tveir; dijrrar Dygdar haιttu, og Dreingſkap ſiindu þeir: Fodur og Moodur mettu, meir eñ Drupners ſkwr, og baιru þau Baιle ur.

Numu af Naιtturuñe, Naιm þad Heidingiar: þvi Logmaιl brioſts i brunne, bio þeſſ Jafnadar: Oſkiirdra ſu æra, oſſ til ſkamniar ſniiſt, ef Forelldrum ſinnum ſiiſt.

Þaι eru i þridia maιta, þeir Velgiorningar, ſem optaſt i

tie

tie lauta, ærleger Forelldrar, vid Børn a unga alldre; eiga þar koma a mot, fyrgreind Heidurs hoot.

~Tobias Karl so kiende, kiærum Arfa siin: med liufum hug og hende, hiukradu Moodur þijn, alla hennar æfe; og at huga þa Neyd, er fordum fyrer þig leid.

~Fromum Forelldrum siinum, sem fullu launa kann, og Lærefedrum siinum, finst sai eingeñ Mann; eñ Andeñ seger: hid illa, osanngiarnann Nid, skule ei skiliast vid.

Hid **Fiorda** er Børneñ blydu, best hier tillockar: er **Fyrerheit Guds hin friidu**, sem Far sælld trulofar, fromum Nid a folldu; Forelldra þvi hier, rætkar rett sem ber.

~Lofan fylger søgur, Fiorda Bodorde su: heill sær hliidenn Møgur, hiet þvi Gud i tru, a Lande Lifande Maña, launggiædur mune sai, ef ecke af þvi brai.

Ef Sonur i heidre hefur, med

hlijdne, Fedgin siin, Miskun Gud honum̄ giefur, og gleimer ei i Piin, hann mun lifa þvi leingur, liikn a straffe fær, þo meige sig mis-siaa.

Giegner Gud hans bœnum; glede af Bornum̄ fær; siood sier safnar vœnum; signudum Gude er kiær; eins og Is fyrer Soolu, af maist synder hans: blessast so til sans.

Þvi sialfur Drottenn seger: ef Setning Geimer minn, og hiarta þitt tilhneiger, ad hallda Bodordinn; a þier allra handa Edla Blessan hriin, lofud af Munne miin.

Dæme bestu Barna, bera hier vitne um̄, sem Forelldrum giegndu giarna, þau giptust Heillunum: signader Syner Noa, Sem og Japhet tveir, blessudust bæder þeir.

Isaac audsveipnare, ollum̄ Bornum var: þaa Fornar ad Alltare, Ellde-viden̄ bar, Lijstiogn liida

lijda villde, liet ſier koma i Bønd, ſws af Fødurs hønd.

Samſon ſig þegar giptе, ſagde Forelldrum til; þeckteſt þad hlutſkipte, ſem heim var hellſt i vil; Jacob mikels matte, Moodur raad og þel: og einnen Iſmael.

Recabs Sonar Syner, ſailigs Fødurs Raad (i Einord alldrei liner) ei lietu forſmaad: villdu Vijn ei drecka; þvi var af Fødur þad, þeim Frændum forbannad.

Þeſſer og þvi umliiker, þientu Forelldra Lund: þvi odluduſt Audnuriiker, Oſka marga ſtund, fyrer heit Drottens fyllaſt, fegnt vid þai Meñ; ſo mun æ og enn.

Þad Fimta er framm mat Knya, fyrerlaitſamann Nid, ſagdar Daider, ad driigia, Dygd og Fedgin vid: Hootaner Herrans eru, og hefndaſtorra Von, er ſtefna a ſtyrfenn Son.

Þvi Herrans Løg ſo hlioода, og hardar Moiſis ſpair, Salomons Sagner froodar, og Syr-

achs Frædenn klaar; ſaa Fodureñ
fyrerliitur, og forſugur vid Mo-
oder, bann og bølvan er.

Drottenn ſiaalfur ſeger: ſu er
Alykt miin, eg vil ſaa dauda deye,
ſem diarft ſlær Forelldra ſiin; Hel
ſkal hier med giſta, hver þeim
rys aa moot, med Hatur, Bolf
og Bloot.

Forelldrum ſaa er ſiinum, ſæta
ecke vill, ſkal mæta miklum Piin-
um, Minning hans er ill; ſo
Herrans Folk ei hlioote, af hen-
ne Skomm nie Laſt, hann ſkal
helgriitaſt.

Nidienn foolſku frekur, ſem
Forelldrum eikur þraa, i dreyra
ſiaalfs ſins ſekur, ſege til aller
Jaa; ef Auga hans ad þeim hæd-
er, af Arnar Ungum ſkal,
hremt wr Heila Sal.

Odæme illra Vitna, opt hafa
frommkomed; bann ſæringar
bitna, a balſtiirugum Nid:
CainBrodur bane, bolſunar þad
ſkeid, med Fiandanum fyrſtur
reid.

Cham

Cham ad Fødur kiimde, kollſ-
ugur fyrer þad ſtarf, frá bleſſ-
an Barn hans riimde, Bølvan
tok i arf; ofmiøg urkyniuduſt,
Ophni og Phineas, daudlegt
feingu ſlag.

Abſalons aller meiga, Odaad
hafa ſpurt; Fødur ſinn vilde
feigann, og flæmde af Riike burt:
Olucku aumur Kracke, umbun
af ſpiote fieck, a háre i Eik þar
hieck.

Adonia og giørde, uppreiſn,
Broder hans, drapſt fyrer Salo-
mons ſverde; ſá þad Riettur
lands: Hver med hliidne eige,
heidrar Fødur ſinn, þan̄ buckar
Bødullenn.

Siotta i ſøgdu Næme, ſem
fyrer Børnum ſtár: er JEſu
diirſte Dæme (dygda ſpeigell
klár) hans Heilagrar æſku,
er hylleſt Gud i ſenn, og einnen
Yfermenn.

Til Kyrkiu Forelldrum fylgde,
og Fødurs rækte villd, vitur vid
þau ſkyllde, a Viiſdoms þeink-
te-

te snilld, kom til Kiennemanna, og kiænlega spurde þai, ad Guds Orde ried gai.

Med Fostra og friidre Modur, ferdadest siidan heim; hliidenn og hiarta godur, hugnadest liika þeim, Oox ad Alldre og Vitsku: er þad Barned sællt, sem so er Sinnesdællt.

Þai sorglega sina Modur, sai hann Krosse hiai, henne hiarta goodur, hugbot mællte þai, Brw-de biifalande, besta Vine ai hond, aidur enn uppgaf Ond.

Sliikt skal hugenn hvetia, i hverjum fromum Nid: Forelld-ra eingu etia, utan goodu vid. Heidur er þessu ad hliida, enn hafna, bitur og romm, Bolfan, Bryxl, og Skomm.

Drotten dygder fiolge, Dain dis Bornum med; þeirra Hiortu helge, so hliided odlest gied, og gledje helldur enn græte, gooda Forelldra sin! Er þad Osken miin.

Mail er Þulu ad þagna; þig-

ge

ge hyggenn Jood. ef hugleida hagleik Sagna, hier af gioraſt frood, bid eg ad Barna-Regla, Bragurenn heite minn. Nog er ſagt um ſinn.

Æsku-Bloom.

Er Kvæde, hlioodande um̃ Gudrækelega og prijdelega Hegdan Ungdomſens.

ÆSkan kallaſt Æfebloom, eins og Morguntijme, ef hun ærleg finſt og from, ſo frægd er ad, i ſierhvern ſtad, lijfs hadege læt eg þad, Liooda nefnt i Rijme.

Banfared er med vænan̄ Grip, ſo Virdar hönum̃ ei ſpille: Æſkan hefur ſielegann ſvip, ſo er þad rædt, ei fyrer þrætt, fyrer margre ſie henne hroſun hætt, Hollded nema ſig ſtille.

Ande Guds hefar Ungdom frædt, med a[i]giætaſta Ræme; vilda eg þeſſu være-ſætt, vort þvi hier hid beſta er; athugum

þvi

þvi hvad epter fer, Ord og Heil-
og dæme.

Æru og Viisdoms upphaf er, Otte Guds hinn hreine; Audnu og Heiller allar lier, a minn saū/ Gudhrædslan/ sem aun ad vera er eilift bann, ollum verdur ad meine.

Otte Guds er ollum viist, Edla-skart og Crona, enn Æsku-domnum ecke siist, aflar Siods, mikels og gods. Reis þar Heill af Jacobs Jods, ad Joseph Gude nam þioona.

Þvi Aminner Salomon sæll, ad sierhver midt i Æsku, minnast skule dyggur og dæll, a Drottenn þann, Skáparann, i fyrstu giørde ad mynda Mann, milldur af sinne Giædsku.

Og enn þo mege Æskan frøm, aufwos vera til kiære, teikott bæde og lystesøm; Letre i, raud fyrer þvi, Salomon giører/ og seger frij, soddan Epterlæte.

Ungmenne (seger hann) giør þier gladt, i godu Æsku-tome,

so Augun faier og Sinned sadt, af sætre lyst nuna fyrst; ad giordum þinum gai mun vijst, Gud a Effta Dome.

Mai þvi alldrei i Glede nie Glaum/gleima hans Vandlæte; nie giefa so Holldsens girndum taum, ad Guds Otte / ecke sie, annars vegar i uñgeingne: vær erum i vondu Sæte.

Drottenn vor þvi ad oss a, vær offrum honum þvi besta, af Æsenne vorre; eitt þvi mai, Æskan tiaist, hun er skaist: ættum til þess liufer liaist, ad lata ei Vilian bresta.

Frægrar Æsku-hid Fyrsta Skart, frai eg þetta hid eina, sem gott fær bæde miked og margt, med sier fært, Gude kiært, Meñum gott, og miog audlært; mun eg her kunna ad greina.

Ef þu Gud fyrer augum hefur, i ollu Rakdartoome; i Athugaleise alldrei sefur; akallar / hann sem bar; athugar

hvad

hvad þitt Upphaf var; og allur Liiſſens ſome.

Upphaf Lijfs og Alldurs glas, og æfelok maı jafna, vid Folldar blom og Fagurt gras; fölna ſenn, aller Menn: til einkis er, þo Agirnden / ollu vilie ſafna.

Ahiggiu þinne ef þu kant, uppa Gud þinn ſleigia / giorer þier um̃ eckert ant, i honum klaır, Von þin ſtaır; bleſſadur muntu um̃ øll þijn Ar, einnen farſæll deya.

Hvernen kann ſa Ungur er (ad nam David fretta) ſinne breitne i heime hier, haga vel? eg Andſvar tel: ef Orde Guds med audmiukt þel, epter vill ſig retta.

Þo margt hvad hafe þier miſunneſt, a mote Drottens raade; ad lifer þu ſamt og leidriettest, liuft ſier kvad, Herrann bad: fyrer Bleſſadann Chriſti Bænaſtad, bid þu ad Gud þig Naade.

Endurnijung iklædſtu, eins og Nijum Manne, og ad Drottne alhug ſnu, einungis; þar i viſſ/ ad

ad hialpa mun þier Helgum Christs, fra hørdu Synda Bañe.

Æsku regla er Sñuk su, sem epter skyllde breita, Ungdomur og einnen Frw: illt Samlag, Nætt sem Dag, fordast, sem ad fleckar Hag, eñ Fielags godra ad leita.

Hia gømlum Mønnum giarn an ver, sem geima stoor Hygg-indi; og lært i Eijrum loda þier, Lijfs ord hrein, og Malsgrein, Gud spiallanna, er gledia Bein, og giefa Saalum Ynde.

Enn Epterdæmen ill og lioot, opt villa þan gooda, og kitlande Fijsnen flioot, fordiarfar, þañ sem var, meinlaus, og ann motgiørd-ar; Meistarans Ord so hlioda.

Son minn goode (Salomon tier) sia til ei þig ville, dærleg-er menn, og drage ad sier: Þvi druff legt hial, Strarka tal, seger Pall med sannleiks skial, ad sid-unum goodum spille.

Abraham medan atte Vist, hia Ur i Chaldæa lande, med

sinu Folke i liotre Lyst, lifde þar
og heidenn var, af vilia Drott-
ens visse ei þar, vafenn i Synda
grande.

Ef þadan ei sig hefde haft,
holpenn ecke være; Loth hefde
einnen Lijfe tapt, lopts af Glood,
hans og Jood, ef samlagast hef-
de Sodoms Þiood, og sied ei
betra fære.

Ef komed hefde ei i Caiphæ
Sal, kior Postulenn Petur;
Þeige hefde þad Manval, þrij-
neitad, eg veit þad, sinum Drott-
ne, og sier bölvad, þar siaulfur
visse hann betur.

Hver sem tekur Tidrunne at,
tiltökumaal er eige, þo [illegible]g mege
saurga sal, sæll er þvi, hver
sem frij, Vielrædum vefst eing-
um i, a illra manna Vege.

Þridia Æsku-Regla og Raad,
raungott fyrer hinn Unga, Syr-
ach kienner soddann Daad / og sidug-
ann Hautt / ad Mæla fautt;
skadleg er og skrumsom þrautt,
skrafinna Manna Tunga.

Lœt hinn Gamla siina Sogn, seigia ut i syrstu; hinum Unga hæfer þogn; hun þvi er skadlaus þier: þai eins ansa, ef þorf giører, þo i Maale styttstu.

Lœt sem heyrer furdusæŧt; fleipra ei allt sem visser; Torfundenn er Trygd og sæŧt; tala þu vart, enn ecke diarft; Trulynded, su Edla art, Ast og Hylle ei misser.

Þo nefnt hafer þu um̃ Næŋung-ann heyrt, nockud i slæmra lage, fer so best þad fære eyrt, folged og leynt, enn ecke greint; ef vid þai þogn þier verdur ei meint, vilde eg þad med þier dæe.

Soddan Trygd giører Samvitsku hægd. Sierlega er þo Fliodum̃, Þognen kostur, og þar med frægd; Eñ þvert a mot, er ungre Snot, Osvinna, ef orda fliot, offrøm liitst Hiai Þioodum.

Þess er gieted um̃ Mariu Mey, hun mællte alls Fiorum sinnum; hennar optar hermt er ei

ei / Heilagt Mail: Þegul Sail, ætte ad vera, enn Ordabriail, ei hia Dandi-Kvinnum.

Einnen þagde Elihu, yngstur Jobs af vinum, medan þeir Elldre toldu Tru, tiaidum Reck, er sat i Seck, seinast fram med sitt Mail gieck, so tok vid af hinum.

Æskudomsen Fiorda Frægd, og fogur Haatta priide: Elldre Monum alla Þægd, Æru og Dygd, tiai med blygd. virda þai enn veita ei stygd. Vil þvi unger hliide.

Heidursverdug Elle Ar, eru þeim kriind med Soma; ad gamallra Manna hin hviitu Hair, horkuskierd enn Æruverd. Þeir sem helgra fylla ferd, fagrer i Dygdum liooma.

Gud hefur skipad Grai hærdann, gofga med Lotningu, og Elle hniigenn ad mikla Mann, med miukt Vidmot, Ord og Hoot; Ellena Holldum Ærubot, Æskunnar Drottningu.

 En

Enn Heidurenn ſa ſem Hærd-
um ber, hygge ad Madur og
Sæta, i Fiorum hlutum fol-
genn er: (1) hans Fodur-
raad ei ſieu ſmaad. Roboam
miſte Lucku og Laad, þa liitt þeſſ
vilde giæta.

(2) Umlijda ſkal hans El-
lebreſt, þo alldradañ bernſklegt
hende; ad honum hæda er allra
verſt, þann illſku dam hafa af
Cam, ſem ſpotts af ſinum gloſ-
um graam, gillda Bølfan kiende.

(3) Hugul ſkal honum
Hlijdne ſijnd, og heilnæm
Undergiefne; med oſtijrelæte ei
maa brijnd, Elleñ þiaad, lyndes
braad. Iſaach feck þeſſ ungur
gaad, þad utvallda Mans efne.

(4) Er hid Fiorda Elle-
ſtod, eigum þeim ad ſijna, hlio-
dar þar um Herrans bod, og Hel-
gra fleſt, dæmenn beſt: Ioſeph
Fodur ſiñ matte meſt, þaa megnt
nam Hungur pijna.

Er su Fimta Æskument, sem Ungur skyllde læra: þad er Jdne og Handverk hent, so Hreiste Nægd, Lijkamans hægd, neyte sijn, og fae Frægd: fremd er slijkt og Æra.

Leteñ og Jdiuleysed hefur, liotlegt Nafn og Heite; hann a Dioфuls Dvæfle sefur, sem þvi añ, vill og kañ; vid lasta um̃buning liggur þann, ad leidur er Andlits sveite.

Hinn mai kallast Soma sæll, i sijnu Erfide er gladur; dugnadarsamur og dyggur þræll, Dygden hans, vijst til sans, er signud bæde til Sioar og Lands, og sai er Giæfu-madur.

Jdiuleifed er Andskotans einka Net og Slæda; i Gildru þeirre gruamans, gat hann veidt, ad sier seydt: a skier þad David lijka leidt, og liet hann a þvi flæda.

Sodomita su var ein, Svijvirding hropande, upp i Himininn ecke sein, Yfer kom Hefnd, so sem stefnd; hiai Sio true eg odrum

su Sein nefnd, synden daudleg stande.

Heilræde mega þad heita sõn/ sem Hieronymus kiende: sia til, þin sie i Ooda Qũ, Jdnen hraust, Vor og Haust, so alltiid frai þier erendeslaust, Ovin þinn ad vende.

Siotte Æsku Somenn er: sig flecklausann geima; i Helgun eignast holldsens Kier, hver og einn, Mær og Sveinn; Sæll er sai i Hug er hreinn, hann þarf sier ei feima.

Oflecfudum Ydur ber, alsendes ad vera, so sem eg, Drotten ydar, er, inner sai, sem kann og mai; so ydur mege eg hvijla i hiai, med Huggun og Naid eilijfa.

Hier fyrer villde af hreinne Meij, Holldgan taka skiæra, Christur; eñ af Konune ei: Þad Kurteist blom, Jungfrurdom, hefur hañ kiært, og hiörtun from, sem Hreinlijfes kallast Æra.

Josephs dæme er Jungfrum hent,

hent, jafnt og sem Unglingum, þar þeim er opt med Blecking bendt, ef bliug eru ei, Sveinn og Mey/ so þau kunne ad segia Nei, saurugum Areitingum.

Ydar a mille Ohreinleik/ alldrei skulud nefna, helldur skyllde Hiørtun smeik, sem Heiløgum ber, Postulenn tier: a hann sem driiger Hneixlaner, Herrans Bann mun stefna.

Ruben fyrer soddan Synd, Sæmd og Blessan miste; ærde Sichem Asten blind, fyrer Oſæmt Viif, tapadest Liif; Amnons girnden stiist var sviif/ so ad hun Heliu giste.

Vid Brunanum Lækning besta er, Bæn og øll Sparneytne, og hæferstlega ad hegda sier; þvi Herrans skiær, Augun glær, fax vel skodad fiær og Nær, folgenn Raad og Breitne.

Fyrergiefe oss Faderenn goodur, (flester munu þad jatta) ad vorrar Æsku er veikur hroodur; vid Sail glettst, hefur verst, o-

 hreint

hreint Holld; þann Ungdoms breſt / aller megum vier grata.

Eñ Ungdoms Hlijdne og Æra þin, Emanuel ſæte, af bid eg maſe Otugt miin! þitt Æſkublod, hreinſe Þiod, ſem hvarſlad hefur af helgre ſlood, i holldſens epter læte.

Ande Helge umſkier þu, Yferhud vors Hiarta; ſo Unger og Gamler æ og nu Æru þa, ſtunde a! grandvarer ad þeir girneſt ſiai, Guds Aſionu biarta.

Enda eg her med Erenda ſoon, og Æſku Reglur miinar; Sex Ungdoome ſender Jon, Sioonargler þetta er, øllum þeim ſem Athafner, arta vilia ſiinar.

Þeir Yngre ſkylldu idka þad, ſem olldrudum kunna bære; gott kiemur alldrei offeint ad; Ilmur hier, leingſt vid er, ſai er med fyrſta kiemur i Kier, Kvæded Børnen lære.

Sai er gaier, ſanna kann, ef ſeint er, hreint er valla: mai nu ſiai

siau um̄ Mannenn þann, sem mautar brag, Jautar hag, ferskrar Æsku drooft vid dag, med dygd og blygd osnialla.

Ef Unger þeinctu i Æsku Saud, Elleñ munde uppskiera, siidur kreinckte sitt þau Raud, eñ seinna meir, reyna þeir: snogglega margur og snemma deyr, Snotur er best ad vera.

Dijrd og Lof sie Drottne þeim, er Dausemd veitte oss Ungum; umbar margañ Æskukeim, allan tiid, fyrr og siid. Offrest honum æran bliid, af Eingla og Mañа Twngum!

Helldis-Hegur

Kvæde um̄ Veg og Vanda Veralldlegra Valldsmanna.

Herrar i hau Sæte, sem Hofdings raudum friidum, stiira og storre Magt, glogglega bid eg giæte, a grooda ollum tiidum, er Gud hefur sialfur sagt, fyrer Davids munn: Þier Domen-

dur sem heiteð, Drottens orða Leiðriettingar neyteð; Sæler erud ef soddan Vitsku leiteð, með Salomons Bæn, og Løgunum epterbreiteð.

Siaalfs þeckning (eg sege) er sæmelegasta Lyst, sem Hegðan Villu ver, ef Gumnar a glededege, gai að þessu sem fyrst, sem veitt og varnað er. Molldardupt eru Menn af Natturuñe: Meina eg þvi sier eingeña hrooß kuñe; Hugarens Liite hlioma i Samvitskunne, hiingað fæðest hver með Spillingunne.

Adams Allt afspreinge, einga Manndygð ber, i sinne Edles art; Tign þvi true eg eingen, take af siaalfum sier, nie heiður og Hofðings skart. Ef Konu son einn hier kallast oðrum fremur, i Kiørheill þeirre Mann virðingu nemur, Guðs af Naað su giæfa og forpriis kiemur: það geingur til sem hans fyrer hyggia semur.

Coronur Keisaranna, Konga Tign og Magt, og hajan Herra-

raſtool, Vegſemd Villdisman-
na, Velldis ſæte og Agt, allſtad-
ar under Sool, Allsvalldande
Einvallds Herrañ lienar, ollum
þeim er ſlikt Hnoſſgiæte er ſien-
ad; Uñ ſijder allt þad ſijgur til
horns er þienar, enn ſialf hañs
alldrei Guddoms Magten rie-
nar.
Andlega a þad vijkia, Ordeñ
Ritninganna; talar ſo Tignen
hærſt: fyrer mig Fræger rijkia,
yfer Folke og Eignum manna;
Lofed uñ Londen glæſt. Hver-
jum Drottenn Heill og Sigur-
enn giefur; Hardraada ur Volld-
um nedurkiefur, eñ þolgoda i
þeirra ſtad upphefur, þo af oll-
um Reikningſkapar krefur.
Adrar Aminningar eiñen hier
ad hnijga. So ſpiallar Speken
hrein: Heyre mier Hofdingiar/
ſem hatt yfer adra ſtijga, og meta
Mailagrein; Domſ Valld er af
Drottne ydur feinged; dyggele-
ga mun epter verda geinged, af
honum, hvernin hondlad er vid
meing-

Meinged; hætt er ydur ef Urskurdena reinged.

Greinarmun ad giora, Goods og Ills i toome, er heidur og hugvits frægd; ur Skuggamaalum skiera, med skilarettum Dome, þad temur trygdarnægd: enn jafnframt fylgest Velsemd ad og Vande, vorded hefur þad Herrum opt ad grande, þeim sem aattu ad styra Lijd og Lande, ef Løgsogn voru þeir illa medfarande.

Mun þvi miklu varda, ad Megtar folked halide, i Hugskots Hondum sier, a traustum Trygda Qvarda, sem teiknadur Huss a spiallde, þeim fyrer augum er; so rogsamlega Raad sitt kunne ad mæla, vid Reglu þa sem eingann einn mun tæla, og giøre hverke Gud nie Mem ad kiæla, Giædinga helldur reikna meige sæla.

Þvi sa er til sælu fæddur, Sem sæmdest hier i Heime, Heidre og harre Magt; Dygd so godre giæddur, hann glæpest ei a Heime,

me, nie Veralldar Volse og Fragt; og lætur Guds Ord Leidtoga sinn vera; lærer ad tala satt og gott ad giøra; med audmykt sanne ædre Tign ad þiera; ur øllum Malum riettvijslega ad skiera.

Folks Foruste slijkur, frægur verdur a Jordu; enn giediast Gude best; Herrum Helgum lijkur, sem Hug sinn Lijtum vørdu, og hlutu mæta Megt: Sem Joseph, Moses, Josuam tel eg þridia, Jeptha, Gedeon, Baruch, Manohæ, Nidia, Samuel, David, Salomon kunni ad bidia, og sig vid Drottens Rad og Sannleik stydia.

Hofdings Madurenn hlijtur, ef Hawegs prijs vill na, ad vanda Valldstioorn sijn; reiknast nockru nijtur, sem Nafnbot hafa ma, Dygdafrægd er fijn. Tign hans hygg eg tvent þad einkum hlijde, ad taka i fyrstu vakt a sialfs Mannprijde, so meira hafe enn Metord yfer Lijde; a Magt er vijsast annars lijted rijde.

Auk=

Audkiendur a ad vera Yfervallds Somenn haſe af ſleira enn dyrre Dragt; Alit ytre Kiera, allſiited forſlaſe, ad teikna Tignarmagt; Herrar ſkulu ſig Heidursverda kynna, med Hefdarriikum forpriis Dygda ſinna priſvar eru þær priálr ſem eg vil inna, i þeim er folgen giørvoll Stiornen ſvinna.

Fyrſta Foringiaña, og Fræegſta Mann dajd er, ad hrædaſt Himna Magt; þad oller Audlegd manna, eñ Illgiørdunum ver (ſem opt er adur ſagt) giøreſt þar af gott og rooleg Hiarta; giefur Hugeñ, raid og ſpeke biarta; Giædingunum giedſamlega mun ſkarta, Gudhrædſlan; um breſt þarf ecke ad Kvarta.

Seger i ſigmidu Rite, Salomons Andenn mæte: ef viſkur Vondſkan fraj, Fylkers friidu Auglite, med føgru Doms Riettlæte, ſtødvaſt Stoll hans þaj. Fyrrer Davids Muñ vor Drottenn ſegeſt ſnua, ad Dygdariikum ſem i lan-

i Lande bua, þijdu Auglite þeim sem a hann trua, þar hann hoo tar Stolltum burt ad skufa.

Grein su Gudhrædslunnar, giet eg ad fegurst sie sem vex af vænstre Root, þegar ad Nijtarunnar, rækia Guds Mustere, og Helgra Manna mot: sem David gladur Drottenn tilbidiande; þvi drijgdest med honum Vitsku og Spaadoms Ande; og Salomon medan sat vid Villugrande; sama er skrifad um Hiskiam graatande.

Iþrott Yfervalldsstietta Adra eg Forsial nefne, sem holl sie og hreinskilen', þat Valldsmeñ Vitsku rietta, i vanda hverju Efnė, hallda og Hyggenden, sem Dæme er Salomons Davids Sonar hins Viisa, Drottning Sunnlendsk Speke hans nam priisa, Hofdingianna Hugsvinnu augliisa, Hagyrkiumenn, og Sogurnar aisiisa.

Sierlega vel þad somer (Syrach þannen tier) þat Herrar Lijds

Lijds og Lands/forstiorar eru og froomer; Frægdernar aflar sier, Hugvit Hofdingians: eñ i þvi Lande ecke er gott a bauda, Ovitenn sem fyrer hefur ad rauda, varla þarf þar vænta godra Nauda, hiaa vêsslum mun þar harla fatt til Rauda.

Þridia Ofervallds Æra, er ad skrafa fatt (so hefur Syrach kiendt) i hveriu grant ad heyra, og Hviiskur giora uppskatt, ecke er Herrum hent, þvi heimskur er sa sem Hiartad ber i Munne, eñ Hyggenn geimer Ord i Vitskugruñe; Fleppne Mauls ei slitur af goodum Vuñe, foor þeim morgum vel sem þegia kunne.

Af Ræduñe hefur Mañ Heidur, ef hun er i Einfalldleik, stillt og stødugleg; eñ ordskaur Liidur er leidur. Hun Lingva margañ sveik, og leidde a Lasta veg: Hneysa er ad hreisa leyndum Søkum, þo heyrt hafe meñ i riettum tryggda mekum; hvepsinn eingenn hofst

hofst a godum Rokum; Heilsmijd-
ernar snua pa saman bokum.

Hid Fiorda (þegar ad
þegja, þienar ej Ofermañe)
þai er Ræda riett; og øll siin
Ord ad hneigia, epter fullum san-
ne, eñ fordast Fals og Prett: Lij-
gen er einkum liotur Kruflecktur,
Lands Forgift, og skadlegur siisl-
sku hveckur; Fiandans var þad
fyrste og verste Hreckur; fromum
Moñum alldrei verdur þeckur.

Hiartad hia Munns Barka,
af Heidnum fordum var, mailad
Meistara Dom, so skyllde æ mei-
ga marka, mañlegt Hugarfar,
af hans Rædu og Rom; Aristo-
teles ur so riede skiera; ærlegum
skal þad tvent til sinnes vera,
Flærd og Lijge fraũ ei siaalfur be-
ra, og falskar Tungur uppvisar
ad giora.

Ofervallds Fimta Agiæte, og
ædsta Prijde tiedst, Hogvært
Hiarta þel. skartar Lijtelæte, a
Landsforingium best, þo flest-
um

um fare þad vel: Drottenn vor med Diirdarbreitne sinne, Diirdlegana tel eg hier ai minne, med Orda tiltekt einnen þar ad hlynne: sai Ypparste skal þikiast hverium minne.

Dreissuga Drotten læckar, og driifur ur Tignarsæte, hætt er hrøpun su; Hugliufana hæckar, hverra Liitelæte, hann lofar liika og Tru. Fiandenn sialfur og Pharao Kongur suckn; forsuger aller þeirra Minne druckn, uppblaɩ̈sner vid Audmiukum ei hruckn, þvi Ærugirnden tapar hvers eins Luckn.

Domara Dygden Siotta, er Daudarüft Bindynde, Dryckiu dairlegrar, og hoflega Holld ad metta; þvi heilagt Stoduglynde ei nær ine þar, Ofneitslan ej Yferraiden hefur, alla Koste Mans hun nidurkiefur Raid og Vit i Rænuleyse vefur, Rietsiinena under Troppum grefur.

Vei þeim sem ad svelger (seger Guds Atqvæde) sterkann viela veig, þar til villta velger; þad volkar Mannsens Æde, og leider i Lasta smeig. Vitskan seger: varest hier ad ecke, Vited frai sier ydar Kongur drecke, og Landsdomarar; so LagaRiettenn hnecke, eda Liitelmagnenn einganu Maulst ad þecke.

Valldsmans Siounda svinna / sem Stormonnum hæfer, Fridsemen er fræg; sæmeleg Syster hinna; svælur Ysergnæfer, Liuf og Lyndeshæg; Vine siina Ættfærer hun alla; Unnusta hennar mai Guds Syne kalla til Oeyrdar sem alldrei Maile halla, egnder verda þeir til Heiptar varla.

Salomon seger: Fridur, Sannleikur og Algiæte, sem Ægnum þratt hiukrar, styrker betur og stydur, Storriikt Kongs Haisæte, enn riigsett Riettarfar; leifelegra er Logsagnara, ad miukia, enn lata Hardud yfer i Domum riikia.

Oll-

Øllum ber i Naudarveg ad viik-
ia; Vallds Mannenum maa vid
Fødur liikia.

Agirnd eiga ad hata, Ad-
ilar Riettindanna, i Attundu
grein; med følskum Fiaar Aba-
ta, slai sinn aumann Granna,
ecke er Æra nein: þvi Giiruger,
bæde Gud og Menn þeir styggia,
giora sier mein og Samvitskuna
hryggia. Domurum Lands, og
diirdlegum Riikes Tiggia, Drot-
teñ bannar Fiemutur ad þiggia.

Þvi Audurinn stodar eige, ef af
Manndygd er, Hiartans Hyrd-
sla toom: a hanum Herradege
heimtast Reiknings Kver, og
Drottenn nefner ut Dom. Fegre
er þa Fridur i Samvitskunne, eñ
Fied sem brennur upp med Ver-
ølldeñe. Abate stor er med Gud-
hrædslunne, ad aller med sitt biite
nægiast kunne.

Løfstiir Landsforusta, Læt eg
Niiunda heita, so fordest skad-
legt skrum; alldrig a ad hlu-
sta,

ſta, enn epter ſijdur leita, Fregn hia Friettberum: þvi fleſter þeir ſem falſkann Roog ſamhylltu, ad fornu og niju Heitum ſijnum ſpilltu, ſialfa ſig fra ſannleikanum villtu; enn Saklaus fieck af vodalega Villtu.

Fleppeñ flærdar Tunga, af Fiandanum kitlud er, ad ſturla fagrann Frid; Skodum ut kann unga; i Onaad ſtofnar ſier, þo hylleſt heñar Sid: þvi Eyru ſijn ſa Ofmiog nidurnijder, Audtrua ſa Roogburdenum hlijder, a Rugguſtodum ruſkaſt vid Miſklijder, og ratar kannſkie Bölvan fyrer um ſijder.

Saurgadeſt Saul þvi fordum, ſaklauſum a dreyra, hins klara Kiennedoms, ad tal hlijdenn trwde Ordum, og terte ad Rognum Eyra, Doegs dreings ofroms. Fleire dæme faiſt, enn eitt ma duga. Froomer Herrar ſkylldu vel at huga, i Munn þar kome ei meinleg Eiturfluga, ſem

margann liet af Sannleiks Vege
buga.

Dygda Diaſned biarta, med
dijrlegum Perlum Riju, hier
meiga Herrar ſia, ſem betur i
Brioofte ſkarta, enn blomleger
ſteinar Tiju, i Coronu Kolle ai;
þvi hvad ſtodar Bondañ Hofd-
ings Nafn þo bere, og Herodem,
þo glooade i Ormaſkiere: Siuku
Lioone er ſælle lyſta Hiere; ſynd-
grar liggia under einu Pere.

Annad Athuga Efne, er
Embættesens Skylldu, ad giora i
goodre Trw; Tvenna til egnef-
ne, er Tignarmenn uppfylldu,
Aerleger adur og nu; Su fyrſta
og hellſta er Hofdings Regla i
Lande, hreina Dijrdkan
Guds ad ſie ſtyrkiande.
Ezechias var aidur ſo giorande,
aptrad fieck þvi margra Sailar-
grande.

J Kyrkiu Chriſts ad þiena,
þo Kongs hafe eige Magt, til
er truad þeim: Stioorn og ſtyrk
ad

ad liena; og sterka taka Vakt, a Løgmals Toblum tveim. Moises sialfur matte ei Guds Ørk bera, nie Matarfoorn med sine Hende skiera; af volldu Slekte vijgia liet til þess Sera, villde ei David neitt ad Offrum giøra.

Soma Embættum settum, saman mã ei sleingia: þvi Gud yfer øllum er: blessar hañ badum Stiettum; Bann er ad vilia reingia, Skaparans Skickaner. Svivirding var þad Saul, enn eingen Æra, þa sialfur giørde Jlm fyrer Gude ad færa; af Ussiæ dæme Lijka mã þad læra, sem Lijkþrar vard, þa Ofdirfd giørde stæra.

Veralldlegt Valld skal unna, veita Kieñemoñum; og Forsorgun þeim fa; bevara Boka runna, fyrer Bana og vondum Grønnum, eñ Villu vijkia fra: so andlega Kyrkiu Orduna þeir hallde, sem er til sett i fyrra Moisis Spiallde: og loga mege Lioos i Herrans Tiallde, Lands-

fedranna, under Skyſkiufallde
Hirdſtioorum ber ad hlijda,
Helgre Lijdskienning, og Guds
ſins geimaLog; StroffunarLec-
tiur lijda; og loſa Vidrietting.
Hier til mai þad miog, Theo-
doſii Tignar-dæme hvetia, vid
Tiptunarmann ei villde kappe
etia, er Keiſarann giorde af
Kyrkiu ut ad ſetia; Kraup fyrer
Nathan David Volldug Hetia.

Eins og aidur fordum, aitt-
tu Kongar ad vera, ad ſkickun
Skaparans, leſner i Logmails
Ordum, ſo lærdu vel ad giora,
vid Gud, og Lijde Lands. Joſua
ſier þad liet i Eijrum loda, þvi
lifde hann frij vid ollum Sailar-
voda. Helga Skipan Hætta er
yfertroda, Herrum Gagn er
Moiſis Reglu ad ſkoda.

Onnur Skylldu Idia, ſem
Yfervallde ber, reikna eg Riett-
indin, til Sigurs og Sæmda ad
ſtydia; ſomalegra þad fer enn
rijke Raingindin. Hun Juſtitia
er

er Jafnadargiørn i Maulum, iaufar alldrig Yfervarps Blooma haalum, Hreſun fordar Hofdingiaña Saulum, Hvad eitt vegur gloggt i Metaſkaulum. 41.

× Mundaungurenn metur, Maulmenn allañ Jafndijrt, ef Hofgirn hallt ei ſer: Riettvijs ſier þad ſetur, ſemia Atkvæde ſkijrt, þo Menn ſieu miſiafner. Solen dreifer ſama Hita og Skine, ad ſvortum Leir ſem Rauda Gulle og Tine; i Mauls Urſkurdum mau ei gau ad Kyne; vid miſgunſtiga Hendla eins eg Vine.

Laganna Formeñ Frijder, med friaulſu Guder heita, og Syner Sannleikans; þeim af Hiarta hlijder, heilags Riettar leita, ad Dyrdar Dæme hans, ſem ædſtur ſitur i Einvallds Tignarſæte, allt dæmande med Raud og Riettæte: Meina eg tvent þad Maulalokenn bæte / enn Miſklijder og Afrijur uppræte.

× Raudenn Ritninganna, Riettureñ framar enn Magt, vilia ad

ad vidgangest; og inntak Eydspiallana, sem ut hafa Guder lagt, er Æra ad uppfylleſt. Drottenn ſagde: Þæmed riett med ſanne; Dugnad veited Nidurþrycktum Manne; Aflagaboreñ Eckia ei mæte Banne; Ydar Lid vil eg Fødurleyſingiar kanne.

Juda Jøfur hinn Froome/ Joſaphat kiende þad, ſyr meir Forvitrum: Ydar dijrum Doome, Drottenn gaaer ad; þier ſæted Saññindum, er Guds Løgmaal ydur ber ad tæta: af þvi meiged þier vel ad ydur giæta; med Afelle ei Aumingiana græta, nie Oraidvandann vegna Fiaar Riettlæta.

A ſama Syrach minner: Son minn Hlijd þu a, Frammburd fataæks Manns, medur miuku Sinne; og meining þijna tiaa, fyrer utan Ædru og Stans; Faaraadum i Fødurſtad ſkalltu ganga; frelſa þann ſem Oſſokn lijdur ranga; Eckiuna lattu For-

Forſvar hiaı þier fanga, Farſæll verdur þu þaı Dagana langa.

Hirdarar Lands og Lijda-Lagaſtiornendur kallaſt, Holler, hellſt fyrer þad, Adſtod þeir eiga þijda, þeim ſem a vill hallaſt, ad ſijna i ſier hvern ſtad. J Heidendome Herrar giordu þetta, hiaıpudu þeim Saklauſu til Rietta; þeſſ minne mættar Meine villdu lietta. Þaı Mañdaud laıte Herrar um̃ ſig frietta.

Þeir Megtugu ecke meiga, meir enn Log tilſtanda, of hiaı Almwgann; enn þvi ſem Yfervolld eiga, epter riettum Vanda, ſvare ſier-hver Mann. Lofdum ber ad laıta ſier þad nægia, enn Lijdenn ecke med Jaırn-Oke ad plægia, Faıtæker undan frekum giolldum æa: Pharaons tetur allar Tungur rægia.

Mun þad minſta Prijde, hiaı Miſkunſomum odrum, ad reina a Roboams ſvar: Auma ad lemia Lijde, med logande Eitur

Nodrum, illrar Agirndar. Eingen lifer af einusaman Braude (Osedjande Girnd er Sailar dauðe) a fallvolltum og swagiornum Aude, sem ferst i senn, og Heimurenn Dygdasnaude.

Allt sier leifast laita, Logunum þert i moote, er Herrans Heidurs Rain. Kreinker Christenn maita, su Keisara Riettarboot, sem dictar Diocletian; þo Caravallds Mooder Syne hidsama kiende, sijst vil eg þad Christeñ Valldsmann hende; og Demetrius þa fridarbrefen brende. Bæn hins Auma hafa a gott Erende.

Illum eiga ad hegna, Yfervallds Herrarner, sem Log tilstanda sterk: Guds Vandlætes vegna, þeim Vegur feingeñ er, ad straffa vondsleg Verk; so Underfolk hafe Ootta af þeirra Sverde, og almennelega Fridur i Londum verde, Eins og Josua Achan vidurgiorde: Ætlad er til þeir Straika hoopenn skierde.

Log:

Logmaal hier ad herder: hver=vetna sai deyr, er Fiored for=braut sitt; Vebandanna verder, vægia meiga þeim eige, og Glæ=pe giefa qvitt. Sai sem þirmer Søkudum vijsvitande, i sannann Voda stofnar Moodurlande; verda kann þad goodum opt ad grande, og gielldur (mai skie) siaalfur Yferdomande.

Er þeim Oraidvendne, og Oleifelegt ad beigia, Reglu Riettlætes, sem Guds Ord hafa i Hende, ef Heidurs af=þeir Vege, reika Rainglætes. Hlotnast þar af hvad eitt ødru verra; Heiller þeim og Under=giefnum þverra; Landed verdur lastfull Hneixles Kierra, sem Lijffogur votta flestra vondra Herra.

Þar Sodomæ Siooleriiker, siest Gomorræ Þegn, þad opt=ast merkia mai: Ef Høfuded Sundleñ siiker, señ mun Har=ka og Megn, Limunum flosna frai. Hier med yfer þeim Her=

rans Reide bliifur, sem hagar
sier liitt, og vid Gud Trygder
riifur: Frai sier alla Drottens
Svikara driifur, Domareñ sai
sem heiter, og er, Eiliifur.
Hootaner hans þad segia:
Herrar Rainglaiter, sem briioota
Bodord miin, og Løg a Liidum
beigia, so Liitelmagnarer, ræn-
ast Riette siin, þeir skulu mæ-
ta þungu Doms afelle; þvi true
eg margur Viikingurenn fielle,
ad yfer þai gieck sai Urskurdur-
enn hvelle, sem Ofdramb þeir-
ra lagde nidur ad velle.
Æfe siina endtu, alldrei nein-
er vel, traitzuger Tijrannar;
med lasta Forme lendtu, og løg-
du saman vid hel, sem inna An-
nalar: Hroplegt Pharaons Hræ
i Sioo Kafnade; Herodes kvikur
af Modkum forrotnade; Saul
i striide siailfur sier banade: ad
svipter þeim var Heimenum ein-
genn Skade.
Jerobo, Achab ille, eitrud
Jessabel, Joachim, Julian,
fir-

firdtust Frægd og Hylle; fyrer Ofriike og Viel, bidu Bol og Smaan: þvi Illþiide þetta aatte i Raine og Norde, allra Laga þriotsku drygia þorde. Oforum sliikra og illra Dæmum forde; Einvalldsherrann Gud Med siinu Orde!

Fridar Faderen̄ goodur, fyrer siinn Helgann Anda, Vallds-stiorn vande um Heim! so af Dygdum hafe Hroodur, og hygge ad siinum vanda, en hoofliga safne Seim, og Gud heidrande, goodan̄ hlut fram̄qvæme, grandvarlega yfer allra Mailum dæme, sialfra Nafn med Sanngirnen̄e ræme; sidvander þai illu i burtu flæme.

Liufer Landsens Fedur, sem loflega Herrans Christne, a Froone fostred hier, ydur sie Audnan medur! alldrei rated Sliisne! bliifed Blessader! Sid-semd stiire sialfra ydar Hogum! Samvitskan hun fylge riettum Logum! Sannleiks fridur sie ai

ydar Døgum! Sveied ecke frá ydur þessum Vøgum.

Adur enn endast Þula, ydar bid eg Sooma, ad kynnast Christen Løg; klárann Capitula, sem kienner ad vanda Dooma, idked opt og mióg. Þier ofdýrer þikiast skulud, Viite, þau drygia sem Nafnboot Ydar liite; Gudlegra Herra girnest Sid og Viite. J goodu Trauste þessu eg hier vid hniite.

Lesarar liite a Kvæde, og láte sem ad sie i Sannleik samstafad; þigge þørf Heilræde, þo ad sá Almaste, hafe þeim hnüitt a Blad. Velldis-gilldañ Veg má Bragenn kalla: vil og skil eg til vid Herra snialla, Orda giørd a hægra Veg ad halla, Hüiruñ Stüirer Giæda eg fel oss alla!

Þegnskyllda

Hvad Undergiefnuñ ber ad sijna Yfervalldenu.

Yfervallds Þegnar ærleger, at-

athugum giørla hvad oſſ ber: vi-
er meigum ecke hafa ofhautt, ſo
hyggium yfer vorn tillagdann
Mautt; i holluſtu bliifa hentar
oſſ vel, med Heidre og Saatt.
Ædre Menn hefur Gud yfer
oſſ ſett, er vier Kongsvallds-
nefnum ſtiett; Sverded er fein-
ged henne i Hønd, ad hepta O-
ſid og Mail dæma vønd, Orda
ſu helldur ſig auſtur og ſudur
um oll Lønd.
Þienare Guds er þeſſe Valld-
ſtiett, þeim ad hliifa ſem giøra
riett, enn ogna og hegna Illvirk-
ium, Odauder hreinſa ur Søfn-
udum; og er ſu ſkickan eitt af
vors Fødurs Aſtverkum.
Er þad þvi ecke ad ovana ſkied/
ad Yfervølldum ſie Magten
lied: Helger Menn fordum hof-
du Yferraad, hielldu ſig ſamt
þo vid Guds Naad. Kongureñ
Konga Kongunum lier Cronu
og Laad.
Og fyrſt þad er ſkickun Guds
vors good, ad Giædingar Drott-

ne yfer Chriſtenne Þiood, unnum Heidurs hverium ſem ber. Herrar bera Vandann Tigneñe med, ur hauuñ Sodle er hættaſt fall ſem hafa menn ſied.

Viikingar hafa og Valldſtiòorn haft, ſem vondſlega misbrukudu ſinn krapt; og mau vid buaſt ad mune enn ſo, þvi Mañ hoopur ſkipteſt i Flocka tvo: Obernſkur þetta epter Tiidenne Yfervo.

J Løgmaulenu hefur GUD heitaſt vid, ad hrella a þann veg Landſens Grid: ad Þiood ſem hans Bod ei þiideſt ſiin, þioona ſkule verda Ovin ſiin, ſo þole hun under þeirra Jaurn-oke þunga Piin.

Jaurnſprote þiider hid ſama ſau, er Pſalmur Davids annar ſtiingur uppau; ſtryker Gud med honum ſtorlyndann Liid; ſtorme þeim verdur liitt undanfliid; helſt er vid þeſſu hætt nu a efſtu Heimſens tiid.

Chriſtur hefur ſpaid um kior

þau

þau hord, Kvalning Þiooda mun ſiaſt a Jord, fyrer Domsdag. Sw draum þijding, ſem Daniel giorde, hefur ſomu Meining, þad ytſta mun hardaſt Einvallds riike um Alldar Hriing.

Einn Gud rædur þvi Allsherjar, hver upp verdur hafenn til Valldſtiornar: Kongariike eru i hende hans; og Hiarta lijka ſialfs Riettarans; og þeirra ſem hann hylla: þvi ſo hlioода Orden ſanleikans.

Øll þeſſe (ſeger Gud) eg hefe Lond, i lagt Nebuchadnezars Hond; Hirtingar Vondur minn Aſſur er, þo Ogiedfelldur ſie ſialfum mier, i Bræde kañ eg bucka med honum ballden Landsher.

Sannade Chriſtur ad ſoddan er ei ſkrum, i Samtale ſinu vid Pilatum: eckert valld þitt er yfer mier nema ofan være þad giefed þier; eingenn tekur Upphefd neina af ſialfum ſier.

Hvert ſem Landſtiorn er lluf eda

eda ſtraung, laatum oſſ ei kalla pad ſkipte raung: hiukar oſſ Gud, ef Hoglyndt er Balld, en hordug eru vort Syndagialld. Oll yferdrottnan Jllſku a ad vera aptur halld.

Ef vier erum fromer ej þurfum pad, ottaſt ſem Hegnara i nockrum ſtad; þvi ſett er pad goodum til Sæmdar og Hools, ſo menn niote þeſſ Berndarſkiools: vier eigum pad ei under øfugu falle Audnubools.

Med Þockum eigum vier ad þiggia ſlikt, þa Yfervallded er dygdarikt, foſtrande Lydenn med friiheitum, Fridar Sanngirne og Rettendum; lijkn þeſſa vid Gud ad laata aiſannaſt med Lofſaungum.

Þvi Gott miſſer margur fyrer Glæpenn þann, hann gøfgar ei, ſem hæfer Beitarann; og Overdugann ſig aiſannar, Aſtverks ad niota ſem launad var: verdur hann niotande Vinaattu Guds ſem hann vegſamar.

Enn

Enn ef Menn fremia Oſoom-
ann, ottaſt meiga þeir Domar-
ann; ſyrer honum hiñ Seke frid-
laus er, forgiefins hann ei Sverd-
ed ber, i ſtraungu um̃bode ſtrøf-
fun leggur a ſtorſynder.

Opt ber þad til ad Almuge
Lands, upptendrar reide Skap-
arans, og med Ofride og illum
Sid, agtar ei Løgmaal, enn riifur
Grid: ſo miuklynda Herra mar-
gur giorer ſier miøg dællt vid.

Skipter þai um̃ Stafnbwa
Skaparenn ſæll / ſo Skickaſt i
goods ſtad Kroppur odæll, ſem Al-
þijdu ſparar ei med oke ad þiai,
overdugur gielldur ſaklaus þai;
Enn vel kiemur ſnarpur vonda
Hrygge Bondur a.

Sannaſt og þad hid ſignada
ſkraf, ſem Salomon predikade
fordum af: Sætinn Domaran-
na ſai eg uppvai; ſiai, þad var
eins og Raunglætes-Krai, erkudu
þeir ſem þar oriett lidu æpande
þai.

Maulefne Faatækra mællt var
ei

ei Boot / þvi Megtuger stoodu Riettindum moot; soddan ofrüke ærulaust er, þad urskurda Guds Ords Mailsgreiner; Micheas talar um̃ mot lijkann hatt, þai fiarlaga fer.

Hvad Høfdingianum er hellst i Vil, þar hneigast raungsleitner Domarar til, vonande aptur at hans Vinattu Hoot: Vollduger fylgia sinne Hiartans Root, Log beigiande, hverium sem þad er Bøl eda Boot.

Þegar nu geingur þannen til, af þverbrotnum Herrum faust eingen skil, hneixla sig Veimar a Hardydge þvi; hverge neinn fyrer Ølogum frij. A Domstóol og Þinghool Glæper vidgangast meir enn Mij.

Uppsatur þetta ei undrast mai, þo oriettelega til meige gai: lijdur Gud margt þad hann leifer ei, þvi lagt er hier vid Forbod og Nej. Þad geingur so til, sem þai Geimarenn blygdar giætslu Mey.

Tign-

Tignarmønnum er þvi til truad, ad taka Vackt a þvi ſem er riettſkickad: þvi er ſem ſtele þeir ſiaulfs ur Hønd, Saklauſum þa þeir vinna Grønd; hvar med þeir hrooplega ſvijkia og ſaurga ſiaulfs Guds Ønd.

Sai Undergiefne ſem Orietteñ leid / fyrer ædſtum Drottne mai klaga ſiina Neyd, enn hverke foragta Herradoms Stiett, nie Hofdingium ſtofna Meingiørd nie Prett; þad ſtendur til Guds ad ſtietta þeim ef ſtioorna oriett.

Lijdurenn mai ei leggia neinn Doom / a Lofdanna Breitne, hvert vond er eda froom: þviUndergiefenn hefur þar ei Ummbod til; eru þad riettu Guds Logſkil. Oſkipad ſetiaſt i annars Embætte er Apa ſpil.

Þo laite ſier Hofdingiar leiſaſt þad, ſem Landſens Albiidu er forbannad, og þo oſſ Þegnum þike þad ſtraungt, þai er omøgulegt ad kalla þad raungt; þvi margur hefur fyrer Minne Saker hoggviſt og haungt. Hver

Hver kann ad ſegia vid Hilmer, þad: Hvad er þad Gramur ſem þu hefſt ad? Klerkdæme er Herranna Kieñe fader; Eñ Kongarner hafa Gud yfer ſier; Reikning ſtanda af Rauds Menſkunne Regentum ber.

Lautum oſſ þar fyrer ſijnt og ſagt, ad ſæta hliootum Konglegre Magt, og lauta Þegnſkylldu liufiega i tie, liika þo Drottnarner hardrauder ſie; hverjar jafnmargar hygg ſem Ara þuſund i Heims æfe.

I Æru ad hallda Yfermann, er þad fyrſta Þegnſkylldañ, ſem koma a framm af Otta og auſt; hinn Oædre ſkal ad Tignenne daudſt, med Atvikum/Hootum, Ordum og Lotning, til Audmiuktar tiauſt.

Hins Fioorda Bodords þad fylling er, Fedrunum ollum Heidurenn ber, David fiell fyrer Saul flatur a Knie, og fleire ſo giordu i Logmaule: Ovyrda ban-

nat

nar Siklings Sæmd med ſier-
giæde.

Onnur þegnſkyllda her-
meſt hier, Hlijdnen ſem øllum
giedfelld er. Undergieckſt Skatt-
ſkript Auguſti / øll Verølld þo
hun være nij; Oalenn var ei fy-
rer þvi Bode Frelſarenn frij.

Undergiefnum i allann ſtad,
ydur ber ad vera (Poſtulenn
kvad) Mannlegre Skickan:
Meining ſu er, Miuklæte þad
Guds vegna ſkier / Kongenum
fyrſt, og ødrum ſem hann bijdur
ut af ſier.

Enn ef þier ſkipar Yfervalld,
þad Almaattugs bannar Bod-
orda Spialld, giefdu ei Keiſaran-
um Gude hvad ber, gaudu ad
hver þar ædre er: framar ſkal
hlijda Hinna Konge enn Holld-
legum hier.

Herrum tveim eingenn hugn-
aſt ſenn: hlijded þvi Gude fromer
Menn; heitara brennur hid Hel-
vijtſka Bail / eñ Herranna Steg-
lur,

lur, Elldur og Stail; Drottenn
hefur Valld ad dreckia i Vijte
dadlausre Sail. —

Yfer setu konur þess Egypska
Froons, ogtudu meir Gud enn
Bodord Pharaons; Þienurum
Sauls vard þad lijka vel, þordu
ei Prestmenn ad slaa i Hel, Kongs
Bod ovirdtu; kunne þad lijka kiær
Daniel.

Var þvi Innsleigt i vellheit-
ann Oon, Vinum hans þremur
i Babylon / Hlydne synjudu
Herrum þar, Heidne ad fremia
sem Gud bannar; pruder gior-
du so Postular Guds og Pijslar-
vottar.

- Þesser hyxudu aller eitt, ad
ottast ei þaa sem Holld faa deydt,
helldur Gud sinn; og hefur þeim
þad, til Heilla snuest i sier hveri-
um Stad: Veglegt Lijssens vird-
ta hnoss hafa vijst höndlad.

- Þegnskylldan su Þridja
tiest, Þolennmæde sem umlijd-
ur Brest: Valldsmadur saa sem
Vandann ber, veiku Mans holl-
de

de klæddur er, Yfer kann hønum einnen siaust sem all-margann skier.

Ef fyrer ofrijke einhver Pioon, af Yfervallde verdur, og lijde Tioon, hann mai giora sier i Hiarta kautt: hafa pad fordum Guds Viner autt. Er pad saklausum æra adverda utleikenn grautt.

Sauls leid Umsautur saklaus og klaur, Sonur Jesse i heil Tiju aur; barmade sier Guds Folk i Babilon; blijdlyndur Joseph vard Egyptskur Pioon; signudum Daniel sælldad var fyrer sollten Leon.

Ef menn lijda Yfervallds Ojefnud, a oss pad Jarnok legg-ur Gud, undergiefna ecke skiedur pad oriett; po illa giore sai sem liek pann prett; Ofrijke hefur vor ædste Drottenn ei tilsett.

Af Gude kiemur vor Olucka oll, (undantek eg synd og Lagan-na spioll); riett er vier umberum Reide hans, sem rauglæte straffar Brotlegs mans: Allog-

ur

ur vara, þvi ædrijgest mæler ofomans.

Finst i Annalum frá þvi sagt, ad Phoca Tijranne hafde Keisara Magt; Helgur Mann klagade hart med grát, hvar fyrer Gudleg Majestat, hafed hefde hann heiptuga Kropp i so hátt Yfirlát.

Ansade Rødd hønum uppá, þad, ur ofüinelegum nockrum Stad: slijkt være makleg Málagielld, Miklagards folke fyrer Lüte margfølld, þeim skyllde stiira sá þverbrotnaste i þeirre olld.

Ef Tüiranne fiisest þig til ad þiá, þo þier finne eingar saker hiá, Gud vill þá reina Þolgiæde þitt, hvert giefa villt Motfall Ovinum kvjitt; fyrer Grid þacka; og framveges bidia um fullting sitt.

Hvad sem verdur ad vera i stad, Viliugur skalltu bera þad; enn bakspyrna ei mot Broddunum: sem báglæk Dür under Klifiunum, Opoll, vilia af sier hrinda Aburdum. Fior-

Fiorda Þegnañа Skyll-
da eg ſkil, er Skatta og Tol-
la ad lauta til; Chriſtur ſo
giorde, og kiende ut af ſier: Kei-
ſara gialldeð hvad Keiſarans er;
Upphelldis ſijns þvi ei meiga
þarfnaſt Yferbodner.

Einnen þo frekara utheimt
ſie, eñ tilſtanda Riettende, lwta
verda Þegnar i lægra Halld, og
lauta þad til vid Ædra Valld;
Rangsleitne oll verdur ritud
uppa Guds Reiknings Spialld.

Þienuſtan Fimta Þegn-
ſkylldan er, ſem þeir meiga ei
undan ſkiooka ſier: þvi Almug-
anum þioona Yfervolld, opt ſetia
fyrer hann Laganna Skiolld,
Kyrkiu eflande, Kienſlu Schola,
og Chriſten Holld.

Hrauſtuſtu Davids Hetiur
þriaur, hans vegna vogndu ſier
Liifs i Faur, ſækiande Vatn i
Bethlehems Bruñ, Budlungs
villdu dreypa a Muñ; Frau-

søgn þessarar Hlijðne og Pionustu er Pioodum kunn.

Siotta Pegnskyllda, su er hier hier nefnd, ad sierhver faie Drottne giørvalla Hefnd, og Yfervallde øllu oske Goods, enn ei take sier þess Stickun til Moods; þvi þesser Sex Punctar attu ad vera ra Inntak Ods.

J Sendebriefe einu Sancti Pauls, so tekur Ande Guds til Mals: Jeg vil Fyrerbæner skule skie, skijnsamlega i Christnenne, i allre Þorf, enn einkum þo fyrer Yfervallde.

Gudlegu Vallde Jsrael af, agiætum Pharaone Blessan gaf; med Forme sama Psalma-skallded, i sijnum hefur Bænum tilteked; Gud giefe Kongenum Giæfu, Vysdom, og goodan Frid!

Drottenn mun leggia Lijkn og Lid, liufum Þegnum sem stun-

ſtunda Frid; Hiner ſem bregda bundenne Trw, Belials meiga vel nefnaſt Hiw: þvi fallacia þar ſvikſom ſaurgar Samlagsfrw.

Vondra Þegna vareſt Menn lioot, Vieladæme, og grimmeleg Hoot: eingenn ſkal giora ſig ad Achitophel (alldrei hafa Drottens ſvik luckaſt vel), gieck ſa i Snoru ſem Gram villde lauta giſta Hel.

Fordunſt þann illa Simei Sid, ad ſvijvirda og laſta Yfervalldid; þvi bannad er fyrſt i Bordordunum: Vols ſkalltu ei aurna Gudunum; þeir þad giora, þurt fara ei af þeim Svikum̃.

Drygia ſkyllde eingeñ þad Diofuls Afbragd, er Doeg framde þad Lijgennar Flagd, ad vinna þad fyrer Vinauttu og Ploog, (viiſt meiga Sogu ſkiæden koſta noog) ad liggia i Eijrum Landsdomara med Laſt og Roog.

Andſkotans þeſſe Umbods Þij, opt koma Herrum vanda

j, og ſpilla þeirra liuſre Lund; Lygunum trude margur um ſtund; þvi vard Saul, hann ſat ei vid þeim Hælbijts Hund.

Þegn mat ei reijnaſt Yver-brotenn; þvi vard ſat Ægyptſ-ke Bakaren, heingdur, hann ad þvi uppviſs vard, viſt þadan af alldrei beid ſitt Bard. Onaad Kongſens afhender mørgum Æ-feſkard.

Aumka þu Gud minn þann Oædra Lijd, ſem Oked dregur a hverre Tid, og umber ſtundum Olog og Naun, og af illum Her-rum Pinting og Smaun! Of-þreytaſt lat alldrei Ærlegann Underdaun!

Gief oſſ þina Naad og gooda Lund! ſo gietum af þreyd Þiaun-ingar ſtund, allt þar til Chriſtur endar vora Pin, og afhender Riiked Fodur ſiin; ſo einn Gud ſie allt i ollum, hvers alldrei Æ-ran dviin.

Þegnſkylldu nefne eg Þauttenn Brags, þo hann ſie

ſtyr-

styrdur vegnna Okiends Lags. Gud styrke alla gooda Menn; giefe hinum Naud ad leidriettast señ! Eg bid Hagorda i veg fæara Osugmælenn.

Boonda-Bragur.

Um̃ Skylldu Hwsbændanna vid sin Hiw.

Hver sem girnest Husboonda Nafn ad bera, hlijtur sialfur nockud um̃ ad vera: flester taka i Fodur Arf, med Formenskunne Banda og Starf, sem þar til þarf; Fordilld siina framme verdur ad lauta, ef fara skal allt i Mauta.

Ef Stiiremanne Stiornen bregdst i Boda, stadt er bæde Skip og Menni Boda: þvi er sa heppeñ þad hefur lært, þeinkia um ad sier sie fært, og vel vid vært; vijs er annars voveiflegur Skade, og von a Kulldabade.

Flester vilia forda sier frau Villu, so frelsast meige og giete

sneidt hiá Illu; enn sá þarf gá ad sinne Stiett, ad sitia kunne þar inne riett: þvi þung og þiett, er Rádsmenskañ, og Reikning þarf ad standa, af Regeringar Vanda.

Inne eg Tvent sem ad verdur ad geyma, eins og hallded sie uñ tvo Stioorntauma: Samvitska er hid Fyrra frooni frammkiemur hun med sterkann Room, fyrer Drottens Doom; Annad er Mannord aagiætligt hiá Mønnum, sem ilmar af Heidre sønnum.

Bregdst þeim ei sem ber sig þessu ad hallda, Blessan Guds og Fridur um Allder Allda; i Heime gooda Farnan fær; Farsælld hans af Audlegd grær, sem Bu og Bær; Hiu og Børnen hier af liika niota, og Hamingiu alldrei þriota.

Fyrer Siooner vil eg setia hier Husbændum, og sier hverium sem eru i þeim Vændum, hvern-

hvernen heim med Heidre ber, hyggia ad þvi sem skylldugt er, og fallega fer; Goodvilld so hiaa Gude og Monnum faae, og good-um Ordstijr naae.
Enn þo þijke Erilsamt ad bwa, Almenningur maa þvi fullvel trwa, Husstiorn er ein Heidurs Stiett, af Himna Gude fyrst innsett, med Rentu og Riett: Adam Bonde i Eden bioo hinn fyrste, aadur enn Heiller miste.
A ærlega feingnu eiga Meñ sig ad næra: af Adams Slisum meiga þad Bændur læra, ecke er slijkt sem ottast þann, ædsta Gud sem blessa kann, yfer Bw eg Rann; og vera til Frids med hvad sem Hver einn hlijtur; i Himenenn kalla, ef þriitur.
Herrañ Christur Hussfodur ried kalla, þann hærsta Gud sem skapade Verolld alla; opt a Dege einum gieck, ut af siinum Dijrdar Beck, og Folck sier fieck, til Verknadar i Viingards Korne diiru, og Virdum lofade Hiiru.

Hußbændur hier heyred til og skoded, hier er ei til Setu ydur boded, fyrst þad Drotteñ sieckst vid Stiar, footgaungande um þad ad siar, sem Þørf var ar; Gaumgiæfnen þyi giet eg ad Bændum sæme, gott er Epterdæme.

Agta skal mann Ordu sinnar Stiettar; af ølluñ vilia Menn far Tølur riettar; þvi skulu Lyder lata af sier, leida, þad sem Svikum ver, og sanngiarnt er. Ef Skipta viner ad Skylldu sinne giæta, þar skapast eingen Þræta.

J Hußtobluna horfed Bw menn gooder, af Herrans Munne so hier verded frooder. Hvernen heim sem helldur Bw, hæfer ad breita i Ast og Trw, vid hlijded Hiw; hver þad nam til Hagsmuna sier fære, hiner Yngre lære.

Segger vita ad Sio eru Vikudagar; so margt er þad Buendunum hagar, vid losleg Hiw ad lata itie, og liika þoþau mis-

iefn sie, sem opt mai skie: sier hver einn mai siina Byrde bera, enn Sæmd er gott ad giora.

Hiwe goodu Hwsffedur eiga ad unna: Hüru og Ast þo so tempra kunna, ad ei skal Madureñ ad hyllast, Ambautt siina so miog fast, hann liide Last, fyrer ovidurkvæma Afrækt Konu sinnar, Enn Epterlæte hinnar.

Forraida menn skulu Folk sitt ad sier hylla: enn flest verdur i goodu Hoose ad stilla: ærleg Gunst med Sooma og Sid, semur diirleg Bæar Grid, og fagrann Frid; hagar vel þeim hliota saman bwa, ad hver meige ødrum trwa.

Abraham hann unne siinu Meinge, Eleasar var hiai honum vel og leinge; Hundrads kom fyrer Herrans sioon / Hofdingenn med siina Boon, fyrer siukum Pioon; Fræg gaf Judi h Frelse Þernu sinne: festum sliikt i Minne.

~ Med Hugkvæmne og heitum Astar þocka, Hiwenn froom til Goods er best ad locka, so sem froodur Syrach tier: Son minn goodur hlijd þu mier, þad Hrapan ver; Vinnumanneñ Verk idenn og Færann, vil eg þu hafer kiærann.

Hier næst eiga Hussbændur ad veita, Hiwunum Vernd, so nioote þau Friiheita, epter Løgum og Landsens Sid, sem Lyder nefna Heima Frid, og Hussens Grid: i Søk ærlegre sinn frooman Þienara, Sæmd er ad forsvara.

J þai Meining voru Þienarar fordum, og Þernurnar sem saatu ad nedre Bordum, Gridmenn nefnder; greiner Rit, gamallra sem fornt Mannvit, sier færdu i Nyt; Hussbændur aattu ad hallda fyrer þai Svørum, ef Hreckia mættu Pørum.

Samhlioodar þad Syrachs heilum Raidum: Son minn ef þu

þu bliifa villt i Nærdum, Dygg-vann Mann sem þioonar þier, vid þvi ollu sem Oriett er, þu vernda og ver; heita ma, ef hann er borenn aflaga, hafir du þar af Baga.

Bwmans Reglu birte eg þar hina Þridju, Bæar Foolke ad hallda vel til Idju; Erfided heyrer einum Þioon, af Toom læte bæde Hioon, og Hiw sa Tioon: med Verknade sa sem vill sig eingum hylla, venst ad haga sier illa.

Skapareñ siælfur og Skiepnur hans giorvallar / i Skickun þeirre bliifa um Allder allar, settre Idju helldur hver: hvad er annad Mannsens Fior, eda Kosta Kior, enn Andlits Sveite, og einhver dagleg Mæda, eda med Synd ad snæda?

Hermt er þad af Heidnum Keisara einum: hiellt hann þar til siinum Matbords Sveinum, Fidrilldanna ad fara a Jagt, og Flugur ad veida, hans af Makt,

var so tilsagt; Hiegoma spil þad hollra þokke vera, helldur enn eckert giora.

Mateñ þurfa Menn og lijka Kvinnur, maklegur er hans hver sem trulega vinnur: Natturunnar Skaparenn skijr, skynlaust vill ei svellte Dijr, þai Lurgennliir, Mwllenn fordum matte ei Naute veria Mat, þegar atte ad eria.

Matseljurnar meiga ei leingur hiima, Maaltiidar þai liidur fram ad Tiima; Haatta prii-de hentar vel, hellst þeirre sem bakar Miel, og biir til Þiel: Svangur Madur swara bindst ei Orda, þai seint er fared ad borda.

Hreina Fædu a hverium Manne ad bera; hitt þiker mier ecke svarlegt vera, ef oheilnæmt er bored a Bord; Bwrs mai þetta kalla Mord, og falskann Ford; Eim margt er þad sem Mathaakarner lasta, mai þo ei utkasta.

Hiwkrunar mai ei hinum Froomu

froomu ſynia, hrumer þo af Krankleik verde ad ſtynia; good Olmuſa giet eg ad er, Gud ad hafa fyrer Augum ſier, þa adþreyng- er: Lijttſtodduñ ad lykia ap- tur ſitt Hiarta, mun lijtt fyrer Gude ſkarta.

Fimta true eg Forrauda mønnum ſæme, (finnaſt þar til Rok og Heilog Dæme) Stroſ- fun leggia a Straukſkapiñ, ef ſtijrfenn gioreſt Þienarinn, eda heimſkur Hvinn; hliooti þeir ſliikum Hnæſilyrde ad velia, og hart um fyrer þeim telia.

Syrach talar um ſoddan von- da Þræla, ſem menn giora opt i Verkum tæla: kiored er ſlijkum Keiris Hogg, kannſkie verde a þeim Rogg, og Ummboot ſnogg: og er þau raudlegt ef þeir Betrun iauta, af Dogn og Horku ad lauta.

Ei mau Boondenn epter hær- ſta Riette, endurgialda Miſ- gierder og Prette; Lutherus ſo

loflegur tier, lijtt-fallenn til Stioornar er, sai ecke umber; fer þvi betur ad forlijkast vid Meinge, enn swla ecke leinge.

Ef vorer Þienarar vid oss nockud briota, og Vægdar girnast sijdar af oss niota, gaium þess, a Himnum hautt, Herrañ situr og tekur oss þrautt, i sijna saitt; ad Sampionum þo Sulltar eigum Ræde, sinum Þolenmæde.

Hiai Mauttugum Gude Mañvirding er eige, (minner mig ad Postulenn þetta sege,) i hans Auglite er Herra og Þræll, halldenn jafn, sai riett var dæll, og reiknast Sæll: Hardbijlum hefur Herrañ giort Oþægia, sem hinum kunnu ei vægia.

Hæfer þvi ad hepta sijna Bræde, hlioda þañen Syrachs Barna fræde: Olmur Vargur, eins og Lioon, er illt ad vera vid sinn Þioon, eda Verka Hioon: af Osskopanum aungrast Bæar fridur, og er þad verste Sidur.

Husbændanna helld eg Skylldur

du Siotta, Hiw sitt meiga ecke um Kauped pretta: Verka launa verdur er, Vinnu madur sa þioonar þier, og Þrek afber; ecke er syndlaust inne þvi ad hallda, sem ut ber honum ad gialIda.

I Levitanna Løgbok mai þad finna, lifande Gud hann talar so til sinna: ei skallt draga under þig, Erfidis launen vitanlig, og maittu mig, ottast, so ei Ojofnudenn siiner, ellegar Heillum tijner.

Sancte Jacob seger i Pistels Spialle, Svik þau upp til Eirna Drottens kalle, þa Hiwed er sinne Hijru rænt; Hiawik þad þo þikie kiænt, hefur valla vænt, Vidurnefne, i vitru Syrachs Maile, þvi vona eg eingenn briale.

Brooder þessem Bana veiter Meinge, er Boonde sai sem innehelldur leinge, Kaupe þess er vel til vann; vondt er ad bera Titel þann, fyrer Menskañ

Mann:

Mann; hinn mun (so sem hver og einn mai trua) a Herrans Fialle bua.

J Sjounda maata eg seinast greine i Kvæde; siai verda um pad Hussfedgineñ bæde, til Kirkiunnar ad kome Hiw, Christelega Jatte Trw: þvi Sidsemd su, er Gude Dijrd, enn goodu Foolke æra; gott er ad vilia læra.

Vinnuhiwum Valld hafa Bændur eige, Verk ad skipa neitt a Drottens Dege, annad eñ Kyrkiu fara a Fund; fagrann rækia Salarmund, uñ Messustund: Otte Guds er Upphaf bestu fræda, og Andar mestu giæda.

Gudrækniñ a gott til Fyrerheita / Gagner mest ad Himnariske ad leita; hier til villde eg hefde Lyst, Hussbændurner sialfer fyrst, ad kalla a Christ, a Sunnudogum, og sitt Folk med sier teyma, enn sitia ecke heima.

Hel-

Helger marger Husbændur so fordum, høfdu mestu Virdt a Drottens Ordum; siaulfur Abraham sig ummskar, so allt Karlfolk er med hønum var, og þiente þar; Kongsmadurenn med kiæru Folke trwde, og Cornelius hinn prwde.

Lutherus hann las i Hwse sijnu; loflegt er ad fylgia Dæme sijnu. Barnafræde og Bæner skal, Booklaus idka i sijnum Sal, og Heilagt Hial; Giet eg ad sa sem giorer þannig breita, mai goodur Boonde heita.

Lifande Gud (sem Laune rædur Manna) lijte a alla Naudsyn Buendanna, hverra hann þecker Hws og Nofn! hiaulpe hann þeim yfer sallta Drøfn, i Sælu Hofn! Christur sier yfer Kotungs Rauner margar, komi hann oss til Biargar!

Einglar Guds fyrer ollum Boda hlijfe! Anden Helgur forde Stygd og Kijfe! hann utvelie Hiwenn dygg, ad Holl sie bæde

og

og Ærutrygg, enn ecke ibygg; og Yfermenn þau aftter laite finna, enn umbere Klæke hinna.

Bwersidenu Blessan Drotteñ veite, bærelegur so verde Andlits Sveite! Bwksorg take Bændum frá/ Briostrwma hann giøre þá, sem Fienægd fá, aumum Mønnum Ølmusu so tære; af Orde Guds þad lære!

Ord miin sum ef ecke giediast Brøgnum; ofta eg þeir dæme epter Søgnum; laite Bibliu lesa sier, liite a hvert ei samanber, þad sett er hier: meina eg hellst þad mig vid Bændur sætta, og mun so Deilan hætta.

Þriooti hliooti þesse Vers ad sinne, Þegnar fregne Oost frá Fnioskairmynne; sendañ kiendañ Boondabrag, Brager hager viike slag, so liike, i Lag; Hwssens blessest hier med Formenn snialler, og Heidrum Gud vorn aller.

Huskarla-Hagur.

Um Dygd og Hollustu, sem Verkafoolk er skylldugt sijnum Hwßbændum.

Ho mier þrælega leidest, ad þylia Mærdarskræ, eitt siñ eg til neydest, i Orda Smidiu ad gæ; hvert eitt Hiwed mitt, heimtar Kvæded sitt; Konurnar helldur kiætast vid, þæ Kvølldvakañ er stytt; best er ad bregda upp Hlioodum, ef betur lijkar Flioodum.

Noog eru Kijmenn Kvæde, þæ koma þau fræ mier; helld eg fegra Fræde, þar Froodleikur ader; þvi margur Moodur son, mælir og liika Kon, i hæum Schola hef eg ei lært, hier fyrer er ei Von, jeg vite vel hvad hlijder; vorkinne þad Lyder!

Enn so þad eingeñ sege, satt, nie berie vid, ad vite ecke af Vege, vil eg einn goodañ Sid, kieña Hiwum hier; hafed þid epter

ter mier. Til fullrar eignar fæ
eg i Hönd, fagurt Sioonargler,
hollum Heimamonnum, og
hyrum Kyrkiu gronnum.

Fyrst skal Folke kynna, fag-
rann Skopunar Riett:
Verknadur og Vinna, var af
Gude til sett; aidur enn Adam
braut, idia nockud hlaut, po
ain Mædu Lwalaust, laradest
ecke af praut; enn nu er hinn
swre Sveite, Syndastraff og
Preyte.

Ecke hefur eina Rentu, Idian
haft hia Lyd: kauplaust Prælar
pientu; i peirre Fornu Tiid, til
Erils uppfædder, adrer tilkeyp-
ter. Sudur hia Tyrkium so er
nu enn; sama pannen skier, An-
audar Oked draga, alla siina
Daga.

Hiner sem Hyru taka, heita
Frelsingiar, verda po ad vaka,
viist um Annernar: og eru pad
heppenn Hiw, sem heppnast
Manndygd su, ad siin vanda
Verkenn oll, vel med Dygd og
Trw;

Trw; Christur kallar sæla, þat kostulegu Præla.

Po Heimureenn hreckia tryllde (hafa þad marger friett) virde i veslu gillde, Vinnu-manna Stiett; Dijrdeñ Drottesileg dæmer a annann Veg: fyrer vorum Sioonum liited og lagt, liikar honum miøg, hans eru hærre þankar, helldur enn Gied til rankar.

Eru i Guds Auglite, eingeñ Hwſſbondans, Munur, ad minnu Vite, og minsta Pienarans: þvi Fadereñ fyrer sinn Krapt, fyrst hefur bada skapt; JESUS sijdañ (jatum vier) jafnt fyrer badum hast, þegar sem Præll hann reiste, og Pioder endurleyste.

Odrum opt hafa þienad, Agiætustu Menn, sem Gud hefur Lucku lienad, lifer su Minning enn: Esther Ambaatt var, eptera Cronu bar; ur Prældoms Joseph þiadur komst, Praut, til Upphefdar: Miinkun er ad minne,

ne, Madur þo Braud sier vinne.

Einn sat er Idiu haide, ungur Jacob fyrst, frægur ad Forelldra Raude, foor i eina vist, hafde i Hende Staf, a Haudre beru svaf, hiet a Gud, so hønum kom, Himnum ofan af, Vernd, og vard megande, vel i framande Lande.

Hardbiilañ þo hefde Hwßboonda til sanns, sat med Vielum vefde, og villte Kaupgialld hans, þolde hann Skin og Skwr, Skart bar ei nie Flur, so geck nær i Siø ur Þrenn, samt var Dyggur og Trwr; þvi giediadest Gude betur, enn gamla Labans tetur.

Fer þvi vel med fyrsta, fyrer hinn Unga Mann, þegar vill sig vista, velie Nattstad þann, sem Fedgin Froom og Hrein, fysa a Mey og Svein: Bornunum þvi ad bygger Hws, Blessan Drottens hrein, nærst Gudlegum giædum, sem giefast ofan af Hædum.

Upp-

Upptok æ ſkal ſtofna, i Otta Skaparans, enn Ahyggiann ætte ad ſofna, under Skioole hans: gack vid Staf um Stord, ſtydſt vid Drottens Ord; hrepꝛpa muntu Lukn og Lid, liika nijꝛañ Ford, þar med Giæfu giſta, ef giører þu Bæn med fyrſta.

Hier nærſt Hiwenn meiga, huxa eitt og Þrent, Huſsbændꝛur ad þeim eiga; og er það fogur Ment, ad vita vel hvad ber: villaſt Sioon lauſer; mundu allꝛdrei ad Mann ſpillaſt, þo miſꝛboded ſie þier / af Gude goods hver nytur, enn Giølld fyrer Vondſku hliitur.

Ef Yfermenn fær þu frooma, og fiinnre naaer Viſt, þackadu þennan Sooma þiinum Gude fyrſt: i Goſigs Gard og Sal, Giptu ſækia ſkal; af þeim læra margt gott maa, Mannvit og ſo tal; ſa þau Vilkiør virder, um Velferd ſiina hirder.

Enn ef Hiwed hlijtur, Hwſſꝛfodur Omilldann, þiggur Vanꝛda

da og Vijtur, enn Vilkar Ogoodann; þad er Reynſlu Raun. edur riettlaust Synda Laun: Þolenmædeñ þeinke eg beſt, þeſſe bere Kaun; og Bæn til Drottens bæter, Bol, ſem Manneñ græter.

Hvert ſem hæga edur ſtyrda, Hwsbondenn ber Lund, Yfermann álltu ad virda, um Hiá viſtar ſtund; þad er Skyllda þijn; þecktu Rádenn mijn: þvi Poſtulenn hefur Paull þad kiendt, i Piſtels Rædum ſijn, Hiuum Heiller þrottne, ef Heidran ſijna ei Drottne.

Hiá Malachiam ſo mæler, Miſkunarfadereñ: Þioonar þijder og dæler, þiera Herra ſinn. Agar af þvi brá, Ambátt Siñes há, ſijna Matmoodur Sarai, ſier ovirdte hiá, ur vænnre Viſt hun flijde, og var þad lijtel Prijde.

Strákar opt ſig ſtáta, ſtor lynder med ſann, og ſegia ſitt ei láta, Svar vid nockarn Mann;

Drambs

Drambs þar darlegu Ment, Dioſullenn hefur þeim kiendt. Honum ſockte Hrokeñ fyrſt, hefur hann fleire brendt; Eins ſar ei vill faraſt, Offtæked mar varaſt.

Hinn minne Madur ſkal ſtilla, Muñ vid Husboondañ; Forackt ſer honum illa, og Fors vid Ædre Mann: ef Hvirſle er hærre Tar, hitt ſer betur uppar; ſialf Natturan ſeger til þeſſ, ad ſoddan ecke mar, Ofdramb eingann hæckar; Audmykt færre læckar.

Annad eingu ſiidur, Audſveipne eg tel; Skyllda er, Skaparenn biidur, ſkartar a ollum vel; þo ei Þienurum ſiiſt, þegar hid ſama er viiſt, ad Hiw vid Bodum Husbondans, hygliuſlega ſnyſt: enn Teikn er a þriotſku Þræle, Þverwd og Mootmæle.

Poſtulenn Paull i þremur, Piſtlum hefur þad kiendt; Sancte Petre ſemur, um ſomu ad ſkrifa Ment: fyrer utann Agg og Þrett, ſkal Undergiefen Stiett, hlyda ſiinuñ Huſbændum, hef-

ur þad Gud tilſett, med Svinnu og Sidſemd gooda, ſvarlegt ef þeir biooda.

Giediaſt Gude ſonnum, Gof-ug þeſſe Dygd, Hugþæg helſtu Monnum, Heims um̄ alla Bygd; þeim þo þorfuſt er, ſem þennan̄ Mannkoſt ber; vid eing-ann nema Andſkotann, illa kiem-ur han̄ ſier, ſem Raad ſitt vel kan̄ vanda, med vidraadlegum Anda.

Heilog Ritning hæler, hollum Þioonum tijdt, og þeim ut miked mæler, Miſkunar Verdkaup frijdt: Hundrads Hofdingians, Hird var ſo til ſanns; ſooktu Oſ-nu ſvaralauſt, Sveinar Lauſnar-ans; Kierenn i Cana fylldu, Kiørner i þai Skylldu.

Bleſſad Hnoſſ og Hauſa, er Hlydnen riett kollud, ædre enn Alltaris gaafa, aluitur ſo Gud; enn Þraalyndann Þriot, þvert mai hier i moot, graalegann kal-la Gudniiding, Goda fremur hann Bloot/ ſem reiknaſt Galld-ra glæpur, Giorniingur ſaa er grœpur. Þioon

Hioon ustan er hid Pridia, þarf er ollum su, hlioota Hiw-enn ad idia, heimtar þetta Bu; Konst og Proott til þarf, ad þrey-ta daglegt Starf; Fasteign þeir-ra frai eg ad sie, sem Fie taka ecke i Arf, hier med Heill og Æra, a Hand biørg sig ad næra.

Med Vinnu verdur ad borga, Verkmadurenn sitt Braud, hin-um sem hann forsorga, og hafa þar til sinn Aud. Hier med hure Droott, ad Heilsu og Liikams Proott; sialfur Gud þvi lienar Liif, enn lemstrar ei med Sott, ad Firdar ei þess freiste, ad for-smai siina Hreyste.

Enn hver sem erfidar eige, og i Omensku leggst, sefur a Sumar dege, seinna meir hann hrekst, ut a Vonarvol; Vesæll kannar Vol; so hefur vitur Salomon spaud, ad sair mune þeirra Kvol, sem leidre Lete unna, og laitast eckert kunna.

Pad Fioorda af Heima Hiwe, heimter Ysermann; þy-

ker þarft i Bue, og þad er Holl-
ustan, sem Tioone og Vansa
ver; Vitur og Heilnæm er; af
Ást og Trw vid Ysermann, af-
laga hvad sem fer, aptur i Veg
þvi viikur, Vin sinn alldrei svijk-
ur.

Nabal illur atte, eiñ so holl-
ann Þioon, er varla vita matt-
te, Voda Huss nie Tioon: Hus-
frw hermde i stad, Herfør Garde
ad; þvi Svijdijngur hafde sagt
þvi Nei, er Sonur Jesse bad;
var þvi Bane bwenn, ef bætt
hefde ecke uñ Frweñ.

Svinnur Syrlands Kappe,
so fann Heilsu boot, var þad hellst
ad Happe, honum þiente Snoot,
komeñ af Israels Ætt; uñ þad
fieck hun rædt, ad Siaandenn
munde i Samaria, Siukdoom
hans fa bætt; Sveinar sögdu
ei skada, sig þo gierde hann bada.

Hofum vier hier fyrer Sioon-
um, heilnæm Dæme tveñ, hver-
su af hollum Þioonum, hliota
Ysermenn, bæde Lucku og Lid,

liika goodañ Frid: Gud giæfe eñ ad hefde Hiu, so heidarlegañ Sid! munde Husstioorn hressast, og hverutveggiu blessast.

Labans Goots sig grædde, gloggt a medan pad, Jacob froomur fædde, hans Fe og giætte ad; hins sama vard og var, vitur Pothip-ar, ad fylgde Josephs Verknstioorn viist, voxtur Audlegdar; urdu og Fedgar friider, fullmegande um sijder.

Giefst opt Giæfa pannen, Guds fyrer dygdug Hiu; blessar buande Mañeñ; og borgar holla Tru, pioonum eptir-ai, upphefiande pai, so Giptu frægre, Grooda Fiair, og gofigum Ordstyr nai: Salomon petta sannar; sierhver froomur kañar.

Enn Augna-pienareñ ille, er utørmunar Mein, vid Hwsbændur sem Hylle, hefur i eingre Grein; miked er Biargar Bann, ad bua vid Otrwann: pvi alldrei er Von hañ sitie a sier, ad sviikia

kia Einfalldann. Skade er ad puſſlegum Þræle, og þo hann nockud kiæle.

Fride Folkſins ſpiller, falſkur Underdam; allskonar Hrecke hyller, Hvinſku, Lygd, og Ram: þo Svør hans ſieu bliid / og ſyneſt trwr vid Lyd, af Otta er þad eñ eingre Dygd; uppkoma Svik uṁ ſiid: dylſt fyrer Drottne einge, þo drage a Taular Meinge.

Soddañ Þienare ſvikull / Ziba fordum hiet, var hann Boda hvikull, vid Mephiboſeth; Judas liek af Lyſt, lymſkur forried Chriſt: þad odyggva Þræla Kyn, þeſſuṁ vidlíkeſt, ſem fara framm þvi verra, enn foracta Bod ſiins Herra.

Þeinke nu Þienarar Froomer, og þarflig Vinnufliood, ad fyrgreint **Fernt** þeim ſoomer, ef faiſt ſkulu Launeñ good; **Heidur** og **Hlydnen** ſterk, hier med **Dagleg Verk**, heiter Fioorda **Holluſtan**, hun er tru

og

og merk: Christur þegar oss þiente, þessu øllu nente.

Heidur hann nam veita; og Hlydne Ædre Stiett; um̃bar Andlits Sveita, (aller hafa þad friett;) voru Svik til sanns, siist i Munne hans. Læred af mier (Lausnarenn qvad, Liufur / til sier hvers Mans) Heilagt Hugar Agiæte / og Hiartans Lijtelæte.

Er þad nu ei Æra, ad idka þessa Ment, lifa vid Lund hoogværa, fyrst Lausnarenn hefur þad kiendt; um̃ Naudena vera so viss, vandra i Footspor Christs, ad Fiolsinnudum / þo vinne vel, vondur þyker Hnyss, þar sem Þegniñ glade, er þeckur i alla stade.

Ein þo ærlega Svinnu, Undergiefne og Tru, virde ei Menn, nie Vinnu, vid siin Skylldu Hiu; sa sem situr hatt, sier a lagt og smatt, umbuna mun alla Dygd. A Fædingar Natt, med blessudum̃ Blooma sonnum, hann birtest Smala mennum.

Guds Son goodann Hirder, glooſar ſig; þvi hann, Underdaun ovirder, alldrei Trulyndañ, vid Voſt i vondre Spior, þo verde ad ſkiila ſier; a Innra-mannenum er þad Skart, ſem Auga Drottens ſier; Madurenn þienuſtu þiggur, enn þad ad meining hyggur.

Þa Riettarenn Reikning helldur, og ranſakar ſiin Hiu, og Ærlegum endurgielldur, epter Dygd og Tru, med Avarps ſætum Soon, a ſiinum Dyrdar Throon, Allsvolldigur ſo inna mun: Eja goode Þioon, vel tokſt Vinnu ſmærre, i Vegſemd ſit nu hærre.

Enn Þræll ſem Fe-pund falde, ſøgur nidur i Jørd, og Andſvør epter ai vallde, Eigandanum hørd, vard fyrer Herrans Heipt, og hønum niduſteypt, i ytſtu Myrkra Oop og Vein; illa var þa keypt. Gud oſſ goodur forde, grimmu Reidennar Orde!

Hier siai Hiwenn illu, hvers þau gainga a mis, ef raska i vondre Villu, Viela og Prailyndis, eru Lot og Leid (Loddarar take sneid) Sem hallmæla siinum Hwssbændum, ho hafe þau litla Neyd: kiemur þar opt sem kallar; Kiorum sliikra hallar.

Daud er best ad drygia, Dæmenn elska good; Ódygd alla flya, eins fyrer Menn og Fliood: ef ein hver afvega fer, aptur siaie ad sier, hrædest Gud og hyllest Menn, þad Heillanna Upphafer, hepte Hond og Tungu, hrinde Sinne þungu.

Gud til styrke Gooda, grandvarlega ad siai! lære liitel frooda, so Leidrietting meige fai! þeim sig misgai miog, mide ai riettañ Veg! Daindis foolk og Dygdug Hiw, Drottne befel eg! nemur sai nockur Fræde, sem nenner ad læra Kvæde.

Heyrenda-Liood.

Kvæde um̃ Guds Orda Rækt, Prests-skylldur, og Kyrkiu Hæfersku, som Søfnudurenn er skylldugur um̃ vegna Dyrdar Gudlegs Nafns.

Kyrkiu børn mijn komed good, kienna vil eg ydur, Viisindenn, svo verded frood. Væn̄re er øllum Peniinga Siood, Otte Guds og Æruprýddur Sidur.

Læred ydar Sooma ad siau, Sauder Guds hie heited: Hirdarar eiga gløggt ad gau, so goodu Høglende ei viiked frau: sælir erud ef soddan Vitsku leited.

Læresveina Lansnarans, lyse eg ydur vera og Aheyrendur Orda hans: Æra er sierhvers Christiens Mans, Naum og Skilning nockurn med sier bera.

Hærsta Guds erud Heimamenn, Hiw og Bordsfolk lijka; hverium Braudbiit Hus Løgen̄, hæfde ad geima fyrr og en̄, so Virdt kome fyrer Veiting æru riika. Hier

Hier nærst ydur herma vil, hvad Huss-Taflañ mun greina: i þriai stade þau skiptast Skil, sem skylldest hier ad laxta til, vid Kyrkiu, Prest, og Kieñinguna hreina.

Heilog Kyrkia a Heimtur tvær, ad Hoop Christenna Beima: su Fyrre ad Hwss Guds vitjum vær; vera skal eingenn Sooknarbær, a Sunnudogum ad sitie aller heima.

Logskil þesse Herrans Hws, heimter af ollum Mennum. ef Hugurenn vor er hier til fws, hefur Gud medañ Ummsioon Buss; minne liggur Magt a odrum Onnum.

David Gude liikur i Lund, liet þad af sier heyra / ad siin være Ooskastund, ef hann næde Kyrkiu-fund; eins og hann Þorf a eingu hefde fleira.

Mesta Glede mier er þad (mællte hann odru sinne) nær einn Vinur i nockrum Stad, Naudsyn þar fær Amailgad:

H 6 hverf-

hverſum Brædur ad helgu Drottens Inne.

Ef til Kyrkiu attu ſkamt (Omak þitt er ad minna) lat þier vera þad tüdt og tamt; trwe eg annars kvede ad ramt, ef langt ad komner leita Preſta ſinna.

Enn ef Laung og liika Ogreid, liitſt þier Ferd til Meſſu, Hugurenn ber Mann halfa Leid, Hollde ei vorkienn ſlika Neyd; Salar Gagn lat ſitia fyrer i þeſſu.

Langa Reiſu dyrdleg droo, Drottning ſunnan af Froone, latteſt hverke at Laid nie Sioo; Lofleg Fiiſn þar underbioo, Fridarens Spekt ad fa hiar Salomone.

Vandra giordu Vitriingar, Veralldar langt ur Auſtre, til þeſſ liuſer lendtu þar, ſem Lioosed Heims upprunned var; tolldu ei Spor, i Trwnne geingu hrauſter.

Bleſſad þetta Omak er, ad idka Kyrkiu ſiina; enn heima faſt-
ur

ur a Helgum ber, hrooplegt Teikn i Enne sier: Gergesenus giæta verdur Sviina.

Lögleg tek eg Forfoll frai, er finna Affsökun rietta; hittast munu þau harla fai, ef Heilsubrestur ei striider ai, laitum Dul i Diorfung oss ei pretta.

Annann Riett eg reikna og tel, sem rentar Guds Mustere, ad Kyrkiugaunguna krydde vel, komendur fyrer utan Viel, Hreinhiartader Hræsne ei med sier bere.

Þai Erendeslokeñ ei faist good, onyt telst su Reisa: Ogunst Drottens ai sig hlood, innan Kyrkiu sai sem stood, fullur af Drambe; fiell þvi yfer hann Hueysa.

Guds Hwß helld eg Gridastad, gott er þar ad finnast, skvalldurs laust ad skiliast ad; enn skomm er ad geysa ut ai Hlad, ai helgum Dogum, og Hugmood ai ad minnast.

Vid fylgiara siina Frelsarenn

kvad / Fridurenn sie med ydur!
Gydinga hauttur þvi er þad/
þyckiur vekia i Helgum stad;
Gey og Urr er grim̃ra Hunda
Sidur.

Brullaups Sal eg bloomlegan̄ tel / blessad Messu Inne;
med Fridar Sattmaila fogrum
vel, fullgierer þar Emanuel,
Hioonaband med helgre Christne sinne.

Kyrkian er ein heilog Holl, i
Herrans Naadar Riike; Gierseme hennar eins eru oll, ut maila
fyrer oss Brot og Spioll, hins
minna Heims, sem Meistara siins
var liike.

Skiirnar Fontur og Skrwde
Prests, Skripta diirdlegt Sæte;
i Koor er sunged Kyrie Vers,
Kyrkiu Mwgurenn svarar til
þess, Amen, (Jai) med Andvorpun og Kiæte.

Af Haistool skiedur hinn helge Lestur; og hreinu ai Guds Alltare, Braudfat stair og Bikarenn bestur, berger þar af Christi
Giest-

Gieſtur, bleſſar Preſtur, enn bidur fyrer ſier Skare.

Gieſtabod eda Gillde ſliikt, ei gieſſt i Koo:ga Hølluṁ, ſem himneſkum ſie Heidre viigt, Hiartans ſætt og bloomariikt: Lof ſie þeim er liena vill þetta øllum!

Sidſeme er i Hoofum hent, hverſu miklu fremur, i Guds Hwſe, þar Gott er kiendt, ſſo gleimeſt ei ſu himneſk Ment? vel er þeim ſier væna Hegdan temur.

Lioos þitt ſkiina lattu þar, Liider ſo þad ſiaie; Heilagt ſie þitt Hugarfar, heiløg Ord og Giørdernar, i heiløgum Stad, ſo Heidran Gud þinn ſaie.

Preſtſkylldur eg Fioorar ſinn, fraṁ ſem nu ſkal ſetia: Kieppſtu ad hafa Kienne-maṅeṅ, Kiærann eins og Fodur þinn, til Ovilldar vid hann eckert lat þig hvetia.

Heidur legdu honum til, Herrans Bodords vegna; þetta

Tvent

Tvent eg þig aiſkil, Þrennum Gude er ſliikt i vil; Embætteſens Æ ru verdur ad giegna.

Ef holldlegur Fader ad oſſ ai, Aſt og Heidran bæde, ſem kraunk Naittura er komenn frai, og kiotlegt Edle er byr oſſ hiai; þo er ſu Skyllda ſkrifud og ſett i fræde.

Nu mai Sailuſorgarenn ; ſannur Fader heita; fyrer hans Leſturs Lagnadenn, lagaſt Endurfædingenn: Sonarleg Atlot ſoomer honum ad veita.

Naimsmenn fordum nefnduſt þraitt, Nidiar Guds Spaimanna, þar þeir hofdu i Heidre og Saitt, helga Fedur og uñu daitt, eins er ad merkia ai Ordum Poſtulanna.

Þai Eliſeus ſinn Laivard leit, lyptaſt haitt frai Jordu, ſiin hann Klæde ſundurſleit, Sorgenn faſt ai Hiartad beit, O miñ Fader! af Angre mællte hordu.

Sancte Paull i ſiin hefur Brief, ſett þai Glooſu viida: Sonakorn

korn miin hveria eg hef, hiart-
kiæra fyrer utañ ef, fædda eg
ydur fyrer Gudspialled bliida.
Hver sem Fodureñ foragtar,
med Forse og illum Vilia, verdur
sa til Vansemdar, Vondum
Mæler innsafnar: um Andlega
Fedur eins ma petta skilia.
Sama kienner Syrach hier:
sannañ Gud skallt ottast; og
hans Presta hafdu hier, i Heidre,
so sem skylldugt er Lærdooms
Stroffun, lat hier alldrei pootti-
ast.
Sendemadur sem Brudgum-
ans Boon, bar til Festarqvinnu,
og vors Ástvinar er parfur Pio-
on, pess og heñar giediast Sioon,
sem til er sendur; ef tekst honum
allt med Svinnu.
Nu er Saalusorgareñ Sende-
madur hins Hæsta; sa Fridar
eingill Fognudeñ, fer ad biooda
hvert eitt sinn, Bresbere Riettur
Brwdgumans Tignar stærsta.
O! hvad friider Fiollum a/
Fætur peirra eru, sem Fognud
boda

boda og Fridēn tiai; fagurlega
liitst ai þai, Ond graatlegre i
Eymdardalsens Veru.

Enn sai sem Brief og Sende-
mann, siins Konungs ovirder, eda
Astvinar, hvad skier hañ? heipt-
ast þeir vid Giörning hañ, enn
sannræninguren sig Vinaattu
firder.

David kongur hefnde af Heipt,
ai Herrum Ammorita, hans
sem Pioona høfdu sneipt, og
heimskulega vid þai keypt; ad
hafna Goodu, enn hier fyrer
Naudu ad snyta.

Heiptug mun þai Herrans
Magt, vid hveria sem ecke sæta,
hans Pioonum, vid hveria sagt,
hefur hañ so: Ef Menn Foragt,
veita Ydur, verda skal Mier ad
mæta.

Moisis Syster Maria, fyrer
Mootþroonn honum siinda,
veiktest skioott og vard Liik þrai,
vorkyntist vid Hormung þai.
fleire lesum vier Presta Hatara
piinda:

Guds

Guds mann nockrer Gaarungar, gamlañ nefndu Skalla, Eliseum, enn ad so bar, Igultannar komu þar, af Drottens Hende, og draɥpu þai Gicke alla.

Hier i moot so Herrañ tier: Hver Prestmañe gooda, Astar Vidtekt audsiiner, andleg Laun ur biitum ber, enn Guds Ords Þienara Gagnlaust er ad hniooda.

Þiin Skyllda vid Þiingapreſt, Þridia er ſu, eg Inne, Gior ei at þeim Giolldum̃ freſt, ſem Gud vill honum̃ tilleggeſt, vel honum ei þad verſta ur Eigu þinne.

Guds er Skipan Gomul og Ny, goodur Paull ried inna: ſai ſem Ordenu erſidar i, uppbere ſiina Hiiru af þvi: Verka Madur er verdur Launa ſinna.

Leidtoge ſai off viiſar Veg, Varnar Tioone og Follum / ſiydur þai, ſem ſtumra miog; Stioorn hans þyker Nytſamleg, farlama

ma og framande Moñum ollum.
Soddan Leidsøgn lienade hier/ Lesare Gudspiallanna; Christnennar hañ Auga er; undan hier hañ Liooséd ber, goods er verdugur Greide-Fylgdar-maña.

Enn hver af noogu naumur er, og nüidsklega gielldur Preste, tæpt utstikar Tiiunder, treglega ai hans Naudsyn sier; af Alnum þess sier einhver skamtar Neste.

Fiorda Skyllda su vor siest/ sem til eigum laiita: sier hver vid sinn Sooknarprest, sege, þo hans vite Brest: Hylia skal eg og hroopa i eingann Maita.

Aller erum vier alner i Synd, eingeñ Madur aiin Lijta, vor Edles Art frai Æsku blind; a oss berum vier þessa Mynd, eins Prestarner under Serctnum hviita.

Gud hefur Meñ til Syndugasett, siinum Mokum ad kienna; um eingañ hofum vier einn þad friett, ad alla Hlute giorde riett:

riett: med Skynsemd þarf ad
skoda Maulstad þenna.
Einn kann segia: mier þad
mau, sem miinum Preste ad brei-
ta; Bernskur er eg honum hiau,
ef hañ Illt lætur til siin siau, hvar
fyrer skal þau Hlydne hans Ord-
um veita?
Ansa eg til þess: Eingenn er,
Af sokun fyrer Gude, ef Riett þu
veitst enn Raungt giører, þo Ras-
an Prests þu auhorfer; Vol er
hiau honum ad bliifa i osøgnude.
Pharisæanna (Frelsarenn
kvad) fylged Ordum goodum,
Moisis þau þeir standa i Stad,
eñ Straukskap þeirra ei hafest ad
Illur Saul af Anda spaude good-
um.
Hver sem ecke hneixlar sig, au
Hegdan annara Manna, Sæll
er sau: eg sege fyrer mig, þo sie
miin Breitne Orielig, I Guds
miins Nafne Glæpe eg ølluñ
banna.
Enn so sem Noa syner tveir,
Sem og Japhet giørdu, blygdan
Fod-

Fodur siins byrgdu þeir; bauder i Stadenn meir og meir, blessader urdu, bæde af Himne og Jordu.

– Þiins Skripta-fodur skalltu eins, skyla Misgiorniinge, og bidia Gud um Boot þess Meins; Blessan Christi Sendesveins, so hriine a þier a Heimsins effta Þiinge.

Guds Ords Kienning Helg og Hrein, heimter skyldu Þrenna: fyrst, ad Eyru sieu ei sein, a sæta ad hliida Lærdooms Grein: Trwenn mun af tryggre Heyrn upprenna.

Miiner sauder (Messias tier) minne Roddu hliida; item hver sem hefur hier, Heyrande Eyru, lære af mier: med Ordenu kiemur Andagipten friida.

Einn kann segia: eg vel kann, idka helgan Lestur, þo kome eg ecke Klerks i Rann (kalla eg mier þad liited Bann;) a eg nu Bækur eingu siidur enn Prestur.

Hier

Hier til svarast: Heilagt Mail, er heyrt/ enn lesed, skyrra; nær mun ganga Giede og Sail; i Guds Ordum er eckert Tail: finst til Dœme fornt, og annad niirra.

Blalendskur af Lestre liitt, lærde i Kierru sinne, enn sem heyra fieck hann friidt, Philippi Mailtæke nytt, truadur vard, og tock vid Vatns skiirnenne.

J Annań Maata er þier skylldt, Orded Guds ad læra, ef þinn Gud giorla þeckia villt, so þrennan faaer ad þier hyllt, hvar ad þiin er Heill og eiliif Æra. 6

Hver sem geimer Guds siins Ord, grandar honum ei Daude; faaer er frij vid Sailar Mord; situr æ vid Drottens Bord, i Lioose skiæru, og lifer a Himna Braude.

Mooder Drottens geimde Good, Gudspialls Ord i Hiarta, eignadest hun þar sætann Siood, samanbar þau og var þvi Frood;

Bloome

Bloome sai mun best fyrer Drottne skarta.

Hid Pridja heimter Kienning klaur, ad Christnu ollu Meinge; ad sier hver breite siid og aur, so sem i Guds Orde stalr, liggur þar vid Lausnarans Vinfeinge.

Hinn Helge Jacob hefur so sagt: Heyrarar skulud ei vera, Ordsens, sem fyrer ydur er lagt, einungis; þvi stærre Magt, liggur ai þvi þier læred vel ad giora.

Kienne ydur* þessa gløggt ad gai, Guddoms sætur Ande, og verke med ydur Vitsku þai, vilia Guds ad stunda uppai, so ydur hverke synd nie Plaiga grande!

Sende eg Greindann Sida Ood, Soknarfoolke miinu; þad Heyrenda heite Liood; hier af Menn sier drage i Siood, bæde Fræde, og Boot ai Raide siinu.

Klerka-Titta.

Um þad hvernen Prestarner skule

le vanda sitt Framferde, Lær-
doom og Lifnad.

Kiærer Brædur, heyred hrei-
na, Hl. Anda Aminning,
sem eg vil tia, med hverre giora
hann vill eina, Hiortum vorum
Uppvakning, og Lærdoom liä;
hvernen þeir sem Liooß og Lykla,
Liifsens bera, og Umbod Christs,
Abyrgd hafe meira, enn mikla,
meige þvi gä siins Embættis.

Rädsmadur hver þarf vel ad
vanda, Verkstioorn alla, og siina
umsioon i settum Stad; so Reik-
niing kunne riettann standa, og
reynest Trwr siins Herra Þioon
þä hugad er ad: Heidur og Um-
bun hver einn þiggur, af Hærst-
um Gude, er þetta tekst; enn
Svikarans Liif og Sæmd vid
liggur, sä i Kvaler burtu hrekst.

Overduganu og alliitt frood-
ann, eg med kienne Veikleik minn,
umm vandt ad tia; þar fyrer bid
eg Gud minn goodann, ad giefa
hier til Anda sinn af Himne hä,
Mier og Ydur Brædur bliider,

ad besta rækium Æru og Trygd;
so fauum Laun og Frægd um síd-
er, síñunst glader i Himna bygd.
Sancti Pauls i Sendebrief-
um, er Sidaform eins Kienne-
mans fyrer siooner sett; ef þeim
Speigle Gaum ad giefum, og
glögare Meining Postulans/
þau rötum vier riett, Beinleide/
sem gott er ad gainga, Guds og
Manna Vinfeinges/enn villunst
ecke um Vegu rainga; veite oss
Drottenn Raad til þess!
Ef girnest nockur Guds Safn-
adar, Giætslu ad hafa, allgott
Verk sau underbindst; til audrar
Sooknar, ellegar Stadar, O-
viigdum þvi riett er Klerk, sem
Rielegur finst, ad biooda sig, og
þar ad þioona; þo ann Kapps og
Mwtu Fiaur: þvi hvers Manns
Happ og heilla Crona, i Hende
og Forsiau Drottins staur.
Helgrar Kyrkiu Hyrder ein-
um, hæfer ad vera fyrer utann
Last, og Hrekia Haud, ann Hneck-
ingar Æru hreinum; so au hann
mei-

meige ei beviisast, nein dock Odaud. Merkrar Tiwar Mæle-bæde, myndadur epter vera skal hans, Lærdoomur og Lisnadur bæde; Lofstyr er þad Kieñemans.

Aliga fullt af Oklarendum, annara Fleckan hverke kann, nie siaalfs ad siaa; ef otud er Hendin i Saurendum, ei hreinsar hun Vorgugañ, þad merkia maa; sie Kaamadur Klerkur af Lytum, Klæker blinda Hyggiu-rañ, so gaaer ei vid Vondsku og Viitum, vernda sig og neinn annañ.

Saa sem gooda Sidu kiende, siaalfs þo nidur Hegdan laut, til Hneiyxlunar; hvad med klaare Hægre Hende, hreste hann vid, þad Vinstre braut, su vorgug var: Hverfusteine hann er liikur, hver sier eyder, eñ skierper Staal, odrum þienar eñ sig sviikur; Esau Hend med Jacobs Maal.

Eins og þeir sem Ork fyrer Noa, uppsmiidudu, þientu odrum med Hagleiks Hind, eñ drucknudu midt i diupum Flooa; þvi

Drottens ſættu ei Heilrædum, ſo ſæe vid Synd: liikt er ſliikum Liooſberendum (leſed hefe eg einnen þad) vid Vørdur þær ſem Vegfarendum, viiſa Leid enn ſtanda i ſtad.

Viigt og helgad Vatu med Orde, vegleg er þeim Skiirnar Lind, ſem þar i þvoſt, truudum hygg eg Topun forde, tekur dauda ur Erfda Synd, þañ illa Okoſt. Stundu ſiidar ſteipeſt nidur, ſtrakleikenn ef Preſtureñ er; þo margra ſie hann Maila Smidur, meigeñ Foragt ſteyper ſier.

Eigeñgiptur eiñre Kviñu, Andlegur ſkal vera Mañ; þad Lækning lier, ef hañ ei med Sid og Sviñu, ſitt Hreinliife geima kañ, ſem gloggvaſt er. Spaameñ bæde og Poſtular pruder, i Pryde hielldu ſiinum Hag, ad una ſier vid Egta bruder; enn þockaſt þad Gude i Dag.

Sidgoodur ſkal Siaianden vera, ſo ſem ſkipar Guds Logmail, og Maña med: Hautta
ſkipte

skipte hañ ai ad giora, Hogum siinum, fyrer utan Brial, svo Athæfed, Hentugleikum hæfa kuñe; vid hvern hañ ai i Stad og Stund, vel hagande Hond og Muñe, og Hegdan sinne ai alla Lund.

Trulyndur i Skape skiiru, skal Prestmadur og Giedhoogvær, med liufre Lund, ajn Haturs og Osundar Syru; uppai þad hañ sie þeim Kiær sem þurfa hans Fund; þo gremiast meige, Gied skal stilla, uñ Guds Mailesne er allt annad, Fiærmælenn þau fara honum illa, og frauleitt Skick i sierhvern Stad.

Hentug er þad Hautta priide (Heimskra Maña Areiting þo klappe kallt) ad Presturenn helldur lijtid liide, enn Laga krefie og stefne Þijng, fyrer Atvik allt. Med Hoogværd sæmer honum ad giæta, hversu Christur og Postular, helldur villdu þeigia eñ þræta, þo tilreitter Ofridar.

Hylle og Spektar hæfer ad

giæta, honum sem Fridarmerk-
ed ber; at Mannamoot, gioraſt
mat hann ei giarn ad þræta:
Gambur vekur upp Ovillder, og
Haturs Hoot, hvar vid Paulus
Preſta varar: pryded ydur med
Eindrægne, eins og ChriſtsEpt-
er fylgiarar, og andleger Menn
i Fyrndenne.

Utbod mat ſat alldrei ſtunda,
nie Orlog nein, ſem bodar Frid og
ſialfs Guds Sattt. Lyder hlacka
lütt til Funda, Loſak Klerks,
ſem riiſur Grid, med Grellſkap
grattt. Bæn og Pol eru betre
Verjur (Bibliugreiner ſlat af
Synd (enn Hogg og grimmar
ordaE.iur; ecke at þad vid Saud-
arkind.

Vidfelldenn og Vingiarnleg-
ann, Viisdooms-giæter, ſig ſkal
tiat, vid ſierhvern Mann, Raun-
goodañ og Reidetregañ, eñ
Rembelæte ſier i frat, ſkal hrinda
hañ, ollu Goodu æ viikiande; O-
meinſamur Groñum ſiin, at hæg-
ra Veigeñ hvad virdande: Hegd-
an þviliik fagurt ſkiin, Gieſt-

~ Giestrisnin sem giører ad hyſa, Guds Vi ſlinga og framande Menn, ſkal pryda Preſt; Kiær-leiks Verk ſo kunne auglyſa Kie-mur ai motte Umbun Tvenn, fyrer utan breſt, Hylle af Gude, og Heidur af Monnum. Helgur Abraham og Loth, og Eckiur tvær med Sooma ſonnum, ſagdrar Rauſnar hofdu Not.

Abatagirnd og Auraſyke, Andſwlt giører Ryckte Preſts, ſo kieñer af Keiñ, ef haun Mwtum epterſniiker, og Embætte ſitt hefur til þeſſ, ad ſafna Seim, Ær-legañ Koſtnad i horfande. Er Bloodſugum ſkylldur ſai, ſem alla hlute er addragande / eñ ecke tiimer af nockru ad ſiai.

Fiaır Agirnd er alls hins illa, Underrott og Saular-prai, ſem bruggar Bann, Afguda dyrdkun, og eitrud Villa; eingenn þioonar Gude ſai ſem Aurum añ: Jſcharioth þvi Galgann giſte, hann gaf henne rwm i Brioſte ſier. Margur þad fyrer Mammon

miste, sem meira og betra enn Heimureñ er.

Hugsvinnur þarf Høkla Meidur, so Hwsstioorn kuñe, og þeirrar riettu Reglu og Raad; þad er hans bæde Heill og Heidur, Hvervetna þad takest riett med dyrre Daad: þvi hvernen mai sai Guds Hwss geima, og gagnast ødrum ut i frai, sem siñulaus er sialfur heima, og sitt Gagnlætur fara sem mai.

Bookaruñar bliider hlioota, Børn siin hafa vel-ogud, med Virdta Hautt; Ment og Hirting mai ei þrioota, ad Moñum hlyde, og ottest Gud i Æsku brautt: þvi ecke er Von þeir Rønd vidreise, ad rietta sidu Christneñar, ef Ungar þeirra i Agaleyse, uppalast til Vansemdar.

Hirdereñ skal med Vareygd vaka, Varga Ahlaupe forda Hiord, þad frekast mai; sem Vokumeñerner trulega taka, i Turnum uppe ai Borgum Vord, so Fiandmeñ fai, eckert Fære folk ad

ad ræna, þo feste Lydureñ Nætturblund: Andlegra er þad Jdkun Bæna, uñ Athugaleyses Hættustund.

Kieñinga samur verdur ad vera, og vel-leseñ i Guds Ritninga Greinum sia, sem Prests Nafn vill med Pryde bera, og Predike hreina Utlegging yfer Efne hai; so Logmals Riettur og Gudspialls Giæde, greinelega frañsetiest, og sundurlidud Fridarens Fræde, farkuñigum iñrætest.

Nynæmiñ yfer Naudsyn rietta, niöosnande um Efne hai i Lærdooms List, framar eñ skipar Skylldan setta, skal sig ecke Prestur tiai (þvi Menn hafa mist/ opt þeir ed villdu eptergiina, Afhallds frægdum laungt yfer Hoof) Vited bæde og Virding sina; Vogun su er allt forgroof.

Viigder Menn hafa Vanda tveñañ, (velgiord hver sier finnur Stad eñ hnecker Hefnd) grandvarlega ad Giora og Kieñna; af Guds Eidsvornum heimtest

eſt þad, ad Heit ſieu eſnd. Saulna þar fyrer Sorgarar heitum, Sæmd vidliggꝫ ur ellegar Giolld; Daueus eigum vier Dreyra heitum, Drottne ſvara, ef vor eru Volld.

Vier af Drottne erum Vardmeñ ſettꝫ er, hañ vill vier berum Erende ſijn, frañ ottalauſt, med Amiñingum, allar Stiettꝫ er, uppvekiande; hvotum Pijnu, med harꝫ re Rauſt. Hver ſier lætur Daud ei dvijna, Dooms ad þeyta Ludurañ, hann hefur frelſad Saulu ſijna, i Synd þo fareſt von der Menn.

Andlegur Drottens Utſendare, i hvers Muñ ad Gud hefur lagt ſinn Anda og Ord, vere prwdur Vandlætare, Vollldugꝫ ra ecke hrædeſt Grimd, nie Herodis mord: Jon Baptiſta ottadeſt eige; ognade Naꝫ than David faſt. betra er nu, eñ Dooms a Deæ, fyrer Dygdaleyſe ad þiggia laſt.

Þeim ſem eingra idraſt Glæpa, Aptꝫ urhalld Synda, og Logmails Bañ, ſkal leſaſt þraitt; hinum ſem med Angre æpa, andlegur ſkal bøda Mañ, Guds blijda Saitt, med hoogværum Aſtar anda; Og athuga ſiálfur Vanmaitt ſinn, hvernin hann kann ſtødugur ſtanda, og ſteype ei honum Freiſtingin.

Innan Kyrkiu er oll vor ſkyllda, i Orꝫ dinantiu og Bookum Preſta, ſkijrlega ſkrad. Ef Ceremoniur ſo eru uppfylldar, ad ſañar Chriſtne eckert breſtur, ai Regꝫ

lu og Raad, nægest þar; Þad Nÿter-sanna: Enn. Raudsyn er ecke Logmaul sett; sumt hvad kallast Setning Manna, su er ecke at eiñ veg riett.

Utan Kyrkiu skal Kyriare Versa, kienna ollum heilnæm Rauð, og hreinañ Sid: i Hoosum syngia, Bidia og Blessa; bæta Hoopiñ; stilla Onaud, enn styrkia Frid; Huggun giefa hrelldum. Saulum: hvert siñ þegar kiemur a Þiing, Adstod veita Eckna maulum, eiñen styðia Foðurleysing.

Andlegur mai ei Þienare, Arons Reglu fraukorast, so sie til sanns, Ohoostegur Olsvelgiare; Osdryckiañ hun sanrgar fast, Sidferde Mans; hoostegt Vi n til Heilsuboot ar, helldur Paull sie leifelegt; eñ Byliñes Ystran lioota, inura Mañeu þyngar frekt.

Valenkunnur ad V:tund Mañs, vera skal sai sem koseñ er i Kiennemans stiett, Roomsæld pryddur goodra Granna, ad gagn hreinBreitne, so sem ber, sie frai honum friett: aþann Veg, nær fyrer Lydum lysast, Loslegar Dygder Kiennemans, fyrer þai Giof af Foolke prysast, Fader og Drottenn Himnarañs.

Reiknast mai þad riettur Prestur, sem reynest so til Dauda Trwr, fyrer Herrans Hond; og eñ þo hittest eihver Brestur, Ordu muu hañ ei drifenn ur, ef driwp er Ond. i Heime þo haun sie hæddur og þiudur, at Himnum eru hans Launen

stoor

stoor, Veg samlega mun verda kryndur, i vænum Dyrdar Jorsala Chor.

Enn Fvllyndur med Fanta Side, og faivijslegur, þo vere Serk og Book i Hond; Þad er sannur Leigulide, lijttræk-iande Helgeverk og Hwijsforstønd: Heima-froll og Dryckiudaure, deiler um greid-slur Greigans, hrapar sai med Hempu og Haare, i Hroop og Snoru Spotta-râns.

Veittu oss JEsu Adstød øllum, og afplaana vorn Misgiorning, vor Meist-arinn kl..r! hlijfdu oss vid Faire og Føll-um, fyrer þins Anda Upplysing, oss alla lær! so ad med Alwd Fe þitt fæd-um, og Fyrermynd good sieum þinne Hiørd. Til Þrenningar i hærstum Hædum, hverse Lof og Þackargiørd!

Klercka-Titta Kvæded heiter, kiem-ur so til ad Laged er styrdt, enn Løgenn hørd; merked og hitt, ad mæded veiter, Mannfaurgs Spil, af Fiølnes Urt, ad færa i giørd. Virded Mærd þo vel ei hiete, Verduger Hirdar, mier til goods;

Amen, froomer Æ Valete, aller i Heillum **Christi Bloods!**






Registur
Þeirra Kvedlinga
sem þesse Bæklingur iñe helldur,



Errata.

Pag: 1. les, sijnn. Pag: 7. les, visſum̄. Pag: 14. les, teliast. Pag: 25. les, Audum vænlegast. ibidem eingañ. Pag: 27. les, Hoogvær. Pag: 32. les, umvort. Pag: 34. les, Svívirdelegañ. Pag: 68. les, efnnen. Pag: 74. les, Kveñs-Nipt. Pag: 78. les, stræklynder. Pag: 84. les, Bod. Pag: 91. les, Luftvoon. Pag: 96. les, Hefur. Pag: 105. les, ydju leised. ibidem. Svæsle. Pag: 106. les, ein. ibidem. les, sö. Pag: 110. les, Eingeñ hroosa kuñe. Pag: 116. les, Brunne. Pag: 126. les, Eidspiallaña. Pag: 129. les, eñ. Pag: 144. les, ædrygest. Pag: 146. les, su er hier nefnd. Pag: 148. les, um̄ber. Pag. 161. les, Staufur. Pag: 178. les, sem.

Þetta, og sierhvad añad sem yfer hefur skedst i Þrickinguñe, eru goodfuser Lesendur kiærlegañ bedner ad lagfæra og lesa i maaled.



